71
3 C
18

M

4-4.B.12.

Cat. inscr. C. R. coll. Rom. societ. Jesu.

BREVES TOTIVS GRAMMATICÆ Græcæ Tabulæ.

HIS ADIVNCTÆ SVNT QVÆDAM NOMINVM, Pronominum, & Verborum acceßiones cum verbis anomalis, ex N. Clenardo & alijs Grammaticis optimis quibuſque.



PARISIIS, M. D. LIX.

Apud Guilielmum Morelium, in Græcis typographum Regium, & Thomam Brumenium, ſub oliuæ ſigno, ex aduerſo ædis D. Hilarij.

PRIVILEGIO REGIS.

17.6.12.
IV 4 D
BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE
4-4. B. 12.

PAR *priuilege du* Roy *il eſt defendu à tous imprimeurs & libraires quels qu'ils ſoyent en ce* Royaulme, *de n'imprimer, ne faire imprimer aucuns des liures qui auroyent premieremẽt eſté imprimez & mis en lumiere par* Guillaume Morel *imprimeur & libraire dudict ſeigneur es lettres* Grecques: *ou par luy notablement corrigez & emendez, en quelque langue que ce ſoit: ne ſi ailleurs eſtoyent imprimez, iceulx vendre ne diſtribuer, de cinq ans prochainement ſuyuants aprés ladicte impreſſion premiere, ou de deux ans apres l'impreſſion deſdicts liures corrigez, ſur peine de confiſcation deſdicts liures & d'amende arbitraire, comme appert par les lettres de ce, données à ſainct* Germain en Laye, *l'vnzieſme iour de* Iuillet *mil cinq cens cinquante cinq, ſignées par le* Roy, Clauſe. *& ſellées du grand ſeel dudict ſeigneur, verifiées & publiées par le preuoſt de* Paris *ou ſon lieutenant, le vingtneufieme de* Iuillet *oudict an.*

AMICIS S.

OPERÆ PRECIVM *nos facturos exiſtimantes, ſi linguæ Græcæ ſtudioſos aliquantum iuuaremus, è permultis ſcriptoribus has tabulas collegimus: in quas, illis prætermiſſis, quæ aſſidua lectione & vſu ex auctorum monumentis aptiſſimè diſcuntur, ea tantùm, quæ præceptores diſcipulis ſuis prælegere debent, inſeruimus. Atque, vt omnia recto ac facili ordine traderentur, nos primùm literas, & alia, quæ ad rectè ſcribendum & rectè legendum pertinent, in his tabulis, quantùm opus eſt, deſcripſimus: deinde partes orationis, & ea quæ ipſis accidunt, vt commodiſſimum nobis viſum eſt, diſtribuimus. Articulos cum pronominibus coniunximus, quòd illi non magnam vim habeant, aut eandem propemodum, quam hæc apud Latinos habent: contrà participia à verbis, atque interiectiones ab aduerbiis ſeiunximus, quòd partes inter ſe diſſimiles ſint: cùm videlicet participia longè diſcedant à natura & forma verborum, atque aduerbia quibuſdam aliis partibus adhærere, & ex eis pendere ſoleant: at interiectiones non item. Quòd autem ad declinationes & coniugationes attinet, omnia ad quàm minimum numerum potuimus, Latinos Grammaticos imitati reduximus: qui non pro quarundam literarum quaſi characteriſticarum numero, ſed pro ſingularum terminationum varietate omnia diſtribuerunt. Quòd verò attinet ad modos & tempora, ſingulas cuiuſque deriuandi rationes tradidimus, deinde cõiugandi formulas ita digeſſimus, vt qui ordine ſumma de parte tabulæ cuiuſlibet coniugationis ad infimam deſcendet, omnia tempora per ſingulos modos coniugare poſſit: atque ſingula tempora per omnes modos, qui ab eiuſdem tabulæ parte ſiniſtra ad dexteram progredietur. Poſtea ipſarum partium orationis proſodiam, atque demum ſyntaxin, quatenus Græci à Latinis in illis diſſident, explicauimus. Quòd ſi quis tabulis noſtris contentus non ſit, is ſanè partim ex adiunctis acceſſionibus, partim etiam aliunde reliqua accipere poterit, quæ nos huius artis breuitati, atque ſtudioſorum commoditati conſulentes omiſimus. Vos itaque oramus atque obteſtamur, amici, vt nobis, noſtríſque conatibus & ſtudiis amicè ac beneuolè faueatis. Valete.*

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

AD AVCTOREM.

Floribus Attalicis collectum nomen habere
Crederis, ac pomis gratius Alcinoi.
Quippe roſas viridi creſcentes vincit in Ida:
Hinc meritò peteret doctus Apollo ſibi.

AD LECTOREM.

Grammatices Græcæ quiſquis citò diſcere leges
Percupis, has tabulas diſcito, doctus eris.
Nanque tibi facilè ac breuiter ſimul omnia tradunt:
Tota quibus quondam Græcia clara fuit.

IN ZOILVM.

Ad tua ſi vellem delicta reſoluere linguam,
Zoile, non toto turpior orbe foret.
Felle venenato cur lædis? pœna ſequetur.
Si nihil ex multis accidat, inuideas.

INDEX EORVM QVÆ HIS tabulis continentur.

De *figuris, nominibus, & pronunciationibus* Græcarum *literarum*, *pag.* 1.
De *literarum diuiſione*, *pag.* 2.
De *ſpiritibus, apoſtropho, diaſtole, hypodiaſtole, & hyphen*, *pag.* 3.
Compendia *& connexiones literarum*, *pag.* 4.5.6.7.
Numerus Græcorum, *pag.* 7.
De *partibus orationis & earum accidentibus*, *pag.* 8.
Articulorum *inflexio*, *pag.* 8.
Declinationis *primæ & ſecundæ terminationes per omnes caſus*, *pag.* 9.
Tertiæ *declinationis imparium terminationes, ac quo modo caſus formentur*, *pag.* 10.11.12.13.14.15.16.
Nominũ *contractorũ inflexio per omnes declinationes & caſus*, *pag.* 16.17.18.
De *heteroclitis nominibus*, *pag.* 18.
De *deriuatis, patronymicis, poſſeſſionis, diminuendi, paronymis, verbalibus, mobilibus, comparandi gradus, & eorum formationibus*, *pag.* 18.19.20.21.
De *pronominibus, & quo modo inflectantur*, *pag.* 21.22.23.
Verborum *barytonorum coniugatio, & ratio tempora, modos & perſonas formandi, tam in agendi quàm in patiendi ſignificatione*, *pag.* 24.25.26.27.28.29.30.31.32.33.34.35.36.37.
De *verbo medio*, *pag.* 36.
De *verbis contractis, & contractionum rationibus*, *pag.* 37.38.39.40.41.
De *verbis in μι & qua ratione coniugentur ac formentur*, *pag.* 42.43.44.45.46.47.48.49.50.51.52.
De *aduerbiis & eorum ſignificationibus*, *pag.* 52.
De *præpoſitionibus, coniunctionibus, & interiectionibus*, *pag.* 53.
De *ſyllabarum quantitate*, *pag.* 54.55.56.57.
De *accentibus*, *pag.* 57.58.59.60.61.62.
De *encliticis, & accentu carentibus*, *pag.* 62.63.
De *conſtructione partium orationis*, Nominis, *pag.* 64. Pronominis, 65. Verbi, 66.67. Aduerbij, 68. Præpoſitionis, Coniunctionis & Interiectionis, 69.70.

QVÆ IN ACCESSIONIBVS.

Adnotationes *variarum formationum, & dialectorum in primam nominum inflexionem*, *pag.* 71.
In *ſecundam*, *pag.* 71.72.
In *tertiam*, *pag.* 72.73.
In *declinationes contractorum*, *pag.* 73.74.75.

iiij

In heteroclyta, pag.75.76.77.
In comparationis gradus, pag.77.
In pronomina & articulos, pag.77.78.
In coniugationes barytonorum verborum, pag.78.79.80.81.82.83.
In coniugationes contractorum, pag.83.
In coniugationes verborum in μι, pag.83.84.85.
Verba anomala, barytona & circunflexa, pag.85.86.87.88.89.90.91.92.93.
Verba in μι anomala, pag.93.94.95.96.

ERRATA CORRIGE.

Pag.8.verſu 6.lege, Et plurimorum & verſu 9.in numero plurimorum

Pag.11.verſ.2.leg. Finita in ιω barytona, & polyſyllaba in μιω, & c.

Pag.14.verſu 22, leg. ἕλμινθος.

Pag.20.verſ.22, lege, Partim denique tertiæ & primæ, maſculino in ιω, & cæ.

LITERÆ GRÆCORVM.

Græcorum literæ, quas ipſi γράμματα appellant, vigintiquatuor inueniuntur: quarum huiuſmodi ſunt

Figuræ,	Nomina,	Pronunciationes,
Α α,	ἄλφα,	a,
Β β ϐ,	βῆτα,	b vel u conſonans,
Γ ⌐ γ ʃ,	γάμμα,	g,
Δ δ ∂,	δέλτα,	d,
Ε ε,	ε ψιλὸν,	e breue,
Ζ ξ ζ,	ζῆτα,	z,
Η η ƕ,	ἦτα,	e vel i longum,
Θ θ ϑ,	θῆτα,	th,
Ι ι,	ἰῶτα,	i,
Κ κ,	κάππα,	c vel k,
Λ λ,	λάμϐδα,	l,
Μ μ,	μῦ,	m,
Ν ν,	νῦ,	n,
Ξ ξ,	ξῖ,	x,
Ο ο,	ο μικρὸν,	o breue,
Π Γ ϖ π	πῖ,	p,
Ρ ϱ ρ,	ῥῶ,	r,
Σ Ϲ Ϲ σ ς,	σῖγμα,	ſ,
Τ τ ʈ,	ταῦ,	t,
Υ υ,	υ ψιλὸν,	y vel u,
Φ φ φ,	φῖ,	ph,
Χ χ,	χῖ,	ch,
Ψ ψ,	ψῖ,	pſ, aut bſ vel phſ,
Ω ω,	ω μέγα,	o longum.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Literarum

- Septē ſūt vocales.
  - Breues duę, quæ paruæ ac ſimplices ſunt, ε, & ο.
  - Lōgæ duæ, q̄ magnæ ac duplices ſūt, η, & ω.
  - Et ancipites tres, α, ι, & υ.
  - Quarum
    - Præpoſitę quinque, α, ε, η, ο, & ω.
    - Et poſtpoſitæ duæ, ι, & υ.
  - Item
    - Mutabiles 3. α & ε in η, & ο in ω.
    - Atq; immutabiles 4. η, ι, υ, & ω.
- Ex his fiunt diphthongi duodecim.
  - Quarum
    - Sex ſunt propriæ,
      - Mutabiles tres, αι in η, αυ in ηυ, & οι in ῳ.
      - Atque immutabiles tres, ει, ευ, & ου.
    - Et ſex impropriæ, ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, ωυ & υι.
- Et 17. conſonantes.
  - Simplices vndecim, β, γ, δ, κ, λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ. Quarū liquidę & immutabiles ſunt 4, λ, μ, ν, ρ.
  - Duplices tres, ζ, ξ, ψ.
  - Et aſpiratæ tres, θ, φ, χ.

Cæterum γ ante γ, κ, ξ, & χ ſonat n, vt ἄγγελος angelus, ἀγκύλια ancylia, λύγξ, lynx, & ἐγχειρίδιον enchiridion.

Nos prętereà, cęteris intermiſsis, iure huc addere poſſumus ſpiritus, affectiones, cōpendiarios literarū characteres, & vulgares numeros: quę omnia ad ſcripturam & lectionem ipſarum literarum maximè ſpectant.

Spiritus ſūt duo,

Aſper ſiue denſus, cui reſpōdet aſpiratio Latina, cuíq; locus eſt ſupra vocales ac diphthōgos aſpiratas, & ρ in principio dictionis, vt ἧπαρ hepar, αἷμος hæmus, & ῥήτωρ rhetor: atq; ſupra ρ poſterius, priore attenuato, quum geminatur, vt Πύῤῥος Pyrrhus.

Lenis ſiue tenuis, cui nullus Latinorum character ſeu litera reſpondet, cuíque locus eſt etiam ſupra vocales ac diphthongos aſpiratione carentes in principio dictionis, vt Ἀχιλλεύς Achilles, & Αἴσωπος Æſopus.

Affectiones quatuor,

Apoſtrophus, nota reiectæ vocalis, α, ε, ι, & ο, aut diphthōgi, αι, & οι, locū ſępenumero habēs, ſequente vocali vel diphthongo in principio dictionis: quæ ſi aſpiretur, κ, π, & τ præcedētes mutat in aſpiratas, vt πάντα ἔλεγον, πάντ' ἔλεγον. νύκτα ὅλην, νύχθ' ὅλην. ἀπὸ οὗ, ἀφ' οὗ.

Diaſtole, nota malè coniunctas vocales diſiungēs, vt παΐς diſſyllabū, & ἄϋπνος triſyllabum.

Hypodiaſtole, nota malè coniunctas voces diſiungens, vt ὅ,τι, quodcunque.

Hyphen, nota malè diſiunctas voces coniungens, vt ὅ-τι vel ὅ‿τι, quòd.

COMPENDIA *& connexiones literarum.*

Literarum compendia atque connexiones ſunt penè innumera: ſed compendia partim ſupra literas ipſas & lineam, partim vnà cum eiſdem literis in eadem linea ſcribuntur.

Supra lit. & lin.	αν		εν		ον
	ἂν		ἐν		ὸν
	αις		ην		ος
	ᾶις		ἦν		ων

Cum lit. in lin.

αι	αι	γαρ	γαρ	γρο	γρο	διο	διο
αλ	αλ	γὰρ	γαρ	γυ	γυ	δο	δο
αλλ	αλλ	γας	γας	γυι	γυι	δρ	δρ
αν, αν	αν	γε, γε	γε	γυν	γυν	δυ	δυ
αὐτοῦ	αὐτοῦ	γει	γει	γω	γω	δυι	δυι
αξ	αξ	γελ	γελ	δα	δα	δυν	δυν
αο	αο	γελλ	γελλ	δαι	δαι	δυς	δυς
ἀπο	ἀπο	γεν	γεν	δαν	δαν	δω	δω
αρ, αρ, αρ	αρ	γερ	γερ	δαυ	δαυ	ει,	εἶ
ἀρ	ἀρ	γευ	γευ	δε	δε	εἶναι	εἶναι
αυ	αυ	γη	γη	δὲ	δὲ	ἐκ	ἐκ
αὐτο	αὐτο	γην	γην	δει	δει	ελ	ελλ
αὐτοῦ	αὐτοῦ	γι	γι	δεξ,	δεξ	ἐν	ἐν
αὐτῶν	αὐτῶν	γίνεται	γίνεται	δευ	δευ	ἐξ	ἐξ
αὐτῷ	αὐτῷ	γμ	γμ	δη	δη	ἐπειδὴ	ἐπειδὴ
γτ, γτ	γτ	γν	γν	δην	δην	ἐπευ	ἐπευ
γα	γα	γο	γο	δι	δι	ἐπι	ἐπι
γαι	γαι	γρ	γρ	δια	δια	ἐςι	ἐςι
γαν	γαν	γει	γςι	διὰ	διὰ	ευ	ευ

ευς	ευς	κρ	κρ	μυν	μυν	ϖρ	ϖρ
ην	ην	κρα	κρα	μω μω	μω	ϖρα	ϖρα
θα	θα	κυ	κυ	μαν	μαν	ϖρο	ϖρο
θαι	θαι	κυι	κυι	οἶον	οἶον	ϖρω	ϖρω
θαυ	θαυ	κω	κω	ου	ου	πl, ϖl	πl
θε	θε	κῶν	κῶν	οὐδὲ	οὐδὲ	πυ	πυ
θει	θει	λλ	λα λο	οὐκ	οὐκ	πυι	πυι
θη, θη	θη	μμ	μμ	οὖν	οὖν	πυν	πυν
θην	θην	μα μα	μα	οὗτος	οὗτος	πω	πω
θι	θι	μαι	μαι	πα	πα	ρα	ρα
θν	θν	μαν μαν	μαν	παι	παι	ρι	ρι
θο	θο	μαρ	μαρ	παν	παν	ρο	ρο
θρ	θρ	μας	μας	παρ	παρ	σα, Ϲα	Ϲα
θρο	θρο	μάτων	μάτων	παρα	παρα	σαι	σαι
θρω	θρω	μαυ	μαυ	παυ	παυ	σαν, σ̂	σαν
θυ	θυ	με	με	πε	πε	σαρ	σαρ
θω	θω	μεθ	μεθ	περ	περ	σας	σας
κα	κα	μελ	μελ	περι	περι	σαυ	σαυ
καὶ, κ̀, Ϲ	καὶ	μελλ	μελλ	πευ	πευ	σαῦτα	σαῦτα
καθω	καθω	μὲν, μ̂	μέν	πη	πη	σβ	σβ
καν, καν	καν	μένος	μένος	πι	πι	σε	σε
κας	κας	μετὰ	μετὰ	πλ	πλ	σει	σει
κατὰ	κατὰ	μη	μη	πν	πν	ση	ση
κε	κε	μην	μην	πο	πο	σθ	σθ
κη	κη	μι	μι	πϖε	πϖε	σθα	σθα
κι	κι	μν	μν	πϖευς	πϖευς	σθαι, σθ	σθαι
κλ	κλ	μο μο	μο	πϖι	πϖι	σθε	σθε
κν	κν	μυ	μυ	πϖο	πϖο	σθη	σθη
κο	κο	μυι	μυι	πϖω	πϖω	σθην	σθην

σθι	σθι	στε	σσε	σχρ	σχρ	τῶν, τ̃	τῶν
σθλ	σθλ	στη	σση	σχυ	σχυ	ῦ	ῦ
σθο	σθο	στι	σσι	σχυν	σχυν	υι	υι
σθω	σθω	στο	σσο	σχω	σχω	υν, υν	υν
σι	Ϲι	στω	σσω	σω	σω	ὑπ	ὑπ
σκ	σκ	ς	Ϲτ	τι	τι	ὑφ	ὑφ
σκη	σκη	ςα	ςα	τα, τα	τα	ὑπο	ὑπο
σκο	σκο	ςαι	ςαι	ται, ται	ται	υς	υς
σμ	σμ	ςας	ςας	ταῖς	ταῖς	υσι	υσι
σμι	σμι	ςαν	ςαν	ταν	ταν	χα	χα
Ϲ, σο	σο	ςε	ςε	τας	τας	χαι	χαι
σου	σου	ςη	ςη	ταυ	ταυ	χαν	χαν
σπ	Ϲπ	ςι	ςι	ταῦθα	ταῦθα	χαρ	χαρ
σπα	Ϲπα	ςο	ςο	τε, τ̃	τε	χαει	χαει
σπαι	Ϲπαι	ςρ	ςρ	τη	τη	χας	χας
σπαν	σπαν	ςυ	ςυ	την	την	χαυ	χαυ
σπε	Ϲπε	ςω	ςω	τ̃	τὴν	χε	χε
σπει	σπει	συ	συ	τι, τὶ	τι	χει	χει
σπη	Ϲπη	σῦν	συν	το, το, το	το	χη	χη
σπι	Ϲπι	σφ	σφ	τὸ	τὸ	χην	χην
σπλ	Ϲπλ	σχ	σχ	του	του	χθα	χθα
σπο	Ϲπο	σχα	σχα	τοῦ, οῦ	τοῦ	χθαι	χθαι
σπυ	Ϲπυ	σχε	σχε	τρ, τρ	τρ	χθας	χθας
σπω	Ϲπω	σχει	σχει	τρι	τρι	χθε	χθε
σσ	σσ	σχη	σχη	τρο	τρο	χθη	χθη
σσα	σα	σχην	σχην	τυ	τυ	χθην	χθην
σσαι	σσαι	σχι	σχι	τυν	τυν	χθι	χθι
σσαν	σσαν	σχν	σχν	ὼ, τω	τω	χθο	χθο
σσας	σσας	σχο	σχο	τῷ, ῷ	τῷ	χθρ	χθρ

χθυ	χθυ	χρ	χρ	ψαι	ψαι	ψη	ψη
χθων	χθων	χρι	χρι	ψαν	ψαν	ψι	ψι
χθυς	χθυς	χυ	χυ	ψας	ψας	ψο	ψο
χθω	χθω	χυν	χυν	ψαυ	ψαυ	ψυ	ψυ
χι	χι	χω	χω	ψε	ψε	ψω	ψω
χν	χν	ψα	ψα	ψει	ψει	ῶ	ῶ
χο	χο						

Et cætera quæ ad ſcriptorum arbitrium quotidie finguntur.

NVMERVS GRÆCORVM.

		10	20	30	40	50	60	70	80	90
		ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ϟ
1	α	ια	κα	λα	μα	να	ξα	οα	πα	ϟα
2	β	ιβ	κβ	λβ	μβ	νβ	ξβ	οβ	πβ	ϟβ
3	γ	ιγ	κγ	λγ	μγ	νγ	ξγ	ογ	πγ	ϟγ
4	δ	ιδ	κδ	λδ	μδ	νδ	ξδ	οδ	ϖδ	ϟδ
5	ε	ιε	κε	λε	με	νε	ξε	οε	πε	ϟε
6	ϛ	ιϛ	κϛ	λϛ	μϛ	νϛ	ξϛ	οϛ	πϛ	ϟϛ
7	ζ	ιζ	κζ	λζ	μζ	νζ	ξζ	οζ	ϖζ	ϟζ
8	η	ιη	κη	λη	μη	νη	ξη	οη	πη	ϟη
9	θ	ιθ	κθ	λθ	μθ	νθ	ξθ	οθ	ϖθ	ϟθ

100	200	300	400	500	600	700	800	900	1000
ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω	ϡ	͵α

Partes orationis cum accidẽtibus ſuis apud Græcos eædem ſunt,quæ apud Latinos:pręter numeros,caſus, declinationes,coniugationes & tempora.

3. numeri,
- Singulorum,quum de vno ſermo eſt:
- Duorum,quum de duobus:
- Et plurium,quum de pluribus duobus.

Caſ. quĩque.

Nominãdi, gignẽdi,dandi,accuſandi & vocandi. Eorum primus & quintus ſemper ſimiles ſunt in Atticis,in numero plurium,& vnà cum quarto in numero duorum: atque etiam vbique in neutris. in quorũ numero plurimorũ ſemper in α deſinunt, quoties flectuntur: niſi Attica declinatio,aut contractio fiat.

Præterea ſecundus & tertius ſemper ſimiles ſunt in numero duorum.

Tres declinat.

Ex quibus aliæ,quæ cõtractorum nominum ſunt, oriũtur. Verum propterea quòd earum vocibus declinandis non parum adiumenti affert pronomen, quem articulum præpoſitum vocant,ipſum primum ſic flectemus.

Gen.		Caſ.	Nom.	Gig.	Dan.	Acc.
	Maſc.num.	Sing.	Ὁ,	τοῦ,	τῷ,	τόν.
		Duo.	Τώ,	τοῖν,	τοῖν,	τώ.
		Plu.	Οἱ,	τῶν,	τοῖς,	τούς.
	Fœm.num.	Sing.	Ἡ,	τῆς,	τῇ,	τήν.
		Duo.	Τά,	ταῖν,	ταῖν,	τά.
		Plu.	Αἱ,	τῶν,	ταῖς,	τάς.
	Neut.num.	Sing.	Τό,	τοῦ,	τῷ,	τό.
		Duo.	Τώ,	τοῖν,	τοῖν,	τώ.
		Plur.	Τά,	τῶν,	τοῖς,	τά.

Hic articulus vocandi caſum ignorat: ſed eius loco in declinationibus vtendum eſt aduerbio vocandi ὦ.

NOMEN.

No. G. D. A. V.

Maſc. in	ας, ης,	ου,	ᾳ, αν, α. / ῃ, ην, η.	Reliqui numeri terminationem articuli fœminini ſequuntur.
Fœ. in	α, η,	ης, ῃ,	αν, α. / ην, η,	

EXEMPLVM.

Prima declin. eſt

Num
- S. ὁ Αἰνείας, τοῦ αἰνείου, τῷ νείᾳ, τὸν νείαν, ὦ νεία.
- D. τὼ Αἰνεία, τοῖν καὶ τοῖν νείαιν, τὼ νεία, ὦ νεία.
- P. οἱ Αἰνεῖαι, τῶν νειῶν, ταῖς νείαις, τὰς νείας, ὦ νεῖαι.

Sic ὁ Χρύσης, ου, ῃ, ην, η· ἡ μοῦσα, ης, ῃ, αν, α· ἡ τιμή, ῆς, ῇ, ὴν, ή: &c. Excipiuntur deſinentia in δα, θα, ρα, & α purum vel contractum: quæ ſecundum caſum terminant in ας, atque tertiũ in ᾳ, vt ἡ Λήδα, Μάρθα, ἡ μέρα, φιλία, μνᾶ, ας, ᾳ, &c.

No. G. D. A. V.

M. f. & cõm. in	ος,	ου, ῳ, ον,	ε.	*Reliqui num. deſinentiũ in ος terminationẽ art. maſc. atq; deſinẽtium in ον terminationẽ neutrius ſequũtur.*
Et neut. in	ον,		ον.	

EXEMPLVM.

Secũda declin. eſt

Num
- S. ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.
- D. τὼ λόγω, τοῖν καὶ τοῖν λόγοιν, τὼ λόγω, ὦ λόγω.
- P. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς γους, ὦ γοι.

Sic ἡ ὁδός, & ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, ου, ῳ, ον, ε, &c.

ITEM.

Num
- S. τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.
- D. τὼ ξύλω, τοῖν καὶ τοῖν ξύλοιν, τὼ ξύλω, ὦ ξύλω.
- P. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ λα, ὦ λα.

Attici huius inflexionis caſus omnes in ω vertentes, ſeruatis ν & ς, atque ι ſubſcripto, & υ abiecto, quoties in fine reperiuntur, eam ſibi propriam faciunt, vt ὁ Μενέλεως, ἡ ἅλως, & ὁ καὶ ἡ εὔγεως καὶ τὸ εὔγεων. ω, ῳ, ων, ως, & ων. &c.

Tertia declinat. eſt.

Nominum creſcentium vniuſcuiuſque generis, quæ deſinunt

		No.	G.	D.	A.	
In numero	S. in	α, ι, υ, ω, ν, ξ, ρ, ς, ψ,	ος,	ι,	α, ν.	Quītus primo ſæpe ſimilis eſt.
	D. in	ε,	οιν,	οιν,	ε.	
	P. in	ες,	ων, σι, ξι, ψι,		ας.	

Exemplum.

Numerus
S. ὁ Τιτάν, τοῦ Τιτᾶνος, τῷ Τιτᾶνι, τὸν Τιτᾶνα, ὦ Τιτάν.
D. τὼ Τιτᾶνε, τοῖν καὶ τοῖν Τιτάνοιν, τὼ Τιτᾶνε, ὦ Τιτᾶνε.
P. οἱ Τιτᾶνες, τῶν Τιτάνων, τοῖς Τιτᾶσι, τοὺς Τιτᾶνας, ὦ Τιτᾶνες.

Regula.

Huius declinationis ſingulorum gignendi caſus è recto ſuo, ος ipſi appoſito, formatur: ſed primùm tollitur ς, etiam ex duplici conſonāte, quoties in fine ipſius recti reperitur, vt ὁ Τιτάν Τιτᾶνος, ὄφις ὄφιος, θώραξ θώρακος, κύκλωψ κύκλωπος.

Exceptiones.

Mobilia neutra maſculinorum ſuorum legem hic perpetuò ſequuntur, vt ὁ πᾶς καὶ τὸ πᾶν, τοῦ παντός· & ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος.

Nomina literarum minimè declinantur, vt τὸ ἄλφα, βῆτα, γάμμα, & cæt.

α. ι. Finita in α, cum μέλι, & eius compoſitis, τος ipſi recto apponunt, vt τὸ βῆμα βήματος, μέλι & ὑδρόμελι, ιτος. Sed γάλα γάλακτος habet.

υ. Finita in υ penultima longa, ipſum υ mutant in εος, vt τὸ ἄστυ ἄστεος· præter τὸ νάπυ νάπυος.

Finita in ω ipſum ω vertũt in οος, vt ἡ Λητὼ λητόος.

Finita in ην barytona communis generis, & polyſyllaba in μην oxytona, cum ἀδὴν, ἀζὴν, αὐχὴν & φρὴν, habent ενος, vt ὁ τέρην, & ὁ ποιμήν.

Finita in ων communis generis, etiam comparandi gradus, aut ex verbi futuro deducta, habent ονος, vt ὁ καὶ ἡ χείρων, κρείσσων, & νοήμων. præter ὁ καὶ ἡ αἴθων, & εἴρων, ωνος atque κύων κυνός heteroclitum.

Item barytona in ων purum, præcedente ancipiti longa, & compoſita quædam, præcedente ancipiti breui, habent ονος, vt ὁ Μαχάων & Ἀμφικτύων. atque diſſyllaba non paronyma, duas conſonantes in eadem ſyllaba habentia, polyſyllabáque penultimam producentia, vt ὁ τέκτων & Παιήων. & compoſita ex φρὴν, cum deriuatis à maſculinis in ος, vt ὁ καὶ ἡ δαΐφρων & ἀναίμων.

Similiter polyſyllaba maſculina in δών & δεμών oxytona, atque fœminina in ών pariter oxytona habent ονος, vt ὁ μακεδών, κηδεμών, & ἡ εἰκών. præter ὁ καλυδών & ἀμυδών, atque ὁ vel ἡ μελεδών, & ἡ τυφεδών, cum propriis ciuitatum non deſinentibus in ηδων, vt ἡ σιδών, quæ habent ῶνος.

At finita in ῶν, maximè contracta, cum participiis contractis ex άων flectuntur in ῶντος, vt ὁ Δημοφῶν & βοῶν. præter ὁ Ποσειδῶν, ζαῶν & Τυφῶν, ῶνος. Cætera autem participia in ῶν circunflexum exeunt in οῦντος, vt ὁ τυπῶν, ποιῶν & χρυσῶν: barytona verò & oxytona in οντος, ut ὁ τύπτων & τυπών.

Nomina quoque in θων ex participiis, & bary-

tona polyſyllaba in δων non paronyma, flectuntur in οντος, vt ὁ φαέθων & χελιδών· atque alia in ων ex ὀδούς, compoſita, aut quib⁹ fœminina ſunt in αινα, & γέρων, vt ὁ Θερμώδων & λέων· pręter ὁ λάκων λάκωνος.

ξ. Duo finita in ξ admittunt τ interiectum, ὁ ἄναξ ἄνακτος, cum ſuis compoſitis: & ἡ νύξ νυκτός.

ρ. Neutra finita in αρ, nõ diſſyllaba penultimã natura corripiẽtia, cum στέαρ & φρέαρ, exeunt in ατος, vt τὸ ἧπαρ & ἄλειφαρ. Sed τὸ ὄναρ, & reliqua neutra cum ω in penultima ferè nõ declinãtur, vt τὸ νῶκαρ.

Finita in ηρ maſculina barytona, penultimã producentia, & oxytona, τ ante ηρ non habẽtia, atque fœminina, cum ἀστήρ & πατήρ, flectuntur in ερος, vt ὁ ἀήρ, αἰθήρ, & ἡ μήτηρ· præterquã monoſyllaba, vt ὁ θήρ, cum ἐλαθὴρ & σπινθήρ, ῆρος. Ad hęc πατήρ, & fœminina in ſecũdo ac tertio caſu ſingulorũ patiuntur ſyncopen, atquę fœminina ipſa interdum etiam in quarto, vt ἡ θυγάτηρ, θυγατέρος θυγατρός, θυγατέρι θυγατρί, θυγατέρα θυγατρα. Sed ὁ ἀνήρ, ἀνέρος ἀνδρός, & cæt. in omnibus caſibus δ aſſumit.

Finita in ωρ barytona, λ ante ωρ non habẽtia, nec Latina, exeunt in ορος, vt ὁ Νέστωρ νέστορος. Veruntamen τὸ σκῶρ & ὕδωρ heteroclita flectuntur in ατος.

ς. Finita in ας mutãtur in αντος, vt ὁ Αἴας αἴαντος· pręter fœminina, & communia, quæ in αδος, vt ἡ μονάς & ὁ καὶ ἡ φυγάς· ſimiliter ὁ μέλας & τάλας, quę in ανος· & neutra vocalem, aut λ vel ρ antę ας habentia, quę in ατος, vt τὸ κρέας, ἄλας & γῆρας. Atqui τὸ σέλας, & reliqua non flectuntur, vt τὸ βρέτας.

Duo finita in αις exeunt in τος, ἡ δαῒς δαϊτὸς, & τὸ ςαῒς ςαϊτὸς· atque vnum in δος, ὁ καὶ ἡ παῖς παιδὸς, cum ſuis compoſitis.

Duo in αυς exeunt in αος vel εος, ἡ γραῦς & ναῦς.

Finita in εις mutãtur in εντος, vt ὁ Σιμόεις σιμόεντος· preter monoſyllaba, quæ in ενος exeunt, vt ὁ εἷς ἑνός, cũ ſuis cõpoſitis, μηδείς, οὐδείς, & c. dépto ἡ κλεὶς δός.

Finita in ευς flectũtur in εος, vt ὁ βασιλεὺς βασιλέως.

Finita in ης flectũtur in ητος, vt ὁ λέβης λέβητος· pręter circunflexa ex εις naſcẽtia, quæ in ῦντος, vt ὁ Σιμῆς Σιμοῦντος, à Σιμόεις· & maſculina propria, ex verbis compoſita, cum aliis cõpoſitis ex nominibus neutris, aut deſinentibus in υς, quæ flectũtur in εος, vt ὁ Αριςοφάνης Ηρακλῆς, & ποδώκης· atq; oxytona in νης, & cõmunia neutrũ in ες habẽtia, vt σαφηνής & ὁ καὶ ἡ λοιμώδης καὶ τὸ λοιμῶδες, quę ſimiliter flectũtur in εος· ſicut diſſyllaba in ρης, & alia in ηρης & ωρης, vt ὁ Αρης, ἡ τριήρης & ὁ Διώρης. Verùm quæ fiunt è Latinis in entis exeũtibus, habẽt εντος, vt ὁ Κλήμης, κλήμεντος.

Finita in ις propria flectuntur in ιδος, vt ὁ Πάρις πάριδος· atque maſculina & communia ex μάντις & πόλις compoſita, maſculináque paronyma penultimam producentia, & aliàs vnicam ante ις cõſonantem habentia, vt ὁ πρόμαντις, ὁ καὶ ἡ φυγόπολις, ὁ θῦνις & Κράτις· atque fœminina circunflexa aut oxytona, & barytona in νις, pręcedẽte longa, vt ἡ Βενδῖς, σφραγὶς & νεᾶνις. Quæ verò duas immutabiles habẽt ante ις, flectũtur in ιθος, vt ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος.

Fixa neutra in ος mutãtur in εος, vt τὸ τεῖχος τείχεος.

Finita in οις exeunt in οος, vt ὁ καὶ ἡ βοῦς βοός: præter ὁ πούς ποδός, cum eius compoſitis: & ὁ ὀδούς, quod cum participiis exit in οντος, vt ὁ διδούς διδόντος, atque τὸ οὖς, quod habet ὠτός. Sed contracta ex οεις flectũtur in οῦντος, vt ὁ πλακοῦς κοῦντος, cuiuſmodi ſunt quędã ciuitatum propria, vt ἡ Ὀποῦς ὀποῦντος.

Mobilia in υς exeunt in εος, vt ὁ βραχύς βραχέος: præter πολύς πολλοῦ heteroclitum. At fœminina correpta oxytona, cum compoſitis flectuntur in υδος, vt ἡ χλαμύς, & ὁ καὶ ἡ ἔπηλυς. præter compoſita ex deſinentibus in υς, quæ ſimplicia perpetuò ſequuntur, vt ὁ τείβραχυς τειβράχεος. Item ἡ κόρυς & κώμυς habent υθος: atque ὁ πῆχυς & πρέσβυς εος: ſicut ἡ πέλεκυς, quod & υος, velut ἔγχελυς, habet. Participia verò in ῦντος exeunt, vt ὁ ζευγνύς ζευγνῦντος.

Finita in ως flectuntur in ωτος vt τὸ γέλως γέλωτος. pręter ἡ αἰδώς & ἠώς, quæ mutãtur in όος. atque monoſyllaba oxytona habentia δ, θ, vel τ, cum barytonis polyſyllabis penultima longa, quæ in ωος: vt ὁ δμώς, θώς, τρώς & ἥρως. præter ἡ δώς forte non declinatum, & ὁ εἵλως εἵλωτος.

Finita in νς flectuntur in θος, vt ὁ ἕλμινς ἕλμινθος. atque in ρς, in ρτος, vt ὁ μάκαρς μάκαρτος, quod & μάκαρ, ερος dicitur.

CASVVM GENVS.

Ex recto ſuo primùm natus, reliquos ſecundum traditas in ſingulis declinationib⁹ formulas gignit: præter quoſdam caſus tertiæ, quos modis conſequentibus gignit.

Porrò quartum in ν tantùm gignit, ος puro deſinentium in ις vel υς in ipſum ν conuerſo, vt ὄφις ὄφιος, τὸν ὄφιν, & βότρυς βότρυος, τὸν βότρυν quibus propemodũ addũtur γραῦν, ναῦν & βοῦν, à γραῦς, ναῦς, & βοῦς.

Item quintum nominis barytoni in immutabilem deſinentis ferè gignit, ος tantùm remoto, vt τέρην τέρενος, & Ἕκτωρ ἕκτορος, ὦ τέρεν & ἕκτορ quibus adduntur ἀνὴρ ἀνέρος, δαὴρ δαέρος, & πατὴρ πατέρος, ὦ ἄνερ, δᾶερ & πάτερ. Veruntamen quædam notanda ſunt ab his paulùm diuerſa, qualia Ἀπόλλων Ἀπόλλωνος, Ποσειδῶν ποσειδῶνος, πίηρ πίερος, & σωτὴρ σωτῆρος, ὦ ἄπολλον, πόσειδον, πίηρ & σῶτερ. Cæterum τος abiecto, quoties ν præcedit ipſum, & εος deſinentium in ης mutato in ες, eundem quintum gignit, vt Αἴας αἴαντος, & ἀληθὴς ἀληθέος, ὦ αἶαν & ἀληθές. præter χαρίεις χαρίεντος, ὦ χαρίεν & χαρίεις atque Participia, & ex eis facta nomina, vt τύπτων τύπτοντος, & φαέθων φαέθοντος, ὦ τύπτων & φαέθων. Aliàs verò quintus deſinentium in αις, εις, ευς & ους, atque barytonorum in ις vel υς, & mobilium oxytonorum in υς, ς tantùm ſublato, ex primo naſcitur, vt παῖς, Σιμόεις, βασιλεύς, πλακοῦς, ὄφις, βότρυς & ἡδύς, ὦ παῖ, σιμόει, βασιλεῦ, &c. præter ὦ δαΐς, ὀδούς & πούς. Naſcitur & in οι ex primo fœmininorum in ω vel ως, vt ἡ Λητώ & αἰδώς, ὦ λητοῖ & αἰδοῖ.

Denique tertium plurimorum gignit, ος in ι mutato, atque conſonantibus (præter λ & ρ) dum præcedũt, abiectis: ſed penultima poſitione lõga

quãtitatem ſuã natura ſolùm, aut etiã diphthõgo retinente, vt βότρυς βότρυος, Αἴας αἴαντος, χαρίεις χαρίεντος, λέων λέοντος, τοῖς βότρυσι, αἴασι, χαρίεσι & λέουσι. Quòd ſi deſinentium in ηρ obliqui patiantur ſyncopen, ος tantùm vertitur in ασι, vt ἀνὴρ ἀνέρος ἀνδρός, τοῖς ἀνδράσι. Verùm deſinẽtibus in duplicem, aut diphthongum per υ, iota recto duntaxat appoſito, formatur ipſe tertius, vt ἄναξ, ἄραψ, βασιλεύς & βοῦς, τοῖς ἄναξι, ἄραψι, & cæt. præter ποῦς, τοῖς ποσί. Nouiſsimè autẽ ν ſolet addi plurimorum tertio in ι, ſequente vocali, vt τοῖς λέουσιν ἐκείνοις.

NOMINA CONTRACTA

Quæ naſcuntur è prima & ſecunda inflexione, ferè nullam ipſius inflexionis mutationem patiuntur. Quoniam eorum contractio in poſteriorem vocalem vel diphthongum fieri ſolet: niſi quòd recti & quartus ſingulorum ſecundæ in ου contrahuntur, vt ὁ ἁπλόος ἁπλοῦς ἡ ἁπλόη ἁπλῆ τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν· atque ἡ μνάα μνᾶ, ὁ νόος νοῦς, τὸ ὀστέον ὀστοῦν· & cæt. Verùm notentur ὁ ἀργύρεος ἀργυροῦς ἡ ἀργυρέα ἀργυρᾶ τὸ ἀργύρεον ἀργυροῦν, ὁ χάλκεος χαλκοῦς ἡ χαλκέα χαλκῆ τὸ χάλκεον χαλκοῦν, ὁ χρύσεος χρυσοῦς ἡ χρυσέα χρυσῆ τὸ χρύσεον χρυσοῦν· & cæt. deinceps.

Quæ naſcuntur è tertia, in quinque declinationes diſtribui conſueuerunt: ſed in quibuſdã caſibus non contrahuntur.

Earum

Cōtractanomina

Earū prima eſt { Maſculinorum, fœmininorum & communium in ης, atque neutrorum in ες & ος, vt ὁ Δημοσθένης, ἡ τριήρης, ὁ καὶ ἡ ἀληθής καὶ τὸ ἀληθές, & τὸ τεῖχος, hoc modo:

οῦς, ει η   η οῖν η   εις ῶν   εις εις
Num. ſing. ης, εος, εϊ, εα, ες. D. εε, έοιν, εε. P. εες, έων, εσι, εας, εας.
ες,   ες, ες.   η   η η
ος,   ος, ος.   εα,   εα, εα.

Secū-da { Maſculinorum & fœmininorū in ις, atque neutrorum in ι, vt ὁ ὄφις, ἡ πόλις, τὸ σίναπι, hoc modo:

ι   ις   ις ις
Num. ſing. ις, ιος, ιϊ, ια, ι. D. ιε, ίοιν, ιε, P. ιες, ίων, ισι, ιας, ιες.
ι,   ι, ι.   ι   ι ι
ια,   ια, ια.

Iones hæc nomina flectunt in εος, fitq́ue tunc interdū craſis ſicut in ſuperiori declinatione, hoc modo, τῷ ὄφεϊ ὄφει, τὼ & ὦ ὄφεε ὄφη, οἱ & ὦ ὄφεες & τοὺς ὄφεας ὄφεις. Cæterum Attici dicunt τοῦ ὄφεως, τοῖν ὀφέοιν, τῶν ὄφεων.

Tertia { Maſculinorum in εύς, quæ cōmuniter flectuntur in εος, Ionicéque in ηος ſine craſi, & Atticè in εως, vt βασιλεύς, hoc modo:

ει   η   η   εις   εις εις
Num. ſing. εύς, έος, έϊ, έα, εῦ. D. έε, έοιν, έε. P. έες, έων, εῦσι, έας, έες.
ῆος, ῆϊ, ῆα.   ῆε, ήοιν, ῆε.   ῆες, ήων, ῆσι, ῆας, ῆες.
εως.

Quarta { Fœmininorū in ω & ως, vt ἡ Λητώ & αἰδώς, hoc modo:

οῦς οῖ οῖ
Num. ſing. ώ, όος, όϊ, όα, οῖ.
ώς.

{ Reliqui numeri ſecundam declinationem ſimplicē ſequuntur abſque cōtractione, vt τὼ λητώ & αἰδώ· αἱ λητοί & αἰδοί, &c.

Quinta { Neutrorum in ας purum,& in ερας quæ communiter flectuntur in ατος, & Ionicè in αος,vnde fit craſis Atticè in ως,vt τὸ κρέας & κέρας,hoc modo:

ως	ᾳ	α	ῷν	α	α	ῶν	α	α
αος	αϊ	αι	άοιν	αι	αα	άων	αα	αα

Num.ſing. ας,ατος,ατι,ας,ας.D. ατε,άτοιν,ατε. P. ατα,άτων,ασι,ατα,ατα.

HETEROCLITA NOMINA.

Heteroclita nomina nō ſecùs apud Grecos,quàm apud Latinos ab legitimis declinandi formis recedunt,aut varietate,aut abundantia,aut deflectione, generis,numeri, declinationis,vel caſus: vt ὁ δεσμός, & in numero plurimorum τὰ δεσμά· ὁ Ἄρης, τοῦ ἄρου ἄρεος & ἄρητος· & cæt.

DERIVATA NOMINA.

Quanquam in deriuatorum nominum albo ſunt, quæcunque aliunde quaſi quadam inflexione deflectuntur atque deriuantur, nobis tamē hic ſolùm tractāda ſunt patronymica,& poſſeſsionem vel diminutionem indicantia, atque alia paronyma, aut ex verbo deriuata, cum mobilibus & gradibus cōparationis.

Patronymica { Sunt partim maſculina, quæ terminatione ſecundi caſus primæ declinationis, vel purè deſinētis, nominum ex quibus oriuntur, in αδης verſa, formātur, vt Ἱππότης, ἱππότου, ἱπποτάδης· Ἥλιος ἡλίου, ἡλιάδης· atque alias in ιδης, vt Αἰακός αἰακοῦ, αἰακίδης· Νέστωρ νέστορος, νεστορείδης.

Partim ſunt fœminina, quæ ab ipſis maſculinis, extrita δη ſyllaba, fiunt, vt ἡλιάδης, ἡλιάς· νεστορείδης, νε-

στεὶς· aliáſque interdum à ſecundo primigenij nominis caſu, verſa eius terminatione in ωνη, dum ι præcedit, & aliàs in ιωνη, vt Ικάειος ἰκαείου, ἰκαειώνη· Αδρασος ἀδράστου, ἀδραστίνη.

Poſſeſſion. indicãtia Deſinunt in ος, præcedente ε,ι,αι,ϊ,οι,ῳ, vel ν, vt ἐκλόρεος, λόγιος, ῥωμαῖος, ἡεάκλειος, δημόσιος, πατρῷος & ἀνθρώπινος· aut in κος, præcedente α,ι vel υ, vt κυειακός, μουσικός & θυλυκός· aut in ωδης, vt λιθώδης.

Dimi nut. indicãtia Quæ ſepius vſurpantur, maſculina ſunt in λος & σκος, vt ὁ ναυτίλος & ἐρτίσκος· aut fœminina in ις & σκη, vt ἡ θεεαπαινίς & παιδίσκη. aut neutra in ιον, vt τὸ γεεόντιον.

Quæ rariùs inueniuntur, deſinunt in ων, αξ, ας & υς, vt μωείων, λίθαξ, Ζηνᾶς & Διονῦς.

Paronyma Complectuntur hoc loco reliqua ex nomine naſcentia: cuiuſmodi ſunt maſculina quædam in ων, fœminina in οτης, & neutra in ιον, vt ὁ φίλων, ἡ φιλότης, & τὸ φίλιον, ex φίλος.

Ex uerbo deriuata Modò ex præſenti tempore ipſius verbi, ε penultimæ ſyllabæ, dum adeſt, in ο verſo, & vltima vocali in α,η vel ος, formantur diſſyllaba, atque aliàs in εια ex ευω, vt φοεά, νομή, λόγος & βασιλεία.

Modò ex futuro, σω in δων vel μων verſo, aut σ tantùm remoto, vt ἀλγηδών, νοήμων & βασιλεύς.

Modò ex vocis patiẽdi præterito perfecto, ablato incremento, & αι diphthongo perſonæ primæ in α,η,ος vel μων verſa, vt γεάμμα, γεαμμή, λογισμός & πολυπεάγμων. αι ſecundæ in ια, ſed ferè cum α, δυς & ευ, vt ἀκεασία, δυσπεαξία & εὐπεα-

ξία, aut aliàs in ις, vt λέξις· & αι tertiæ in ης, ος, εος, ευρ, ηριον vel ηρ, vt ποιητής, ἀκουστός, ποιητέος, δίδακλευν, ποτήριον & χαρακτήρ.

Sunt & alia quædam, ſed de quibus certa regula dari non poteſt, vt βουλή, κλέπτης, & cæt.

Mobilia nomina

Partim ſunt primæ & ſecundæ inflexionis, maſculino deſinente in ος cum vocali, aut ρ præcedente: & fœminino in α (præter ἡ ὀγδόη) vel præcedente alia conſonante, & fœminino in η· neutro verò ſemper in ον, vt ὁ ἅγιος ἡ ἁγία τὸ ἅγιον, ὁ ἀνθηρός ἡ ἀνθηρά τὸ ἀνθηρόν· ὁ καλός ἡ καλή τὸ καλόν. Hinc tamen excipiuntur Attica & cõtracta, vt ὁ καὶ ἡ χρήσιμος καὶ τὸ χρήσιμον, ὁ καὶ ἡ εὔγεως καὶ τὸ εὔγεων, ὁ ἁπλοῦς ἡ ἁπλῆ τὸ ἁπλοῦν.

Partim etiam primæ & tertiæ, maſculino deſinente in ας, fœminino in ασα vel αινα, & neutro in αν, vt πᾶς ἡ πᾶσα τὸ πᾶν· ὁ μέλας ἡ μέλαινα τὸ μέλαν· aut maſculino in εις, fœminino in εσσα, & neutro in εν, vt ὁ χαρίεις ἡ χαρίεσσα τὸ χαρίεν· aut maſculino in υς, fœminino in εια, & neutro in υ, vt ὁ ὀξύς ἡ ὀξεῖα τὸ ὀξύ.

Partim denique tertię tantùm maſculino in ων, fœminino in εινα, neutro in εν deſinẽte, vt ὁ τέρην ἡ τέρεινα τὸ τέρεν· aut in duas tantùm voces, priorem communem & poſteriorem neutram: aut in ων & ον, vt ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων καὶ τὸ εὔδαιμον· aut in ης & ες, vt ὁ καὶ ἡ ἀληθής καὶ τὸ ἀληθές· aut in ις & ι, vt ὁ καὶ ἡ εὔχαρις καὶ τὸ εὔχαρι· aut in ους & ουν, vt ὁ καὶ ἡ πολύπους καὶ τὸ πολύπουν.

Addunt quidam pauca vnius vocis, vt ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ ἅρπαξ.

Medius in τερος, & ſupremus in τατος ex primo in ος, ς ablato, & ο in ω verſo, ſi præceſſerit breuis ſyllaba, formantur, vt σοφός σοφώτερος σοφώτατος· præter κενός κενότερος κενότατος, & στενός στενότερος στενότατος.

Cõparat. gradus,

Item ex primo neutro deſinentium in ας, ης & υς, vt μέλας τὸ μέλαν μελάντερος μελάντατος, εὐσεβής τὸ εὐσεβές εὐσεβέστερος εὐσεβέστατος, εὐρύς τὸ εὐρύ εὐρύτερος εὐρύτατος· aut deſinẽtium in ων, ες interpoſito, vt σώφρων τὸ σῶφρον σωφρονέστερος σωφρονέστατος· aut deſinentium in εις, ν, in σ conuerſo, vt χαρίεις τὸ χάριεν χαριέστερος χαριέστατος.

Quædam excipiuntur, vt primus gradus ἀγαθός, medius ἀμείνων ἀρείων βελτίων κρείττων λωΐων, ſupremus ἄριστος βέλτιστος κράτιστος λῷστος, & cæt.

PRONOMEN.

Pronomen quoque tres habet declinationes.

PERSONÆ PRIMÆ.

Primæ ſũt natiua tria, hoc modo

Num.
S. Ἐγώ, ἐμοῦ vel μου, ἐμοί vel μοι, ἐμέ vel με.
D. Νῶϊ vel νώ, νῶϊν vel νῷν, νῶϊ vel νώ.
P. Ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. Ego, mei, & c.

PERSONÆ SECVNDÆ.

Num.
S. Σύ, σοῦ, σοί, σέ, σύ.
D. Σφῶϊ vel σφώ, σφῶϊν σφῷν, σφῶϊ σφώ.
P. Ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. Tu, tui, & cæt.

PERSONÆ TERTIÆ.

Num.
S. Ὅς, οὗ, οἷ, ἕ.
D. Σφωέ σφέ, σφωΐν σφίν, σφωέ σφέ.
P. Σφεῖς, σφῶν, σφῖν σφίσι, σφᾶς. Ipſe, & c.

Secūdæ,

- Octo poſsidēdi,
  - Quæ deriuantur ex illis ſuperioribus,
  - Ἐμός ἐμή ἐμόν, meus mea meum.
  - Σός σή σόν, tuus tua tuum.
  - Ὅς ἥ ὅν, ſuus ſua ſuum:
  - Νωΐτερος νωϊτέρα νωΐτερον, noſter noſtra noſtrum, Duorum:
  - Σφωΐτερος σφωϊτέρα σφωΐτερον, veſter veſtra veſtrum, Duorum:
  - Ἡμέτερος τέρα τερον, noſter ſtra ſtrū, Plur.
  - Ὑμέτερος τέρα τερον, veſter ſtra ſtrū, Plur.
  - Σφέτερος σφετέρα σφέτερον, ſuus ſua ſuum.
- *Tria demonſtrandi,*
  - Οὗτος αὕτη τοῦτο, hic hæc hoc:
  - Ὁ ἡ τό, quem articulum præpoſitū vocāt:
  - Et ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο, ille illa illud.
- *Atq; referendi duo,*
  - Αὐτός αὐτή αὐτό, ipſe ipſa ipſum:
  - Et ὅς ἥ ὅ, quem articulum poſtpoſitum vocant, qui quæ quod.
- Quæ omnia ſecūdam nominis declinationem ſequūtur, prępoſito τ in οὗτος & ὁ, queādmodū antè.

Tertiæ, duo,

- *Alterū interrogandi,* ὁ καὶ ἡ τίς καὶ τὸ τί, τίνος, τίνι, τίνα καὶ τί· &c. quis quæ quod vel quid. Sed hoc fit etiam infinitum, accētu in poſteriori ſyllaba remanente, pro aliquis aliqua quod vel quid.
- *Alterū infinitū,* ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν καὶ τὴν καὶ τὸ δεῖνα· & cæt. quidam quædam quoddam. Dicitur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. & ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα· & ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, & cæt. apud poetas.

Quæ tertiam ipſius quoque nominis declinationem ſequuntur.

Porrò vocandi caſu omnia pronomina carent, demptis σύ, ἐμός & οὗτος.

Quæ in obliquis tantùm flectuntur, hoc modo: Ἐμαυτοῦ ῆς οῦ, ἐμαυτῷ ῇ ῷ, ἐμαυτόν, ήν ό, meiipſius, mihiipſi, meipſum meipſam meipſum:

Σεαυτοῦ ῆς οῦ, σεαυτῷ ῇ ῷ, σεαυτόν ήν ό, tuiipſius, tibiipſi, teipſum teipſam teipſum: pro quo legitur etiã per craſin σαυτοῦ ῆς οῦ, & cæt.

Ἑαυτοῦ ῆς οῦ, ἑαυτῷ ῇ ῷ, ἑαυτόν ήν ό, ſuiipſius, ſibiipſi, ſeipſum ſeipſam ſeipſum: pro quo legitur quoque per craſin aut aphæreſin αὑτοῦ ῆς οῦ, & cæt.

Tria ſunt cõpoſita, Quæ ſanè omnia ſingulari numero tantùm potiuntur, excepto poſtremo, cuius plurimorum numerus eſt ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς αῖς οῖς, ἑαυτούς άς ά, noſtrum ipſorum, veſtrum ipſorum, ſuiipſorum, & c. Nam ita quadrat in omnes perſonas, ídque aliquando in ſingulari, vt ἑαυτοῦ & ἑαυτόν, tuiipſius & teipſum. Veruntamen inueniuntur vel ſeparatim σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς σφίσιν αὐταῖς σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς σφᾶς αὐτάς σφᾶς αὐτά, pro ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς αῖς οῖς, ἑαυτούς άς ά. Præterea ſæpe componuntur articuli, vt ὅστις ἥτις ὅ, τι, quicunque quæcunque quodcunque, ὅσπερ ἥπερ ὅπερ, qui quæ quod, & cæt.

VERBVM.

VERBORVM barytonorum vnica eſt coniugatio: ex qua tres circunflexorum ſeu contractorum, & quatuor in μι deſinentium oriuntur: quarum ſingulis ſingulæ coniugationes vocis patiendi & mediæ ſubiiciuntur.

Tempora ſunt quatuor:
- Præſens:
- Prẹteritũ,
  - Imperfectum,
  - Perfectum,
  - Et pluſquamperfectum:
- Aoriſtũ,
  - Prius,
  - Et ſecundum:
- Futurum,
  - Primum,
  - Secundum,
  - Et paulò pòſt futurum.

EORVM tres ſyllabæ potiſsimùm attendi atque ſpectari debent, prima, penultima & vltima.

Prima ſyllaba,

Temporis incremento augetur in præteritis, aoriſtis & paulò pòſt futuris, quoties thema incipit ab α, ε, ο, αι, αυ & οι in quibus vertũtur α & ε in η, & ο in ω, ſed ι ſemper ſubſcripto, dum adeſt, vt ἄγω, ἦγον, ἦχα, ἤχθην, ἦξα, ἦγον, ἤξομαι. Sic ἐλεύθω ἤλευθον, ὀπάζω ὤπαζον, αἴρω ᾖρον, αὐλίζω ηὔλιζον, οἰκίζω ᾤκιζον. Quòd ſi ab alia vocali vel diphthõgo inceperit thema, eadem erit prima omnium temporum ſyllaba, vt ἠχέω ἤχεον ἤχηκα, εἰλέω εἴλεον εἴληκα, & cæt.

Item ſyllabæ incremẽto augetur in eiſdem præteritis, aoriſtis & paulò pòſt futuris, ε præpoſito, quoties ipſum thema incipit à conſonãte, vt σπείρω ἔσπειρον ἔσπαρκα, ζέω ἔζεον ἔζεκα, & cæt. Verùm ſi breue aut anceps idem ε fuerit, ipſa thematis conſonans vel tenuis, ſi a-

ſpirata

ſpirata ſit,repetetur initio perfecti,pluſquamperfecti, & paulò pòſt futuri, eidem rurſus præpoſito ε in pluſquamperfecto,vt τύπτω τέτυφα ἐτετύφειν τετύψομαι,φαίνω πέφαγκα ἐπεφάγκειν πεφαίσομαι. At incrementa nuſquam reperiuntur vltra modum indicandi, præterquam in perfecto, pluſquamperfecto, & paulò pòſt futuro,in quibus ſolū perfecti incrementū retinetur.

Eadem eſt in omnibus temporibus indicādi modi vocis agendi coniugationis barytonorum,atque in aliis modis & vocibus eiuſdem coniugationis perpetuò retineri ſolet,vt τύπτω ἔτυπτον τέτυφα,& cæt.

Tamen in perfectis diſſyllaborum habētium characteriſticam immutabilem conſonātem(μ dempta) diphthongum ex α vel ε, atque ipſum ε ſolum mutat in α, vt φαίνω πέφαγκα, σπείρω ἔσπαρκα, στέλλω ἔσταλκα. Seruat autem in ipſis perfectis eandem characteriſticam immutabilem non geminam, μ aſciſcente η, & ν in γ verſo, vt ψάλλω ἔψαλκα, νέμω νενέμηκα, φαίνω πέφαγκα, σπείρω ἔσπαρκα· præter diſſyllaba in εινω, ινω & υνω, cum deſinētibus in μνω, quæ ν prorſus abiiciūt, vt κλείνω ἔκλακα, κρίνω κέκρικα, θύνω τέθυκα, τέμνω τετέμηκα.

Pen. ſyllaba

Item in prioribus aoriſtis habentium ipſam characteriſticam immutabilē α in η, ε in ει, & αι communiter in α, Atticè, in η cōmutat:ſed nullā retinet immutabilē, vt ψάλλω ἔψηλα, στέλλω ἔστειλα, μιαίνω ἐμίανα & ἐμίηνα.

Deinde in ſecundis aor. habentium eandem characteriſticam immutabilē, ſi diſſyllaba ſint, ει in α· ſi triſyllaba, in ε cōuertit, vt σπείρω ἔσπαρον, ὀφείλω ὤφελον. Alioqui in ipſis aor. ſecūdis ε, η, & ω in α mutat:atq; ab αι, αυ & ου ſubiūctā vocalem, ab ει & ευ eā quæ eſt prępo-

ſita reiicit, vt δέρω ἔδαρον, λήϐω ἔλαϐον, τρώγω ἔτραγον, κράζω ἔκραον, παύω ἔπαυον, ἀκούω ἤκοον, λείπω ἔλιπον, φεύγω ἔφυγον. Atqui tollit α & ε ex αω & εω, quoties aoriſtum ſecundum habent, vt μυκάω ἔμυκον, δουπέω ἔδουπον.

Præterea in futuris prioribus habentium eandem characteriſticam immutabilem, neque illam quidem geminam, neque ſubiunctam diphthongi vocalem admittit, vt ψάλλω ψαλῶ, & φαίνω φανῶ.

Poſtremò in perfectis, prioribus aor. & prioribus futuris deſinentiũ in αω, εω & οω, proprias longas penè recipit, vt βοάω βεϐόηκα ἐϐόησα βοήσω, ποιέω πεποίηκα ἐποίησα ποιήσω, χρυσόω κεχρύσωκα ἐχρύσωσα χρυσώσω.

Porrò ſemper eadem eſt in perfectis & pluſquamperfectis, vt ἔσταλκα & ἐστάλκειν· eadémque in ſecundis aoriſtis & ſecundis futuris, vt ἔτυπον & τυπῶ.

In præterito imperfecto modi indicandi vocis agendi coniugationis barytonorum vocalem præſentis vertit in ον, vt τύπτω ἔτυπτον.

In præterito perfecto tota præſentis vertitur in κα, ſeruata immutabili cõſonãte, ſicut in penultima diximus, vt ᾄδω ᾖκα, ψάλλω ἔψαλκα. Demuntur autẽ βω, πτω, πω & φω, quę vertuntur in φα, vt λείϐω λέλειφα, τύπτω τέτυφα, τέρπω τέτερφα, γράφω γέγραφα· atque γω, κτω, κω & χω, quæ, ſicuti ζω aliquando, & σσω vel ττω ferè ſemper in χα mutãtur, vt λέγω λέλεχα, τίκτω τέτεχα, πλέκω πέπλεχα, τρέχω τέτρεχα, παίζω πέπαιχα, ὀρύσσω vel ὀρύττω ὤρυχα.

In pluſquamperfecto α perfecti mutat in ειν, τέτυφα ἐτετύφειν.

In aoriſto priore κα eiuſdem perfecti in σα, aut ſi

adſit conſonans immutabilis, in α ſolum, atque φα in ψα, & χα in ξα conuertit, vt ὤμοκα ὤμοσα, ἔςαλκα ἔςειλα, τέτυφα ἔτυψα, λέλεχα ἔλεξα.

In aoriſto ſecundo ipſius quoque præſentis vocalē mutat in ον, ablatis ν & τ ex deſinētibus in μνω, κτω & πτω, atque verſis ζ & σσ vel ττ in γ, vbicunque prius aoriſtum habet ξ, & in δ, vbicunque habet σ, vt τέμνω ἔταμον vel ἔτεμον, τίκτω ἔτικον, τύπτω ἔτυπον, ὀρύσσω vel ὀρύττω ὤρυξα ὤρυγον, φράζω ἔφρασα ἔφραδον.

In futuro priore α prioris aoriſti mutat in ω, quod circunflectitur, vbi conſonans immutabilis adeſt, vt ἔτυψα τύψω, ἔψηλα ψαλῶ.

In fut. ſec. vertit ον ſecūdi aor. in ῶ, vt ἔτυπον τυπῶ.

Porrò in modo imperandi eiuſdē vocis & coniugationis vocalem indicandi modi cum ſequēte conſonante, dum adeſt, mutat in ε, preterquā quòd prius aoriſtū deſinit in ον, vt τύπτω τύπτε, ἔτυψα τύψον.

vlti ma ſylla ba

Similiter in modo optādi eaſdē indicandi modi literas mutat in οιμι, niſi ꝙ idem prius aoriſtū deſinit in αιμι, atq; accentus futuri ſecūdi manet in eadē ſyllaba, vt τύπτω πτοιμι, ἔτυψα ψαιμι, τυπῶ ποῖμι.

Item in modo ſubiungendi ω retinet, aut alioqui eaſdem indicandi modi literas in ipſum conuertit, vt τύπτω τύπτω, τέτυφα τετύφω.

Denique in modo infinito eaſdē quoque literas mutat in ειν, excepto perfecto & pluſquamperfecto in έναι, cum aoriſto priore in αι, & accētu in penultima vtriuſque, atque circunflexis aoriſto ſecundo & ſecundo futuro, vt τύπτω τύπτειν, τέτυφα τετυφέναι, ἔτυψα τύψαι, ἔτυπον vel τυπῶ τυπεῖν.

EXEMPLVM VOCIS AGENDI

	Modi indicandi,						Imperandi,	
	Num.		Perſon. 1.	2.	3.		2.	3.
Tempus præſens	S.	τύ	πτω,	πτεις,	πτει.	τύ	πτε,	πτέτω.
	D.		πτομεν,	πτετον,	πτετον.		πτετον,	πτέτων.
	P.		πτομεν,	πτετε,	πτουσι.		πτετε,	πτέτωσαν.
Impf.	S.	ἔτυ	πτον,	πτες,	πτε.			
	D.		πτομεν,	πτετον,	πτέτην.			
	P.		πτομεν,	πτετε,	πτον.			
Perfe.	S.	τέτυ	φα,	φας,	φε.	τέτυ	φε,	φέτω.
	D.		φαμεν,	φατον,	φατον.		φετον,	φέτων.
	P.		φαμεν,	φατε,	φασι.		φετε,	φέτωσαν.
Pluſqpfe.	S.	ἐτετύ	φειν,	φεις,	φει.			
	D.		φειμεν,	φειτον,	φείτην.			
	P.		φειμεν,	φειτε,	φεισαν.			
Aor. 1	S.	ἔτυ	ψα,	ψας,	ψε.	τύ	ψον,	ψάτω.
	D.		ψαμεν,	ψατον,	ψάτην.		ψατον,	ψάτων.
	P.		ψαμεν,	ψατε,	ψαν.		ψατε,	ψάτωσαν.
Aor. 2	S.	ἔτυ	πον	πες,	πε.	τύ	πε,	πέτω.
	D.		πομεν,	πετον,	πέτην.		πετον,	πέτων.
	P.		πομεν,	πετε,	πον.		πετε,	πέτωσαν.
Fut. 1.	S.	τύ	ψω,	ψεις,	ψει.			
	D.		ψομεν,	ψετον,	ψετον.			
	P.		ψομεν,	ψετε,	ψουσι.			
Fu. 2.	S.	τυ	πῶ,	πεῖς,	πεῖ.			
	D.		ποῦμεν,	πεῖτον,	πεῖτον.			
	P.		ποῦμεν,	πεῖτε,	ποῦσι.			

CONIVGATIONIS BARYTONORVM, τύπτω.

Optandi,	1.	2.	3.	Subiungendi,	1.	2.	3.	Infiniti,
τύ	πτοιμι,	πτοις,	πτοι.	τύ	πτω,	πτῃς,	πτῃ.	
	πτοιμεν,	πτοιτον,	πτοίτην.		πτωμεν,	πτητον,	πτητον.	τύπτειν.
	πτοιμεν,	πτοιτε,	πτοιεν.		πτωμεν,	πτητε,	πτωσι.	
τετύ	φοιμι,	φοις,	φοι.	τετύ	φω,	φῃς,	φῃ.	
	φοιμεν,	φοιτον,	φοίτην.		φωμεν,	φητον,	φητον.	τετυφέναι.
	φοιμεν,	φοιτε,	φοιεν.		φωμεν,	φητε	φωσι.	
τύ	ψαιμι,	ψαις,	ψαι.	τύ	ψω,	ψῃς,	ψῃ.	
	ψαιμεν,	ψαιτον,	ψαίτην		ψωμεν,	ψητον,	ψητον.	τύψαι.
	ψαιμεν,	ψαιτε,	ψαιεν.		ψωμεν,	ψητε,	ψωσι.	
τύ	ποιμι,	ποις,	ποι.	τύ	πω,	πῃς,	πῃ.	
	ποιμεν,	ποιτον,	ποίτην.		πωμεν,	πητον,	πητον.	τυπεῖν.
	ποιμεν,	ποιτε,	ποιεν.		πωμεν,	πητε,	πωσι.	
τύ	ψοιμι,	ψοις,	ψοι.					
	ψοιμεν,	ψοιτον,	ψοίτην.					τύψειν.
	ψοιμεν,	ψοιτε,	ψοιεν.					
τυ	ποῖμι,	ποῖς,	ποῖ.					
	ποῖμεν,	ποῖτον,	ποίτην.					τυπεῖν.
	ποῖμεν,	ποῖτε,	ποῖεν.					

Prima perſona duorum & plurimorum eadem eſt, quoties in μεν terminatur.

Secunda item & tertia duorum pares ſunt, quoties tertia plurimorum terminatur in ι vel αι. Alioqui tertia deſinit in ην.

Perſonis in ε vel ι deſinentibus ν ſolet etiam addi ſequente vocali, vt ἔτυπτεν, & τύπτουσιν αὐτόν.

Nuſquam reperitur paulò pòſt futurum tempus, niſi in voce patiendi huius coniugationis.

Prima perſona omnino deeſt imperandi modo.

Futura quoque eidem & ſubiungendi modo deſunt: ſed eorum vice funguntur aoriſta.

Vltra modum indicandi ſemper eſt eadem vox præſentis & imperfecti, eadémque perfecti & pluſquamperfecti.

Coniugationes vltra modum infinitum non progrediuntur.

Modi indicandi præſens & imperfectum ex agentibus ſuis, ω in ομαι, & ον in όμην conuerſo, formantur, vt τύπτω τύπτομαι, ἔτυπτον ἐτυπτόμην.

Perfectũ patiendi, vltima ſui agentis ſyllaba etiã in μαι conuerſa, fit, vt βεβόηκα βεβόημαι. Sed μ ex φ, aut ex γκ geminatur: ex χ, aſſumit ante ſe γ, ex κ, aſſumit etiã σ ferè, quoties thema characteriſticam conſonantem non immutabilem, aut vocalem in ipſo perfecto agente correptam habet, vt τέτυφα τέτυμμαι, πέφαγκα πέφαμμαι, λέλεχα λέλεγμαι, πείθω πέπεικα πέπεισμαι, γελάω γεγέλακα γεγέλασμαι.

Deinde huius ſyllaba μαι in μην cõuerſa, fit pluſquamperfectum, vt τέτυμμαι ἐτετύμμην. Vtrunque verò in media voce, vt in agente, omnibus in modis formatur, repetita characteriſtica vocali thematis, aut alioqui conſonante aoriſti ſecundi agentis, vt λύω λέλυκα λέλυα ἐλελύκειν, φράζω πέφρακα ἔφραδον πέφραδα ἐπεφράδειν. Verùm ε thematis diſſyllabi conuertitur in ο, & ει in οι, vt λέγω λέλογα ἐλελόγειν, πείθω πέποιθα ἐπεποίθειν. αι ſimiliter cõuertitur in η, & interdum α & ε in η, vt φαίνω πέφηνα ἐπεφήνειν, θάλλω τέθηλα ἐτεθήλειν, μέλω μέμηλα ἐμεμήλειν.

Vox patiēdi & media ſic fiunt:

Aoriſtum prius patiendi fit, αι perſonæ tertiæ perfecti patientis in ην verſa, atque κ. π. τ. in aſpiratas: ſed medium agēti ſuo μην appoſito, gignitur, vt τέτυπται ἐτύφθην, ἔτυψα ἐτυψάμην.

Aoriſtum ſecundum patiendi, ον ſui agentis in ην verſo, fit: atqui medium, eodem in όμην permutato, naſcitur, vt ἔτυπον ἐτύπην & ἐτυπόμην.

Futurum primum patiendi formatur ex perſona ſecunda prioris aoriſti eiuſdem vocis, ομαι addito: medium autem, ω ſui agentis futuri in ipſum ομαι conuerſo, procreatur, vt ἐτύφθης τυφθήσομαι, τύψω τύψομαι.

Futurum ſecundum patiendi formatur ſimiliter ex perſona ſecunda aoriſti ſecundi eiuſdem vocis, ομαι addito: & medium quoque, ῶ ſui agentis futuri in ῦμαι cõuerſo, procreatur, vt ἐτύπης τυπήσομαι, τυπῶ τυποῦμαι.

Paulò pòſt futurum ex perſona ſecunda perfecti ſui patientis, αι in ομαι conuerſo, naſcitur, vt πέτυψαι πετύψομαι.

Modi imperandi præſens & imperfectum ex indicantis imperfecti ſui perſona ſecunda fiunt, vt ἐτύπτες τύπτε.

Perfectum & pluſquamperfectum vocis patiendi fiunt etiam ex ſecunda perſona ſui pluſquam perfecti indicantis, vt ἐτέτυψο τέτυψο.

Aoriſta quoque fiunt ex ſecunda perſona ſuorum indicantium, σ in θι vel τι, in voce patiendi: atque ω in αι, & ε in ε̃ in voce media conuerſis, vt ἐτύφθης τύφθητι, ἐτύπης τύπηθι, ἐτύψω τύψαι, ἐτύπου τυποῦ.

Modi optandi tempora oriuntur ex ſuorum indicantium perſona prima, penultima vocali vel diphthongo cum vltima ſyllaba in οίμην conuerſa, vt τύπτομαι τυπτοίμην, & cæt.

Perfectum tamen & pluſquamperfectum vocis patiendi formantur in verbis quæ contrahi ſolent, vltima ſuorum indicantium ſyllaba (dum μ longam vocalem ſequitur) in μην etiam conuerſa, ſed ι penultimæ ſubſcripto, vt βοάομαι βοῶμαι βεβόημαι βεβοῄμην· atque in aliis per participium ſuum & verbum εἰμὶ hîc & in ſubiungẽdi modo per periphraſin efferuntur, ſicut eorundem temporum perſona tertia pluriorum indicandi modi, quoties tertia ſingulorũ in ται purum non deſinit, vt τετυμμένος εἴην, τετυμμένος ὦ, & cæt.

Aoriſta ſuis indicantibus ι ante ην tantùm interponunt

nunt in voce patiendi, atque ι in diphthongo ante μην in voce media, vt ἐτύφθην τυφθείην, ἐτύπην τυπείην, ἐτυψάμην τυψαίμην, ἐτυπόμην τυποίμην.

Modi ſubiūgendi præſens & imperfectum ex ſuis indicantibus, penultima vocali cum vltima ſyllaba in ωμαι conuerſa, fiunt: quomodo perfectum & pluſquamperfectum vocis patiendi in verbis, quæ contrahi ſolent, formantur in ῶμαι, vt τύπτομαι τύπτωμαι, βεβόημαι βεβοῶμαι.

Aoriſta patiēdi ſolùm mutant ην ſuorum indicantium in ῶ: ſed media, ſicut præſens & imperfectum prorſus fiunt, vt ἐτύφθην τυφθῶ, ἐτύπην. τυπῶ, ἐτυψάμην τύψωμαι, ἐτυπόμην τύπωμαι.

Denique modi infiniti tempora fiunt ex ſuorum indicantium perſona ſecunda plurium, ε in αι commutato, vt τύπτεσθε τύπτεσθαι, & cæt.

Tamen aoriſta patiendi tertiæ perſonæ ſingulari ſuorum indicantium ναι tantùm apponunt, vt ἐτύφθη τυφθῆναι, ἐτύπη τυπῆναι, accentu, ſicut in perfecto & pluſquamperfecto, in penultimā ſyllabam tranſlato.

EXEMPLVM VOCIS PATIENDI

Modi indicandi,						Imperandi,		
	Num.		*Perſon.* 1.	2.	3.		2	3.
Tempus præſens	S.	τύ	πτομαι,	πτῃ,	πτεται.	τύ	πτου,	πτέσθω.
	D.		πτόμεθον,	πτεσθον,	πτεσθον.		πτεσθον,	πτέσθων.
	P.		πτόμεθα,	πτεσθε,	πτονται.		πτεσθε,	πτέσθωσαν.
Impf.	S.	ἐτυ	πτόμην,	πτου,	πτετο.			
	D.		πτόμεθον,	πτεσθον,	πτέσθην.			
	P.		πτόμεθα,	πτεσθε,	πτοντο.			
Perfe.	S.	τέτυ	μμαι,	ψαι,	πται.	τέτυ	ψο,	φθω.
	D.		μμεθον,	φθον,	φθον.		φθον,	φθων.
	P.		μμεθα,	φθε,	μμένοι εἰσί.		φθε,	φθωσαν.
Pluſqpfe.	S.	ἐτετύ	μμην,	ψο,	πτο.			
	D.		μμεθον,	φθον,	φθην.			
	P.		μμεθα,	φθε,	μμένοι ἦσαν.			
Aor.1	S.	ἐτύ	φθην,	φθης,	φθη.	τύ	φθητι,	φθήτω.
	D.		φθημεν,	φθητον,	φθήτην.		φθητον,	φθήτων.
	P.		φθημεν,	φθητε,	φθησαν.		φθητε,	φθήτωσαν.
Aor.2	S.	ἐτύ	πην,	πης,	πη.	τύ	πηθι,	πήτω.
	D.		πημεν,	πητον,	πήτην.		πητον,	πήτων.
	P.		πημεν,	πητε,	πησαν.		πητε,	πήτωσαν.
Fut.1.	S.	τυ	φθήσομαι,	φθήσῃ,	φθήσεται.			
	D.		φθησόμεθον,	φθήσεσθον,	φθήσεσθον.			
	P.		φθησόμεθα,	φθήσεσθε,	φθήσονται.			
Fu.2.	S.	τυ	πήσομαι,	πήσῃ,	πήσεται.			
	D.		πησόμεθον,	πήσεσθον,	πήσεσθον.			
	P.		πησόμεθα,	πήσεσθε,	πήσονται.			
Paul. p. fut.	S.	τετύ	ψομαι,	ψῃ,	ψεται.			
	D.		ψόμεθον,	ψεσθον,	ψεσθον.			
	P.		ψόμεθα,	ψεσθε,	ψονται.			

CONIVGATIONIS BARYTONORVM, τύπτομαι.

	Optandi, 1.	2.	3.		Subiungendi, 1.	2.	3.	Infiniti,
τυ	πτοίμην,	πτοιο,	πτοιτο.	τύ	πτωμαι,	πτῃ,	πτηται.	τύπτεσθαι.
	πτοίμεθον,	πτοισθον,	πτοίσθην.		πτώμεθον,	πτησθον,	πτησθον.	
	πτοίμεθα,	πτοισθε,	πτοιντο.		πτώμεθα,	πτησθε,	πτωνται.	
τετυ	μμένος εἴην,	εἴης,	εἴη.	τετυ	μμένος ὦ,	ᾖς,	ᾖ.	τετύφθαι.
	μμένω εἴημεν,	εἴητον,	εἰήτην.		μμένω ὦμεν,	ἦτον,	ἦτον.	
	μμένοι εἴημεν,	εἴητε,	εἴησαν.		μμένοι ὦμεν,	ἦτε,	ὦσι.	
τυ	φθείην,	φθείης,	φθείη.	τυ	φθῶ,	φθῇς,	φθῇ.	τυφθῆναι.
	φθείημεν,	φθείητον,	φθειήτην.		φθῶμεν,	φθῆτον,	φθῆτον.	
	φθείημεν,	φθείητε,	φθείησαν.		φθῶμεν,	φθῆτε,	φθῶσι.	
τυ	πείην,	πείης,	πείη.	τυ	πῶ,	πῇς,	πῇ.	τυπῆναι.
	πείημεν,	πείητον,	πειήτην.		πῶμεν,	πῆτον,	πῆτον.	
	πείημεν,	πείητε,	πείησαν.		πῶμεν,	πῆτε,	πῶσι.	
τυ	φθησοίμην,	φθήσοιο,	φθήσοιτο.					τυφθήσεσθαι.
	φθησοίμεθον,	φθήσοισθον,	φθησοίσθην.					
	φθησοίμεθα,	φθήσοισθε,	φθήσοιντο.					
τυ	πησοίμην,	πήσοιο,	πήσοιτο.					τυπήσεσθαι.
	πησοίμεθον,	πήσοισθον,	πησοίσθην.					
	πησοίμεθα,	πήσοισθε,	πήσοιντο.					
τετυ	ψοίμην,	ψοιο,	ψοιτο.					τετύψεσθαι.
	ψοίμεθον,	ψοισθον,	ψοίσθην.					
	ψοίμεθα,	ψοισθε,	ψοιντο.					

EXEMPLVM VOCIS MEDIÆ

	Num.		Modi indicandi, Perſon. 1.	2.	3.		Imperandi, 2.	3.
Aor. 1	S.	ἐτυ	ψάμην,	ψω,	ψατο.	τύ	ψαι,	ψάσθω.
	D.		ψάμεθον,	ψασθον,	ψάσθην.		ψασθον	ψάσθων.
	P.		ψάμεθα,	ψασθε,	ψαντο.		ψασθε,	ψάσθωσαν.
Aor. 2	S.	ἐτυ	πόμην,	που,	πετο.	τυ	ποῦ,	πέσθω.
	D.		πόμεθον,	πεσθον,	πέσθην.		πεσθον,	πέσθων.
	P.		πόμεθα,	πεσθε,	ποντο.		πεσθε,	πέσθωσαν.
Fut. 1.	S.	τύ	ψομαι,	ψῃ,	ψεται.			
	D.		ψόμεθον,	ψεσθον,	ψεσθον.			
	P.		ψόμεθα,	ψεσθε,	ψονται.			
Fu. 2.	S.	τυ	ποῦμαι,	πεῖ,	πεῖται.			
	D.		πούμεθον,	πεῖσθον,	πεῖσθον.			
	P.		πούμεθα,	πεῖσθε,	ποῦνται.			

Porrò verbum medium eſt,quod ex agente deductũ non modò partim agere & partim pati ſignificat,ſed etiam partim vocis agendi & partim vocis patiendi coniugationem ſequitur. Hîc enim præſens & imperfectum eadem ſunt, quæ in voce patiendi:atque perfectum & pluſquamperfectum eandem coniugationis formã,quam in voce agendi habẽt,hunc in modum: præſens τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Imperf. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Perf. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε. Pluſquamperf. ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, &c. Quæ propterea ꝙ ex ſuperioribus ſatis cognita ſunt,in exemplo coniugationis non poſuimus. Reliqua verò coniugauimus:quia licet patiẽdi formam vel maximè retineant,eam tamen non omnino ſequuntur.

Singularum verò perſonarum variæ deriuationes,variíque accentus in ſingulis coniugationibus perpetuò obſeruentur: vbi ſanè ipſi accentus ad antepenultimam ſyllabam ferè ſemper aſcendunt,niſi neceſſariò in penultima retineantur.

CONIVGATIONIS BARYTONORVM, τύπτομαι.

Optandi,		Subiungendi,	Infiniti,
τυ { ψαίμην, ψαιο, ψαιτο. / ψαίμεθον, ψαισθον, ψαίσθην. / ψαίμεθα, ψαισθε, ψαιντο.	τύ	{ ψωμαι, ψῃ, ψηται. / ψώμεθον, ψησθον, ψησθον. / ψώμεθα, ψησθε, ψωνται.	τύψα σθαι.
τυ { ποίμην, ποιο, ποιτο. / ποίμεθον, ποισθον, ποίσθην. / ποίμεθα, ποισθε, ποιντο.	τύ	{ πωμαι, πῃ, πηται. / πώμεθον, πησθον, πησθον. / πώμεθα, πησθε, πωνται.	τυπέ σθαι.
τυ { ψοίμην, ψοιο, ψοιτο. / ψοίμεθον, ψοισθον, ψοίσθην. / ψοίμεθα, ψοισθε, ψοιντο.			τύψεσθαι.
τυ { ποίμην, ποῖο, ποῖτο. / ποίμεθον, ποῖσθον, ποίσθην. / ποίμεθα, ποῖσθε, ποῖντο.			τυπεῖσθαι.

VERBA CONTRACTA.

Verba contracta ſiue circunflexa, fiunt ex deſinẽtibus in αω, εω, & οω· vnde triplex coniugãdi ratio his verbis exorta eſt. Verũtamẽ eorum tempora omnia ſuperiorem coniugationem ſequũtur, vtpote cuius ſunt, quoties in vſu reperiuntur: præter præſens & imperfectum, quæ ſola contractionem patiuntur, ídque in omni voce, modo, & participio, hunc in modum:

Cõtra hitur {
- α in ſeipſum ante quanlibet vocalem vel diphthongum: præter ο & ω, cum quibus in ω contrahitur, ι ſubſcripto, & υ ablato, quoties adſunt.
- ε ante ε, in ει· ante ο, in ου· atque aliàs in ſequentem vocalem vel diphthongum.
- ο ante η & ω, in ω· ante ε, ο, ου, & ante ει modi infiniti, in ου· atque aliàs ſemper in οι.

EXEMPLVM *Vocis agendi primæ*

Modi indicandi, | Imperandi,

Præſens	S.	βο	ῶ	ᾷς	ᾷ		βό	α	άτω
			άω,	άεις,	άει.			αε,	αέτω.
	D.		ῶμεν	ᾶτον	ᾶτον			ᾶτον	άτων
			άομεν,	άετον,	άετον.			άετον,	αέτων.
	P.		ῶμεν	ᾶτε	ῶσι			ᾶτε	άτωσαν
			άομεν,	άετε,	άουσι.			άετε,	αέτωσαν.
Imperfect.	S.	ἐβό	ων	ας	α				
			αον,	αες,	αε.				
	D.		ῶμεν	ᾶτον	άτην.				
			άομεν,	άετον,	αέτην.				
	P.		ῶμεν	ᾶτε	ων				
			άομεν,	άετε,	αον.				

EXEMPLVM *vocis patiendi & mediæ primæ*

Præſens	S.	βο	ῶμαι	ᾷ	ᾶται		βο	ῶ	άσθω
			άομαι,	άῃ,	άεται.			άου,	αέσθω.
	D.		ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον			ᾶσθον	άσθων
			αόμεθον,	άεσθον,	άεσθον.			άεσθον,	αέσθων.
	P.		ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται			ᾶσθε	άσθωσαν
			αόμεθα,	άεσθε,	άονται.			άεσθε,	αέσθωσαν.
Imperfect.	S.	ἐβο	ώμην	ῶ	ᾶτο				
			αόμην,	άου,	άετο.				
	D.		ώμεθον	ᾶσθον	άσθην				
			αόμεθον,	άεσθον,	αέσθην.				
	P.		ώμεθα	ᾶσθε	ῶντο				
			αόμεθα,	άεσθε,	άοντο.				

EXEMPLVM *vocis agendi ſecundæ*

Præſens	S.	ποι	ῶ	εῖς	εῖ		ποί	ει	είτω
			έω,	έεις,	έει.			εε,	εέτω.
	D.		οῦμεν	εῖτον	εῖτον			εῖτον	είτων
			έομεν,	έετον,	έετον.			έετον,	εέτων.
	P.		οῦμεν	εῖτε	οῦσι			εῖτε	είτωσαν
			έομεν,	έετε,	έουσι.			έετε,	εέτωσαν.
Imperfect.	S.	ἐποί	ουν	εις	ει				
			εον,	εες,	εε.				
	D.		οῦμεν	εῖτον	είτην				
			έομεν,	έετον,	εέτην.				
	P.		οῦμεν	εῖτε	ουν				
			έομεν,	έετε,	εον.				

CONIVGATIONIS CONTRACTORVM, βοάω βοῶ.

	Optandi,			Subiungendi,			Infiniti.
βο	ῷμι	ῷς	ῷ	ῶ	ᾷς	ᾷ	ᾶν
	άοιμι	άοις,	άοι.	άω,	άης,	άη.	βοάειν.
	ῷμεν	ῷτον	ῴτην	ῶμεν	ᾶτον	ᾶτον	
	άοιμεν,	άοιτον,	αοίτην.	άωμεν,	άητον,	άητον.	
	ῷμεν	ῷτε	ῷεν	ῶμεν	ᾶτον	ῶσι	
	άοιμεν,	άοιτε,	άοιεν.	άωμεν,	άητον,	άωσι.	

RELIQVA TEMPORA SVNT,

*Perfectum βεβόηκα. pluſquamperfect. ἐβεβοήκειν. βεβόηκε. βεβόηκοιμι. βεβοήκω. βεβοηκέναι. Aor.1. ἐβόησα. βόησον. βοήσαιμι. βοήσω. βοῆσαι. Fut.1. βοήσω. βοήσοιμι, βοήσειν. Aor. verò.2.fut.& p.medium in vſu non ſunt in duabus prioribus harum coniugationum, quoties thema iam contractione affectū deſinit in ω adhuc purum, aut monoſyllabum eſt: præter χάω χῶ, & σαόω σῶ, quorum aoriſta 2.ſunt ἔχον & ἔσαον. Sed in tertia omnino in vſu non ſunt.

CONIVGATIONIS *contractorum*, βοάομαι, βοῶμαι.

	Optandi			Subiungendi			Infiniti
βο	ῴμην	ῷο	ῷτο	ῶμαι	ᾷ	ᾶται	ᾶσθαι
	αοίμην,	άοιο,	άοιτο.	άωμαι,	άη,	άηται.	βοάεσθαι
	ῴμεθον	ῷσθον	ῴσθην	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	
	αοίμεθον,	άοισθον,	αοίσθην.	αώμεθον,	άησθον,	άησθον.	
	ῴμεθα	ῷσθε	ῷντο	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται	
	αοίμεθα,	άοισθε,	άοιντο.	αώμεθα,	άησθε,	άωνται.	

RELIQVA VOCIS PATIENDI,

*Perfect. βεβόημαι. Pluſquā perfect. ἐβεβοήμην. βεβόησο. βεβοήμην. βεβοῶμαι. βεβοῆσθαι. Aor.2. ἐβοήθην. βοήθητι. βοηθείην. βοηθῶ. βοηθῆναι. Fut.1. βοηθήσομαι. βοηθησοίμην. βοηθήσεσθαι. Paul.po.fut. βεβοήσομαι. βεβοησοίμην. βεβοήσεσθαι. Vocis mediæ, Aor.1. ἐβοησάμην. βόησαι. βοησαίμην. βοήσωμαι. βοήσασθαι.

CONIVGATIONIS *contractorum*, ποιέω ποιῶ.

	Optandi			Subiungendi			Infiniti
ποι	οῖμι	οῖς	οῖ	ῶ	ῇς	ῇ	εῖν
	έοιμι,	έοις.	έοι.	έω,	έης,	έη.	ποιέειν.
	οῖμεν	οῖτον	οίτην	ῶμεν	ῆτον	ῆτον	
	έοιμεν,	έοιτον,	εοίτην.	έωμεν,	έητον,	έητον.	
	οῖμεν	οῖτε	οῖεν	ῶμεν	ῆτε	ῶσι	
	έοιμεν,	έοιτε,	έοιεν.	έωμεν,	έητε,	έωσι.	

*Perf. πεποίηκα. Pluſquamperf. ἐπεποιήκειν. πεποίηκε. πεποιήκοιμι. πεποιήκω. πεποιηκέναι. Aor.1. ἐποίησα. ποίησον. ποιήσαιμι. ποιήσω. ποιῆσαι. Fut.1. ποιήσω. ποιήσοιμι. ποιήσειν.

EXEMPLVM *Vocis patiendi & mediæ, ſecundæ*

		Modi indicandi,				Imperandi,	
Præſens S.	ποι	οῦμαι / έομαι,	ῇ / έῃ,	εῖται / έεται.	ποι	οῦ / έου,	είσθω / εέσθω.
D.		ούμεθον / εόμεθον,	εῖσθον / έεσθον,	εῖσθον / έεσθον.		εῖσθον / έεσθον,	είσθων / εέσθων.
P.		ούμεθα / εόμεθα,	εῖσθε / έεσθε,	οῦνται / έονται.		εῖσθε / έεσθε,	είσθωσαν / εέσθωσαν.
Imperfect. S.	ἐποι	ούμην / εόμην,	οῦ / έου,	εῖτο / έετο.			
D.		ούμεθον / εόμεθον,	εῖσθον / έεσθον,	είσθην / εέσθην.			
P.		ούμεθα / εόμεθα,	εῖσθε / έεσθε	οῦντο / έοντο.			

EXEMPLVM *vocis agendi tertiæ*

Præſens S.	χρυ	σῶ / σόω,	σοῖς / σόεις,	σοῖ / σόει.	χρυ	σου / σόε,	σούτω / σοέτω.
D.		σοῦμεν / σόομεν,	σοῦτον / σόετον,	σοῦτον / σόετον.		σοῦτον / σόετον,	σούτων / σοέτων.
P.		σοῦμεν / σόομεν,	σοῦτε / σόετε,	σοῦσι / σόουσι.		σοῦτε / σόετε,	σούτωσαν / σοέτωσαν.
Imperfect. S.	ἐχρυ	σουν / σόον,	σους / σόες,	σου / σόε.			
D.		σοῦμεν / σόομεν,	σοῦτον / σόετον,	σούτην / σοέτην.			
P.		σοῦμεν / σόομεν,	σοῦτε / σόετε,	σουν / σόον.			

EXEMPLVM *vocis patiendi & mediæ tertiæ*

Præſens S.	χρυ	σοῦμαι / σόομαι,	σοῖ / σόῃ,	σοῦται / σόεται.	χρυ	σοῦ / σόου,	σούσθω / σοέσθω.
D.		σούμεθον / σοόμεθον,	σοῦσθον / σόεσθον,	σοῦσθον / σόεσθον.		σοῦσθον / σόεσθον,	σούσθων / σοέσθων.
P.		σούμεθα / σοόμεθα,	σοῦσθε / σόεσθε,	σοῦνται / σόονται.		σοῦσθε / σόεσθε,	σούσθωσαν / σοέσθωσαν.
Imperfect. S.	ἐχρυ	σούμην / σοόμην,	σοῦ / σόου,	σοῦτο / σόετο.			
D.		σούμεθον / σοόμεθον,	σοῦσθον / σόεσθον,	σούσθην / σοέσθην.			
P.		σούμεθα / σοόμεθα,	σοῦσθε / σόεσθε,	σοῦντο / σόοντο.			

CONIV-

CONIVGATIONIS *contractorum, ποιέομαι ποιοῦμαι.*

	Optandi,				Subiungendi,			Infiniti,
ποι	οίμην / ἐοίμην,	οῖο / έοιο,	οῖτο / έοιτο.	ποι	ῶμαι / έωμαι,	ῇ / έῃ,	ῆται / έηται.	
	οίμεθον / εοίμεθον,	οῖσθον / έοισθον,	οίσθην / εοίσθην.		ώμεθον / εώμεθον,	ῆσθον / έησθον,	ῆσθον / έησθον.	εῖσθαι / ποιέεσθαι.
	οίμεθα / εοίμεθα,	οῖσθε / έοισθε,	οῖντο / έοιντο.		ώμεθα / εώμεθα,	ῆσθε / έησθε,	ῶνται / έωνται.	

*VOCIS PATIENDI,

*Perfect. *πεποίημαι.* Plusquamperfect. *ἐπεποιήμην. πεποίησο. πεποιήμην. πεποιῶμαι. πεποιῆσθαι.* Aor. 1. *ἐποιήθην. ποιήθητι. ποιηθείην. ποιηθῶ. ποιηθῆναι.* Fut. 1. *ποιηθήσομαι. ποιηθησοίμην. ποιηθήσεσθαι.* Paul. po. fut. *πεποιήσομαι. πεποιησοίμην. πεποιήσεσθαι.* Vocis mediæ, Aor. 1. *ἐποιησάμην. ποίησαι. ποιησαίμην. ποιήσωμαι. ποιήσασθαι.* Fut. 1. *ποιήσομαι. ποιησοίμην. ποιήσεσθαι.*

CONIVGATIONIS *contractorum, χρυσόω χρυσῶ.*

χρυ	σοῖμι / σόοιμι,	σοῖς / σόοις,	σοῖ / σόοι.	χρυ	σῶ / σόω,	σοῖς / σόῃς,	σοῖ / σόῃ.	
	σοῖμεν / σόοιμεν,	σοῖτον / σόοιτον,	σοίτην / σοοίτην.		σῶμεν / σόωμεν,	σῶτον / σόητον,	σῶτον / σόητον.	σοῦν / χρυσόειν.
	σοῖμεν / σόοιμεν,	σοῖτε / σόοιτε,	σοῖεν / σόοιεν.		σῶμεν / σόωμεν,	σῶτε / σόητε,	σῶσι / σόωσι.	

*Perfect. *κεχρύσωκα.* Plusquamperfect. *ἐκεχρυσώκειν. κεχρύσωκε. κεχρυσώκοιμι. κεχρυσώκω. κεχρυσωκέναι.* Aor. 1. *ἐχρύσωσα, χρύσωσον. χρυσώσαιμι. χρυσώσω. χρυσῶσαι.* Fut. 1. *χρυσώσω. χρυσώσοιμι. χρυσώσειν.*

CONIVGATIONIS *contractorum, χρυσόομαι χρυσοῦμαι.*

χρυ	σοίμην / σοοίμην,	σοῖο / σόοιο,	σοῖτο / σόοιτο.	χρυ	σῶμαι / σόωμαι,	σοῖ / σόῃ,	σῶται / σόηται.	
	σοίμεθον / σοοίμεθον,	σοῖσθον / σόοισθον,	σοίσθην / σοοίσθην.		σώμεθον / σοώμεθον,	σῶσθον / σόησθον,	σῶσθον / σόησθον.	χρυσό εσθαι / σοῦσθαι.
	σοίμεθα / σοοίμεθα,	σοῖσθε / σόοισθε,	σοῖντο / σόοιντο.		σώμεθα / σοώμεθα,	σῶσθε / σόησθε,	σῶνται / σόωνται.	

*VOCIS PATIENDI,

*Perf. *κεχρύσωμαι.* Plusquamperf. *ἐκεχρυσώμην. κεχρύσωσο. κεχρυσώμην. κεχρυσῶμαι. κεχρυσῶσθαι.* Aor. 1. *ἐχρυσώθην. χρυσώθητι. χρυσωθείην. χρυσωθῶ. χρυσωθῆναι.* Fut. 1 *χρυσωθήσομαι. χρυσωθησοίμην. χρυσωθήσεσθαι.* Paul. po. fut. *κεχρυσώσομαι. κεχρυσωσοίμην. κεχρυσώσεσθαι.* Vocis mediæ, Aor. 1. *ἐχρυσωσάμην. χρύσωσαι. χρυσωσαίμην. χρυσώσωμαι. χρυσώσασθαι.* Fut. 1. *χρυσώσομαι. χρυσωσοίμην. χρυσώσεσθαι.*

VERBA IN μι.

Verba in μι ſiunt etiam ex barytonis in αω, εω, οω, & υω· quorum coniugationes ſunt quatuor pro numero characteriſticarum ipſorum thematum, α, ε, ο & υ· ſed tèmpora tantùm tria, præſens, imperfectum, & aoriſtum ſecundum in voce agẽdi & media: atque quatuor in voce patiẽdi, pręſens, imperfectum, perfectum, & pluſquamperfectum. Nam reliqua ſunt ipſorum barytonorum, neque ſecùs eorum ſequuntur cõiugationem, atque diximus in contractis, quotieſcunque ſunt in vſu. Cæterùm deſinentia in υμι non coniugantur omnino in modis optandi & ſubiũgendi, neque in aliis vltra tempus imperfectum.

Porrò hîc, quemadmodum in barytonis, trium ſyllabarum habenda eſt ratio, primæ, penultimæ, & vltimæ.

Ex ι, quod præponitur themati à vocali aut ϛ incipienti, vt ἕω ἵημι, & ϛάω ἵϛημι.

Alià̀s ex ipſo ι, ipſique præpoſita prima thematis conſonante, aut eius tenui, ſi aſpirata fuerit, vt δόω δίδωμι, & θέω τίθημι. Nulla tamẽ eiuſmodi prima ſyllaba eſt in deſinẽtibus in υμι, & aliis quibuſdam, vt ζεύγνύω ζεύγνυμι, & φιλέω φίλημι. Nunquam præterea reperiri ferè ſolet in reliquis, præterquam in præſenti & imperfecto cuiuſque vocis, modi, & participij.

Prima fit

E characteriſtica thematis in propriam longam verſa in toto præſenti & imperfecto ſingulorum indicandi modi vocis agendi, atque in toto indicandi, ſubiungendi & infiniti modi aoriſto ſecundo vocis eiuſdem: præter υ, quod tãtùm producitur, vt ϛάω ἵϛημι,

θῶ τίθημι, δόω δίδωμι, ζευγνύω ζεύγνυμι, & cæt.

Item ex eadem characteriſtica in ω verſa in omni ſubiungẽdi modi perſona prima, atque plurimorum tertia: ſed in reliquis reliquorum temporum perſonis modi eiuſdem in ᾶ, ῆ uel ῷ, ſecundum ipſam thematis characteriſticam, ι etiã ſuis locis ſubſcripto, vt ἱστῶ ἱστᾷς ἱστᾷ, τιθῶ τιθῇς τιθῇ, διδῶ διδῷς διδῷ. Verùm ex his & aliis quibuſdam exemplis, vltima deficiente ſyllaba, hanc manere vltimam colligere facile eſt.

Penultima fit

Denique ex eadem characteriſtica in cæteris omnibus ſeruata, & ι cum accentu in modo optandi ſemper adiũcto, vt ἱσταίμην, τιθείμην, διδοίμην, ζευγνυίμην· ἱσταίην, τιθείην, διδοίην, & cæt.

Ex vltima thematis ipſius in μι cõuerſa in tempore præſenti indicandi modi vocis agendi, atque in ν in præterito imperfecto & aoriſto ſecundo modi eiuſdem, omninóque in θι vel τι in modo imperandi, in ην in modo optandi, & in ναι cum accentu in penultima in modo infinito, vt στάω ἵστημι, ἵστην, ἵσταθι, ἱσταίην, ἱστάναι.

Demum ex eadẽ thematis, aut ipſius horum verborum vocis agendi vltima in μαι conuerſa in tempore præſenti ac præterito perfecto indicandi modi vocis patiẽdi & mediæ, atque in μην in præterito imperfecto, præterito pluſquamperfecto & aoriſto ſecundo modi eiuſdem: prorſuſque in σο in modo imperandi, in μην in modo optandi, in μαι in modo ſubiungendi, & in σθαι in modo infinito, vt στάω vel ἵστημι ἵσταμαι, ἱστάμην, ἵστασο, ἱστῶμαι, ἵστασθαι, & cæt.

vltima fit

EXEMPLVM *Vocis agendi primæ*

			Modi indicandi,				Imperandi,	
Præſens	S.	ἵ	στημι,	στης,	στησι.	ἵ	στάθι,	στάτω.
	D.		σταμεν,	στατον,	στατον.		στατον,	στάτων.
	P.		σταμεν,	στατε,	στᾶσι.		στατε,	στάτωσαν.
Imperf.	S.	ἵ	στην,	στης,	στη.			
	D.		σταμεν,	στατον,	στάτην.			
	P.		σταμεν,	στατε,	στασαν.			
Aor.2.	S.	ἔ	στην,	στης,	στη.		στῆθι,	στήτω.
	D.		στημεν,	στητον,	στήτην.		στῆτον,	στήτων.
	P.		στημεν,	στητε,	στησαν.		στῆτε,	στήτωσαν.

EXEMPLVM *vocis patiendi & mediæ primæ*

Præſens	S.	ἵ	σταμαι,	στασαι,	σταται.	ἵ	στασο,	στάσθω.
	D.		στάμεθον,	στασθον,	στασθον.		στασθον,	στάσθων.
	P.		στάμεθα,	στασθε,	στανται.		στασθε,	στάσθωσαν.
Imperf.	S.	ἱ	στάμην,	στασο,	στατο.			
	D.		στάμεθον,	στασθον,	στάσθην.			
	P.		στάμεθα,	στασθε,	σταντο.			
Perfect. patien.	S.	ἕ	σταμαι,	στασαι,	σταται.	ἕ	στασο,	στάσθω.
	D.		στάμεθον,	στασθον,	στασθον.		στασθον,	στάσθων.
	P.		στάμεθα,	στασθε,	στανται.		στασθε,	στάσθωσαν.
Pluſq̃pf patien.	S.	ἑ	στάμην,	στασο,	στατο.			
	D.		στάμεθον,	στασθον,	στάσθην.			
	P.		στάμεθα,	στασθε,	σταντο.			
Aor.2. medi.	S.	ἑ	στάμην,	στασο,	στατο,		Et cæt. Verùm hoc tempus in hoc verbo vſitatum nó eſt.	
	D.		στάμεθον,	στασθον,	στάσθην.			
	P.		στάμεθα,	στασθε,	σταντο.			

CONIVGATIONIS VERBORVM IN μι, ἵστημι.

Optandi,		Subiungendi,	Infiniti,
ἱ	σταίην, σταίης, σταίη. σταίημεν, σταίητον, σταιήτην. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.	ἱ στῶ, στᾷς, στᾷ. στῶμεν, στᾶτον, στᾶτον. στῶμεν, στᾶτε, στῶσι.	ἱστάναι.

RELIQVA TEMPORA SVNT,

Perfect. ἕστηκα, & pluſquamperfect. ἑστήκειν, cum aſpiratione. Aor.1. ἔστησα. Fut.1. στήσω & cæt. deinceps, vt in barytonis.

σταίην, σταίης, σταίη. σταίημεν, σταίητον, σταιήτην. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.	στῶ, στῇς, στῇ. στῶμεν, στῆτον, στῆτον. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.	στῆναι.

CONIVGATIONIS *verborum in μι, ἵσταμαι.*

ἱ	σταίμην, σταῖο, σταῖτο. σταίμεθον, σταῖσθον, σταίσθην σταίμεθα, σταῖσθε, σταῖντο.	ἱ	στῶμαι, στᾷ, στᾶται. στώμεθον, στᾶσθον, στᾶσθον. στώμεθα, στᾶσθε, στῶνται.	ἵστασθαι.

ἐ	σταίμην, σταῖο, σταῖτο. σταίμεθον σταῖσθον, σταίσθην. σταίμεθα, σταῖσθε, σταῖντο.	ἐ	στῶμαι, στᾷ, στᾶται. στώμεθον, στᾶσθον, στᾶσθον. στώμεθα, στᾶσθε, στῶνται.	ἐστάσθαι.

RELIQVA VOCIS PATIENDI,

*Aor.1. ἐστάθην. Fut.1. σταθήσομαι. Paulò poſt fut. ἑστάσομαι. Vocis mediæ, Aor.1. ἐστησάμην. Fut.1. στήσομαι, & cæt. Verùm neque perfecta & pluſquamperfecta media, neque aoriſt a ſecunda patiendi, neque vlla futura ſecunda reperiuntur in verbis abeuntibus in μι.

EXEMPLVM *Vocis agendi ſecundæ*

			Modi indicandi,				Imperandi,	
Præſens	S.	τί	θημι,	θης,	θησι.	τί	θετι,	θέτω.
	D.		θεμεν,	θετον,	θετον.		θετον,	θέτων.
	P.		θεμεν,	θετε,	θεῖσι.		θετε,	θέτωσαν.
Imperf.	S.	ἐτί	θην,	θης,	θη.			
	D.		θεμεν,	θετον,	θέτην.			
	P.		θεμεν,	θετε,	θεσαν.			
Aor. 2.	S.	ἔ	θην,	θης,	θη.		θές	θέτω.
	D.		θεμεν,	θετον,	θέτην.		θέτον,	θέτων.
	P.		θεμεν,	θετε,	θεσαν.		θέτε,	θέτωσαν.

* *Verborũ τίθημι & δίδωμι aoriſta ſecũda vocis agendi plerũque anomala ſunt: ideo non ſemper regulariter formantur.*

EXEMPLVM *vocis patiendi & mediæ ſecundæ*

Præſens	S.	τί	θεμαι,	θεσαι,	θεται.	τί	θεσο,	θέσθω.
	D.		θέμεθον,	θεσθον,	θεσθον.		θεσθον,	θέσθων.
	P.		θέμεθα,	θεσθε,	θενται.		θεσθε,	θέσθωσαν.
Imperf.	S.	ἐτί	θέμην,	θεσο,	θετο.			
	D.		θέμεθον,	θεσθον,	θέσθην.			
	P.		θέμεθα,	θεσθε,	θεντο.			
Perfect. patien.	S.	τέ	θειμαι,	θεισαι,	θειται.	τέ	θεισο,	θείσθω.
	D.		θείμεθον,	θεισθον,	θεισθον.		θεισθον,	θείσθων.
	P.		θείμεθα,	θεισθε,	θεινται.		θεισθε,	θείσθωσαν.
Pluſqpf. patient.	S.	ἐτε	θείμην,	θεισο,	θειτο.			
	D.		θείμεθον,	θεισθον,	θείσθην.			
	P.		θείμεθα,	θεισθε,	θειντο.			
Aor. 2. medi.	S.	ἐ	θέμην,	θεσο,	θετο,		θέσο,	θέσθω.
	D.		θέμεθον,	θεσθον,	θέσθην.		θέσθον,	θέσθων.
	P.		θέμεθα,	θεσθε,	θεντο.		θέσθε,	θέσθωσαν.

CONIVGATIONIS VERBORVM IN μι, τίθημι.

Optandi, Subiungendi, Infiniti,

τι { θείην, θείης, θείη.
θείημεν, θείητον, θειήτην.
θείημεν, θείητε, θείησαν. }
τι { θῶ, θῇς, θῇ.
θῶμεν, θῆτον, θῆτον.
θῶμεν, θῆτε, θῶσι. }
{ τιθέναι.

*Perfect. τέθεικα, & pluſquamperfect. ἐτεθείκειν, per ει diphthongum in penultima Aor.1. ἔθηκα, per κ. Fut.1. θήσω, & cat.

θείην, θείης, θείη.
θείημεν, θείητον, θειήτην.
θείημεν, θείητε, θείησαν. }
θῶ, θῇς, θῇ.
θῶμεν, θῆτον, θῆτον.
θῶμεν, θῆτε, θῶσι. }
{ θεῖναι.

CONIVGATIONIS verborum in μι, τίθεμαι.

τι { θείμην, θεῖο, θεῖτο.
θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.
θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο. }
τι { θῶμαι, θῇ, θῆται.
θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
θώμεθα, θῆσθε, θῶνται. }
{ τίθε-σθαι.

τε { θείμην, θεῖο, θεῖτο.
θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.
θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο. }
τε { θῶμαι, θῇ, θῆται.
θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
θώμεθα, θῆσθε, θῶνται. }
{ τεθεῖ-σθαι.

*VOCIS PATIENDI,

*Aor.1. ἐτέθην. Fut.1. τεθήσομαι. Paulò po. fut. τεθείσομαι. Vocis mediæ, Aor.1. ἐθηκάμην, ſed parum vſitatum eſt. Fut.1. θήσομαι & cat.

θείμην, θεῖο, θεῖτο.
θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.
θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο. }
θῶμαι, θῇ, θῆται.
θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
θώμεθα, θῆσθε, θῶνται. }
{ θέσθαι.

EXEMPLVM *vocis agendi tertiæ*

			Modi indicandi,				Imperandi,	
Præſens	S.	δί	δωμι,	δως,	δωσι.	δί	δοθι,	δότω.
	D.		δομεν,	δοτον,	δοτον.		δοτον,	δότων.
	P.		δομεν,	δοτε,	δοῦσι.		δοτε,	δότωσαν.
Imperf.	S.	ἐδί	δων,	δως,	δω.			
	D.		δομεν,	δοτον,	δότην.			
	P.		δομεν,	δοτε,	δοσαν.			
Aor.2.	S.	ἔ	δων,	δως,	δω.		δός,	δότω.
	D.		δομεν,	δοτον	δότην.		δότον,	δότων.
	P.		δομεν,	δοτε,	δοσαν.		δότε,	δότωσαν.

EXEMPLVM *vocis patiendi & mediæ tertiæ*

Præſens	S.	δί	δομαι,	δοσαι,	δοται.	δί	δοσο,	δόσθω.
	D.		δόμεθον,	δοσθον,	δοσθον.		δοσθον,	δόσθων.
	P.		δόμεθα,	δοσθε,	δονται.		δοσθε,	δόσθωσαν.
Imperf.	S.	ἐδί	δόμην,	δοσο,	δοτο.			
	D.		δόμεθον,	δοσθον,	δόσθην.			
	P.		δόμεθα,	δοσθε,	δοντο.			

Perf.patiendi δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται. *Pluſquamp.patien.* ἐδεδόμην, σο, το, *& cæt.*

Aor.2. medi.	S.	ἐ	δόμην, δοσο,	δοτο.		δόσο,	δόσθω.
	D.		δόμεθον, δοσθον,	δόσθην.		δόσθον,	δόσθων.
	P.		δόμεθα, δοσθε,	δοντο.		δόσθε,	δόσθωσαν.

EXEMPLVM *vocis agendi quartæ coniug. verborum in* μι, ζεύγνυμι.

			Modi indicandi,				Imperandi,		Infiniti,
Præſens	S.	ζεύ	γνυμι,	γνυς,	γνυσι.	ζεύ	γνυθι,	γνύθω.	ζευγνύναι.
	D.		γνυμεν,	γνυτον,	γνυτον.		γνυθον,	γνύθων.	
	P.		γνυμεν,	γνυτε,	γνῦσι.		γνυθε,	γνύθωσαν.	
Impf.	S.	ἐζεύ	γνυν,	γνυς,	γνυ.				
	D.		γνυμεν,	γνυτον,	γνύτην.				
	P.		γνυμεν,	γνυτε,	γνυσαν.				

CONIV-

CONIVGATIONIS verborum in μι, δίδωμι.

Optandi,		Subiungendi,		Infiniti,
δι	δοίην, δοίης, δοίη.	δι	δῶ, δῷς, δῷ.	διδόναι.
	δοίημεν, δοίητον, δοιήτην.		δῶμεν, δῶτον, δῶτον.	
	δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.		δῶμεν, δῶτε, δῶσι.	

* Perfect. δέδωκα. Pluſquamperfect. ἐδεδώκειν. Aor. 1. ἔδωκα, per κ. Fut. 1. δώσω, & cæt.

δοίην, δοίης, δοίη.	δῶ, δῷς, δῷ.	δοῦναι.
δοίημεν, δοίητον, δοιήτην.	δῶμεν, δῶτον, δῶτον.	
δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.	δῶμεν, δῶτε, δῶσι.	

CONIVGATIONIS verborum in μι, δίδομαι.

δι	δοίμην, δοῖο, δοῖτο.	δι	δῶμαι, δῷ, δῶται.	δίδοσθαι.
	δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.		δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.	
	δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.		δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.	

*VOCIS PATIENDI,

* Aor. 1. ἐδόθην. Fut. 1. δοθήσομαι. Paulò poſt fut. δεδόσομαι. Vocis mediæ, Aor. 1. ἐδωκάμην, ſed parum vſitatum. Fut. 1. δώσομαι, & cæt.

δοίμην, δοῖο, δοῖτο.	δῶμαι, δῷ, δῶται.	δόσθαι.
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.	δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.	
δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.	δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.	

EXEMPLVM vocis pat. quartæ coniug. Verborum in μι, ζεύγνυμαι.

		Modi indicandi,		Imperandi,	Infiniti,
Præſens	S. ζεύ	γνυμαι, γνυσαι, γνυται.	ζεύ	γνυσο, γνύσθω.	ζεύγνυσθαι.
	D.	γνύμεθον, γνυσθον, γνυσθον.		γνυσθον, γνύσθων	
	P.	γνύμεθα, γνυσθε, γνυνται.		γνυσθε, γνύσθωσαν.	
Impf.	S. ἐζευ	γνύμην, γνυσο, γνυτο.			
	D.	γνύμεθον, γνυσθον, γνύσθην.			
	P.	γνύμεθα, γνυσθε, γνυντο.			

PARTICIPIVM.

Participiorum eadem ſunt tempora, quæ verborum, vnde naſcuntur: quorum maſculina in μενος cum ſuis neutris ſecundam nominum inflexionem ſequuntur, atque reliqua tertiam: ſed omnia fœminina primam. Deriuantur autem primùm ex verbis barytonis *indicandi modi hunc in modum:*

	Vocis agentis,	Patientis,	Mediæ,
	E τύπτω,	E τύπτομαι,	E τύπτομαι,
Præſens & impf.	M. ὁ τύπτων, οντος. F. ἡ τύπτουσα, ούσης. N. τὸ τύπτον, οντος.	ὁ τυπτόμενος, ου. ἡ τυπτομένη, ης. τὸ τυπτόμενον, ου.	vt in patiente.
	E τέτυφα,	E τέτυμμαι,	E τέτυπα,
Perf. & Pluſqpf.	M. ὁ τετυφώς, ότος. F. ἡ τετυφυῖα, ας. N. τὸ τετυφός, ότος.	ὁ τετυμμένος, ου. ἡ τετυμμένη, ης. τὸ τετυμμένον, ου.	ὁ τετυπώς, ότος. ἡ τετυπυῖα, ας. τὸ τετυπός, ότος.
	Ex ἔτυψα,	Ex ἐτύφθην,	Ex ἐτυψάμην,
Aor. 1.	M. ὁ τύψας, αντος. F. ἡ τύψασα, ης. N. τὸ τύψαν, αντος.	ὁ τυφθείς, έντος. ἡ τυφθεῖσα, ης. τὸ τυφθέν, έντος.	ὁ τυψάμενος, ου. ἡ τυψαμένη, ης. τὸ τυψάμενον, ου.
	Ex ἔτυπον,	Ex ἐτύπην,	Ex ἐτυπόμην,
Aor. 2.	M. ὁ τυπών, όντος. F. ἡ τυποῦσα, ης. N. τὸ τυπόν, όντος.	ὁ τυπείς, έντος. ἡ τυπεῖσα, ης. τὸ τυπέν, έντος.	ὁ τυπόμενος, ου. ἡ τυπομένη, ης. τὸ τυπόμενον, ου.
	E τύψω,	E τυφθήσομαι,	E τύψομαι,
Fut. 1.	M. ὁ τύψων, οντος. F. ἡ τύψουσα, ης. N. τὸ τύψον, οντος.	ὁ τυφθησόμενος, ου. ἡ τυφθησομένη, ης. τὸ τυφθησόμενον, ου.	ὁ τυψόμενος, ου. ἡ τυψομένη, ης. τὸ τυψόμενον, ου.
	E τυπῶ,	E τυπήσομαι,	E τυποῦμαι,
Fut. 2.	M. ὁ τυπῶν, οῦντος. F. ἡ τυποῦσα, ης. N. τὸ τυποῦν, οῦντος.	ὁ τυπησόμενος, ου. ἡ τυπησομένη, ης. τὸ τυπησόμενον, ου.	ὁ τυπούμενος, ου. ἡ τυπουμένη, ης. τὸ τυπούμενον, ου.
		E τετύψομαι,	
Paulò poſt futurum		ὁ τετυψόμενος, ου. ἡ τετυψομένη, ης. τὸ τετυψόμενον, ου.	

DEINDE *ex circunflexis ſeu contractis hunc in modum:*

Vocis agentis,

E βοάω βοῶ,

ῶν ῶντος
M. ὁ βοάων, άοντος.
ῶσα ώσης
Præſens & impf. F. ἡ βοάȣσα, αȣσης.
ῶν ῶντος
N. τὸ βοάον, άοντος.

E ποιέω ποιῶ,

ῶν οῦντος
M. ὁ ποιέων, έοντος.
ȣ̃σα ȣσης
Præſens & impf. F. ἡ ποιέȣσα, εȣσης.
οῦν οῦντος
N. τὸ ποιέον, έοντος.

E χρυσόω χρυσῶ,

σῶν οῦντος
M. ὁ χρυσόων, όοντος.
σοῦσα ȣσης
Præſens & impf. F. ἡ χρυσόȣσα, οȣσης.
σοῦν οῦντος
N. τὸ χρυσόον, όοντος.

Patientis & mediæ,

E βοάομαι βοῶμαι,

ώμενος ωμένȣ
ὁ βοαόμενος, αομένȣ.
ωμένη ωμένης
ἡ βοαομένη, αομένης.
ώμενον ωμένȣ
τὸ βοαόμενον, αομένȣ.

E ποιέομαι ποιȣ̃μαι,

ȣμενος ȣμένȣ
ὁ ποιεόμενος, εομένȣ.
ȣμένη ȣμένης
ἡ ποιεομένη, εομένης.
ȣμενον ȣμένȣ
τὸ ποιεόμενον, εομένȣ.

E χρυσόομαι χρυσοῦμαι,

ȣμενος ȣμένȣ
ὁ χρυσοόμενος, οομένȣ.
ȣμένη ȣμένης
ἡ χρυσοομένη, οομένης.
ȣμενον ȣμένȣ
τὸ χρυσοόμενον, οομένȣ.

DENIQVE *ex deſinentibus in* μι *hunc in modum: vocis agentis,*

Ex ἵστημι,
M. ὁ ἱστάς, άντος.
Præſens & impf. F. ἡ ἱστᾶσα, ης.
N. τὸ ἱστάν, άντος.

Ex ἔστην,
M. ὁ στάς, άντος.
Aor. 2. F. ἡ στᾶσα, ης.
N. τὸ στάν, άντος.

E τίθημι,
M. ὁ τιθείς, έντος.
Præſens & impf. F. ἡ τιθεῖσα, ης.
N. τὸ τιθέν, έντος.

E δίδωμι,
ὁ διδούς, όντος.
ἡ διδοῦσα, ης.
τὸ διδόν, όντος.

Ex ἔδων,
ὁ δούς, όντος.
ἡ δοῦσα, ης.
τὸ δόν, όντος.

E ζεύγνυμι,
ὁ ζευγνύς, ύντος.
ἡ ζευγνῦσα, ης.
τὸ ζευγνύ, ύντος.

Ex ἵθημι,

Aor. 2. { M. ὁ θείς θέντος. F. ἡ θεῖσα, ης. N. τὸ θὲν θέντος.

Vocis autem patientis & mediæ omnia participia ſiunt ex verbis patientibus & medius deſinentium in μι, quemadmodum ex aliis, vt ἵσαμαι ἱςάμενος, & c.

Obſeruentur vbique ſingularum vocum deriuationes & accentus.

ADVERBIVM.

ADVERBIORVM *multæ & variæ ſunt ſignificationes.*

Sunt enim
- Aut temporis, vt νῦν, τότε.
- Aut loci, vt ἐνταῦθα, ἐκεῖθεν.
- Aut quantitatis, ſiue numeri, & intentionis vel remiſsionis, vt ἅπαξ, ἄγαν, μόλις.
- Aut qualitatis, vt εὖ, κακῶς.
- Aut comparationis, vt μᾶλλον, ἧττον.
- Aut ſimilitudinis, vt ὡς, ὥσπερ.
- Aut ordinis, vt εἶτα, ἑξῆς.
- Aut congregandi, vt ἅμα, ὁμοῦ.
- Aut ſeparandi, vt δίχα, χωρίς.
- Aut excipiendi, vt πλήν.
- Aut vocandi, vt ὦ.
- Aut interrogandi, vt πῶς, πόθεν.
- Aut optandi, vt εἴθε, ὤφελον.
- Aut demonſtrandi, vt ἰδού, ἠνί.
- Aut hortandi, vt ἄγε, εἶα.
- Aut confirmandi, vt ναί, ὄντως.
- Aut iurandi & abiurandi, vt νή, μά.
- Aut negandi, vt οὔ, οὐδαμῶς.
- Aut prohibendi, vt μή, μηδαμῶς.
- Aut cauſæ, vt ἕνεκα.
- Aut euentus, vt ἴσως, τάχα, & cæt.

PRÆPOSITIO.

PRÆPOSITIONES *ſunt octodecim.*

Earũ { Sex monoſyllabæ ſunt, ἐκ vel ἐξ, εἰς vel ἐς, ἐν, πρό, πρός, & σύν vel ξύν.
Atq; diſſyllabæ duodecim, ἀνά, διά, κατά, μετά, παρά, ἀντί, ἐπί, περί, ἀμφί, ἀπό, ὑπό & ὑπέρ.

CONIVNCTIO.

Coniunctionum etiam multæ & variæ ſunt poteſtates.

Nam ſunt {
Aut copulandi, vt καί, τέ.
Aut diſiungendi, vt ἤ, ἤτοι.
Aut dubitandi, vt ἆρα, μῶν.
Aut declarandi, vt ἤγουν, οἷον.
Aut ratiocinandi, vt ἀλλά, ἀλλαμήν.
Aut aduerſandi, vt ὅμως, καίτοι.
Aut conditionis & continuationis, vt εἰ, εἴπερ.
Aut cauſæ & rationis, vt ἵνα, γάρ.
Aut diminutionis, vt γοῦν, γέ.
Aut expletionis, vt δή, πού, & cæt.

INTERIECTIO.

Interiectionum quoque ſunt multæ & variæ ſignificationes.

Quia ſunt {
Aut gaudentis, vt ἰοῦ.
Aut congratulantis & laudantis, vt εὖγε.
Aut deridentis, vt ἰού.
Aut admirantis, vt φεῦ, ὤ.
Aut expaueſcentis & perculſi, vt ἆ.
Aut dolentis, vt αἴ, οἴ.
Aut indignantis & exclamantis, vt ἰού, ὤ.
Aut minantis & execrantis, vt οὐαί.
Aut furentis & bacchantis, vt εὐάν, εὐοῖ.
Aut fugantis & reprobantis, vt ἄπαγε, & c.

SYLLABARVM quantitas, nimirum earum, quæ ex ancipitibus vocalibus, α, ι & υ conſtant.

Tres ancipites vocales non ſecùs apud Græcos, quàm quinque vocales apud Latinos ancipites ſunt: proinde earum quantitatem his potiſsimùm rationibus tradēdam cenſuimus.

Quātitatē penè retinent

In deriuatis & creſcentibus, vt δίκαιος δικαιοσύνη, & δορκάς δορκάδος. Hinc obliqui quorundam nominum conſonātem duplicem habentium à quibuſdam excipiuntur, vt ῥάξ ῥαγός· & ferè omnes obliqui fœmininorū in ις ιδος, quæ diſſyllaba ſunt priore longa, non propria, neque diminuentia, vt κνημίς κνημῖδος· atque polyſyllaborum in ις penultimam cum antepenultima corripientium, vt βατραχίς βατραχῖδος· quorum omnium penultima producitur. Excipiuntur item obliqui deſinentium in υρ & υς, vt πῦρ πυρός, & Φόρκυς Φόρκυος· quorum penultima corripitur. Sed penultimam producunt in ipſis obliquis Φόρκυς vel Φόρκυν Φόρκυνος· & omnia in θος exeuntia, vt ὄρνις ὄρνιθος, & ἀγλίς ἀγλῖθος.

Corripiuntur autē ferè

In ſoluta diphthongo, geminatione, præpoſitione, media compoſitione, & particula tantùm in compoſitione reperta, vt παΐς, ἵημι, ἀνά, μεγάθυμος & ἄκοσμος.

Et natura quidem ante duplicem, quanuis poſitione producantur, vt αὖλαξ. Sed excipiuntur κόρδαξ, νέαξ, φέναξ, πρᾶξις & χαμᾶζε· atque ferè omnia maſculina diſſyllaba in ξ, prẹſertim in αξ penultima natura longa, cum polyſyllabis, vt θώραξ & ἱέραξ· præter illa correpta, κῦαξ, σῦαξ & ὗλαξ.

In contractione, vt ὄφις & βόα, pro ὄφιες & βόαε.

Sæpiſsime quoque in principio præteriti propter incrementum, quoties nudæ ſunt, etiam ante duplicem, vt ἰάχω ἴαχον, ἰξύω ἴξυον· quanuis in ipſo themate, ſaltem natura corripiantur.

Similiter in penultima perfecti naſcentis è themate in υπτω, vt κύπτω κέκυφα· & in penultima prioris aoriſti vocis agendi, vt μιαίνω ἐμίανα· atque ſæpe in eadem primi futuri naſcentis è barytonis in ιω vel υω, aut in αω, præcedente vocali aut ρ, vt κυλίω κυλίσω, λύω λύσω, ἐάω ἐάσω, & φυράω φυράσω.

Producuntur verò

Item in penultima aoriſti in θι modi imperandi, & in ναι modi infiniti, vt κλῦθι & κρῖναι.

Præterea in penultima verborum in ασι, vel antecedente ſyllaba longa, in αα, vt τετύφασι & μεμίμαα. Corripitur alioqui ferè α creſcens in verbis, vt τετύφαμεν· quemadmodum vnaquæque anceps in penultima aoriſti ſecundi vocis agendi, vt τύπτω ἔτυπον· & in penultima futurorum, quæ naſcuntur è verbis in ζω, σσω vel ττω, & in λω, μω, νω, ρω, vt ἁρπάζω ἁρπάσω, πλάσσω vel πλάττω πλάσω, ψάλλω ψαλῶ, &c. atque in penultima verborum circūflexorum è barytonis naſcentium, præſertim ſola ex diphthōgo relicta, vt κυρῶ, δαῶ & πιθῶ, ex κύρω, δαίω & πείθω.

In fine mobilis primæ declinationis, quoties ſecundi caſus maſculini vltima producitur, vt θεῖος θείου θεία· præter δῖα & πέπειρα.

Similiter in fine deriuatorum ex verbis in ευω, & polyſyllaborum in αια, vt βασιλεία & σελιναία· atque deſinentium in ια, δα, θα, vt φιλία, Λήδα & σμήνθα· aut in ρα, præcedēte conſonante, vel penultima diphthongo carente, vt πέτρα & πήρα, cum αὔρα, λαύρα, σαύρα & φαίδρα. Sed excipiūtur τονάγρα & σκολόπενδρα.

Item in fine quinti caſus ſingulorum nominis in ας primæ inflexionis: & in fine numeri duorū maſculini & fœminini generis, vt αἰνεία & μοῦσα· atque in ᾶ percuſſionis interiectione.

A producitur

Deinde in fine quarti caſus in αν nominis in ας primæ declinationis· & in fine recti maſculini in αν, vt αἰνείαν & ἀκμάν, cum πᾶν & λίαν.

Præterea in fine deſinentium in αρ, vt κάρ· pręter neutra, vt νέκταρ, cum δάμαρ, μάκαρ, ἔαρ, παρ & αὐτάρ.

Poſtremò in fine recti caſus in ας maſculinorum nominum, aut ex κεραννύω deductorum, & participiorum: atque ſecūdi & quarti caſus in ας parium nominum, vt Θωμᾶς, κεράς, τύψας & φιλίας. Sed λᾶας lapis, & μέγας mobile excipiuntur.

In χρι·

I producitur

In χρῖ· & in fine nominum literarum, & eorum in quibus ad demonſtrandum ſubnectitur, vt ξῖ & τυτὶ.

Similiter in fine deſinentium in ιν, vt μίν· & cõpoſitorũ penultima acuta, genus ſimplicium mutantium, atque dicatalectorum, & monoſyllaborum in ις, vt πολυκλήϊς, ἀκλὶς & κίς· præter λὶς.

Y producitur

In Φόρκυ, τύ & ἀντικρύ· & in fine nominum literarum, atque tertiæ perſonæ verbi in μι, & partis quæ non articulatè profertur, vt μῦ, ἔφυ & ὖ.

Item in fine deſinentium in υν dicatalectorum, aut quarti caſus ex primo producto naſcentis, vel primæ perſonæ verbi in μι, vt Φόρκυν, μῦν & ἐζεύγνυν, cum aduerbio νῦν.

Deinde in fine deſinentium in υρ, vt πῦρ.

Poſtremò in ἀγλεύς & ἄρκυς· & in fine nominum in υς monoſyllaborum, aut fixorum oxytonorum vel circunflexorũ in ος purum exeuntium, vt μῦς, ἰλύς & ὀφρῦς· atque dicatalectorum, diminuentium & participiorum, vt Φόρκυς, διονῦς & ζευγνύς.

Aliàs vocalis anceps ferè corripitur in vltimis ſyllabis, ſæpiſsiméque in primis & mediis.

ACCENTVS.

Mutatione generis, caſus, aut perſonæ locũ ferè non mutat, vt ἀγαθός ἀγαθή ἀγαθόν, ἀγαθοῦ ἀγαθῆς ἀγαθοῦ, & τύπτω, τύπτεις, τύπτει, & cæt. Niſi vltima ſyllaba vocis non Atticæ longa ſit, quæ accentum in penultimam attrahat, quum alioqui reſideat in

polyſyllaborũ antepenultima, vt ἄνθρωπος ἀνθρώπου, & τύψατον τυψάτων. Verùm diphthõgi αι & οι, quod ad accẽtum attinet, breues in fine dictionis habetur, vt μοῦσαι & ἄνθρωποι præter modum optandi, atque aduerbium, vt ποιήσαι & οἴκοι.

Tamẽ trãsferri ſolet in poſteriorẽ ſyllabã ſecũdi ac tertij caſus diſſyllabi tertię declinationis, aliorum caſuũ priorẽ occupãs, vt χείρ, χειρός, χειρί, χεῖρα, & c. pręter δᾴδων, δμώων, θώων, κράτων, λάων, παίδων, πάντων, πᾶσι, τρώων, φῴδων & φώτων· atque τίς τίνος, ac deinceps, accentu in priori aſsiduo, dũ interrogat.

Cõtrà, retrahitur in pręcedentẽ ſyllabã caſus vocãdi in ον & ερ nominũ in ων & ηρ, atque in ες propriorum in ης cõpoſitæ figuræ, vt Ἀγαμέμνων, πατήρ, & Δημοσθένης· ὦ ἀγάμεμνον, πάτερ, & δημόσθενες· quibꝰ addũtur δεσπότης & μητιέτης, ὦ δέσποτα & μητίετα. Sed excipiũtur cõpoſita ex φρὴν, & ſimplicia in ων, vt δαΐφρων & Παλαίμων, ὦ δαΐφρον & παλαῖμον.

Accentus

Retrahitur & in præcedentem ſyllabam neutrius generis nominum polyſyllaborum in ων, vt βελτίων, τὸ βέλτιον· præter εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον.

Item ſæpe retrahitur in compoſitis ex α, δυς & ευ, vt ἄλογος, δυσκίνητος, & εὔτακτος· atque in præpoſitionibus diſſyllabis, ordine cõſtructionis permutato, vt τούτων πέρι pro περὶ τούτων, de his: aut ipſis loco verborum poſitis, vt πάρα pro πάρεσι, & cæt.

Præterea variè, atque adeo præter communem conſuetudinem transfertur in μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν· ἀνήρ, ἀνέρος & ἀνδρός, ἄνδρα· γυνή, γυναικός, γυναικί,

γυναῖκα· μήτηρ, μητέρες & μητρὸς· θυγάτηρ, θυγατέρες & θυγατρὸς, θυγατέρα & θύγατρα· ἄμφω, ἀμφοῖν· δύο, δυοῖν, & c. Similiter in quibuſdam verbis & participiis contra cōmunem legē in vltimā aut penultimam transfertur, vt εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ, ἰδέ, λαβέ· atque ἐών, ἰών, κιών· & φαλῶ, τυπῶ, τετυφέναι, & c.

In ευ & ου in fine dictionis, quoties ibi reſidet, vt βασιλεῦ & πανταχοῦ· præter ἰδού aduerbium, atque ἰού interiectionem non gaudentis.

Similiter in cōtractis ex acuto & graui, vt ἁπλόος ἁπλοῦς, & βοάω βοῶ· prçter λητόα λητώ, atque duorū numerū, vt νόω νώ. At ex graui & acuto ſolùm acuitur: ſed vertitur in circunflexū, ſequēte breui ſyllaba, vt ἑσταώς ἑστώς, ἑσταότος ἑστῶτος.

Circūflectitur autem accentus

Itē in fine ſecūdi ac tertij caſus ꝓducti, quotieſcunque ibidē reperitur, vt ποιητοῦ ποιητῇ, καλοῦ καλῷ, χερσὶν & χειρῶν. Reperitur autē ſemper in fine ſec. caſus plurimorū declin. 1. vt ποιητῶν & μουσῶν prçter ἀφύων, ἐτησίων, χλούνων & χρήστων· atque illa quorū genus maſc. 2. inflexionis eiuſdē caſus penultimā acuit, vt ἅγιος ἁγίων, ἁγία ἁγίων.

Deniq; in monoſyllabis productis ex aphæreſi relictis, vt φλῶ ex ἔφλω· ſed ex apocope non ſemper, vt δῶ & χρή. Verùm apocope & paragoge accentum non mutāt in polyſyllabis, niſi neceſſariò, vt τυπτέμεναι τυπτέμεν, καλοῖς καλοῖσι, ἅπαντες ἁπάντεσσι· prçter οὗτοι & ἐνθάδε cum ſimilibus. Atqui ſyncope ſæpe retrahit in præcedentem, vt θυγατέρα θύγατρα.

Accẽtus primæ inflexionis nominum

Acuitur in vltima ſyllaba deſinentium in της, quæ ex præteritis naſcuntur, vt ποιητής. Excipiuntur autem cum δεσμώτης quædam finita in οτης, vt δεσπότης.

Acuitur etiam ferè in vltima deſinentium in ϑα vel ια, quæ rem ſubſiſtētem ſignificant: atque finitorum in οια, vt ζϑά & ποιά. quibus adduntur ἀγυιά, μητρυιά & ὀργυιά.

Acuitur pariter in vltima nominum κριϑή & ποϑή· atque deſinentium in μη, altero μ præcedente, aut in ονη rem non ſubſiſtentem ſignificantium, aut in οη ex εω diſſyllaborum, aut in υφη penultimam corripiētium, vt γραμμή, ἡδονή, πνοή & γλυφή.

Circunflectitur autem in penultima nominum diſſyllaborum, atque participiorum in υῖα, vt μυῖα & τετυφυῖα.

Accẽtus ſecundæ

Acuitur in vltima ſyllaba nominum auium in ιος, tres ſyllabas excedentium, vt ἐρωδιός· mobiliū ferè omniū diſſyllaborū, polyſyllaborū numeri in στος, & infinitorū, vt δεινός, εἰκοστός & ποσός· communium in αμος antepenultima natura longa, polyſyllaborum in ρος penultima producta, & poſſeſsionem ſignificantium in κος, vt χηραμός, ἰσχυρός & λογικός· atque ex verbis naſcentium in μος vel τος, vt συλλογισμός & ἀπαρτός.

Acuitur autem in penultima nominis ἀντίος· atque quorundā in αλεος, tres ſyllabas excedentium & diminuentium in ιον, quæ ab incipienti-

bus à longa deriuantur, vt ἀργαλέος & τειχίον· atque compoſitorum è κλείνω & τρέφω in agendi ſignificatione, & è βάλλω, λέγω, πολῶ & χέω abſque præpoſitione, vt ſunt τυραννοκτόνος, λαοτρόφος, ἑκηβόλος, θεολόγος, ὀνειροπόλος, οἰνοχόος, & alia quædam.

Circunflectitur verò in penultima fixorum in ειον· atque polyſyllaborum in οιος· & omnium ferè deſinētium in αιος, quæ à fœmininis in α vel η deriuantur, vt βαλανεῖον, ἀλλοῖος & ἀγοραῖος.

Acuitur in vltima ſyllaba nominū ſimplicium in αν, & ιν vel ις, vt πτὴν πτηνός, & ῥίν vel ῥίς· nominum in ην, maximè ſimplicium, neutra non habētium, vt σωλήν· nominum continentium in ων, vt χιτών· atque deſinentium in ηρ, vt πατήρ· preter μήτηρ, δημήτηρ & θυγάτηρ.

Acuitur item in vltima fœmininorum in ας, vt παλλάς· monoſyllaborū in αις & αιξ, vt παῖς & αἴξ· deſinentium in ης compoſitorum verbi ſyllabam habētium & in τος exeuntium, aut mobilium per εος flexorum, vt ἐπιβλής & ἀληθής· fœmininorum in ις longum diſſyllaborum ac ſimplicium, aut patronymicorum, aut compoſitorum ex oxytonis vel ex maſculinis in ος, vt ἀψίς, πριαμίς, παννυχίς & λαλίς· finitorum in υς & υ mobilium, aut per δ flexorum, aut penultimam producentium, vt ἡδύς ἡδύ, χλαμύς & πληθύς· atque deſinentium in ευς, vt βασιλεύς· & fœmininorum in ω vel ως, vt Λητώ & αἰδώς· quibus adduntur ἀνδροτής, βραδυτής, δηϊοτής, ταχυτής atque τρώς.

Accētus tertia

Acuitur tamen in penultima deſinentium in ης, quæ plenitudinem ſignificant, & quorundam compoſitorum, vt πυλώδης & παμμεγέθης.

Circunflectitur autem in vltima ἀπφῦς, διονῦς, ὀσφῦς & ὀφρῦς· atque monoſyllaborũ in ας, ους & υς, aut neutrius generis in longam deſinentium, aut quarti caſus in ν, vt πᾶς, βοῦς, μῦς, πῦρ & λῖν· præter ποῦς.

Reliqua verò, præſertim quæ propter variam ſignificationem varios ſortita ſunt accentus, ſimul cum pronominibus aduerbiis, præpoſitionibus, coniunctionibus & interiectionibus, aſsiduo vſu & exercitatione diſcantur, vt Δαφνὴ puellæ nomen, & δάφνη laurus, & cæt.

ENCLITICA & *accentu carentia*

Sunt perpetuò ferè omnia interrogantia infinitè ſumpta, vt τὶς τινός, ποθέν, & cæt.

Item μοῦ, μεῦ, μοί, μέ, μίν, τοί, σφωέ, σφίν· atque εἰμί & φημί ferè in toto præſenti tempore modi indicandi: & κέ, κέν, τέ, γέ, θήν, νύ, νύν pro δή, περί & ῥά.

Illa verò tantùm, quoties abſolutè, & abſq; emphaſi ponuntur, σοῦ, σεῦ, σέο, σοί, σέ· ἕο, εὗ, οἵ, ἕ, ἕθεν· σφῶν, σφί, σφίσι & σφέας.

Omnia autem enclitica, quotieſcunque inclinantur poſt dictiones in penultima circunflexas, aut in antepenultima acutas, aut in penultima quidem acutas, ſed trochaicas, accentum ſuum in ipſarum præcedentium vltimas ſyllabas dimittunt: ipſæque præcedentes duplicem habent accentum, proprium, & encliticorum, vt σκῶλόν τε, σκώμματά τε, φύλλά τε·

Encli tica

Verùm acutas in vltima ſyllaba erigunt, alioqui graues ob contextum orationis, vt καλός τε. Aliàs extra clauſulæ initium accentum prorſus amittunt, vt λόγος τε· præter perſonam tertiam ἐστί, quæ in ſermonis principio, & poſt τοῦτο, οὐκ, ὡς, καί, εἰ & ἀλλά, accentum in priorem ſyllabam retrahit, vt ἔστι πόλις, τοῦτο ἔστι, vel τοῦτ᾽ ἔστι, & cęt. Aut alioqui more aliorum, ſi poſsit, in præcedentem vocem dimittit, vt οἶκός ἐστι· ſin minus, in poſteriori ſyllaba retinet, vt λόγος ἐστί.

Illa demũ carentia accẽtu, ὁ, ἡ, οὐ, οὐκ vel οὐχ, ἐκ vel ἐξ, εἰς vel ἐς, ἐν & εἰ. Similiter prępoſitiones, & ἀλλά, quoties poſterior ſyllaba per apoſtrophum eliditur, vt ἀπ᾽ ἐμοῦ & ἀλλ᾽ οὕτως, pro ἀπὸ ἐμοῦ & ἀλλά οὕτως· ſed in reliquis apoſtrophus accentum acutum vltimæ in penultimam reiicit, vt δεῖν᾽ ἔπαθε pro δεινά ἔπαθε, & cæt.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

CONSTRVCTIO NOMINIS.

Mobile cum fixo, præſertim Atticè, non rarò hunc in modum: μάταιος σπουδὴ, inane ſtudium.

Nominandi caſus, atque numeri plurimorum, maximè neutrius generis, cum verbo ſingulari, vt ζῶα τρέχει, animalia currunt.

Differentiæ, comparationis, laudis aut vituperationis, & copiæ aut inopiæ, cum ſecundo caſu poſt ſe, vt διάφορος, μείζων, ἄξιος, & μεστὸς τούτων· atque à verbo ductum, quod cum priuandi parte componitur, aut in κος deſinit, vt ἀθέατος, & ποιητικὸς τῶν ἐπιτηδείων· & partitionem deſignans, quod etiam caſum ſibi ſimilem pro ipſo ſecundo plerunque admittit, vt τῶν ἀνθρώπων, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροί· vel οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροί.

Compoſitum ex particulis ὁμοῦ & σὺν, cum tertio caſu, vt ὁμόψηφος, & σύντροφος τούτοις.

Con-ſtrui-tur no-men

Materiæ & partis in ſecundo caſu, vt πεποίηται λίθου, & ἔπιον οἴνου.

Modi & inſtrumẽti in tertio, vt τούτῳ τῷ τρόπῳ, τῷ ξίφει ἐπέκτεινε.

Cauſę, precij, & certi tẽporis ſine cõtinuatione, in ſecũdo caſu, & aliquando in tertio, vt εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, ὠνησάμην δύο ὀβολῶν, νυκτὸς σπουδάζει· & φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, ἰδίῳ θανάτῳ τριάκοντα μῆνας, ὑστέρῳ χρόνῳ ἐστράτευσα.

Continuationis ſeu ſpatij temporis & loci in quarto, & aliquando etiam in tertio, vt ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, & εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας.

Demum ferè vnumquodque etiam in quarto caſu quoties ſynecdochæ locus eſt, vt βάρβαρος τὴν φωνὴν, barbarus voce.

CONSTRVCTIO PRONOMINIS.

Natiuum ſæpiſsimè in ſecundo caſu, etiam vbi poſſeſsio ſignificatur, vt πατήρ μου, pater meus.

Articulus præpoſitus cum dictione rem certam ac definitam indicante, aut præcedētem declarāte, vt ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος, venit homo ille: & Αἴας ὁ υἱὸς Τελαμῶνος πολεμεῖ, Aiax filius Telamonis bellat. Verùm quid ſæpius interponitur, vt ὁ γὰρ ἄνθρωπος τὰ τῆς πόλεως πράγματα πράττει, nam ille homo eſt in magiſtratu. Item cum literis, dictionibus, & orationibus, vt ea indicet, technicéque ſumi ſignificet, vt τὸ α, τὸ ἄνθρωπος, τὸ μηδὲν ἄγαν, ἀγλύ με τέρπει. Deinde cū infinito verbi modo pro fixo nomine, & cū aduerbio pro mobili, vt τὸ φυλάξαι, & ὁ χθὲς, pro φυλακή & χθεσινός. Prȩterea cum aliis partibus, circūlocutionis aut cōpendij gratia, vt οἱ περὶ Κράτητα, Crates: & τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσι, quæ ſua ſunt, quȩrūt. Quinetiā interdū pro poſtpoſito articulo ponitur, & cōtrà, vt Σωκράτης ὁ ἀγαθός, Socrates, qui eſt vir bonus: & ᾧ μὲν δραχμὴν, ᾧ δὲ μνᾶν, huic quidem drachmam, illi autem minam.

Deniq; referēs ſæpenumero in caſu antecedētis, vt ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, ὧν ἔπεμψε, ex epiſtolis quas miſit.

Conſtruitur p̄nomen

Porrò cuiuſlibet partis orationis gignendi caſus frequēter abſolutè ponitur, vt ἐμοῦ παρόντος, me præſente: atque interdum accuſandi caſus, ſed apud Atticos, & ferè cum ὡς & ὥσπερ, atque ſæpius in participiis verborum perſonis carentium, vt ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, tanquam nihil eius interſit.

CONSTRVCTIO VERBI.

Con-ſtrui-tur ver-bum

Affectionis ſenſus & animi, curandi, negligendi, diſsidendi, dominādi, potiendi, ſeparandi, priuandi, copiæ & inopiæ, cum gignendi caſu, vt ἀκούω, ὀρέγομαι, φροντίζω, ἀμελέω, διαφέρω, ἄρχω, τυγχάνω, χωρίζομαι, στερέω, εὐπορέω, & δέομαι τούτων. Sed videndi verba accuſandi caſum poſtulant, vt ὁρῶ τὸν ἀνθρωπον, video hominem illum.

Patiendi etiā cū gignēdi caſu, ſed interueniente præpoſitione πρός, ἀπό, ὑπό vel παρά, vt διδάσκομαι ὑπ' ἐκείνου, doceor ab illo. Veruntamē dādi caſus aliquādo huc admittitur, vt ποιεῖταί μοι, fit à me.

Certandi & ſequendi cum tertio caſu, vt ἐρίζω, & ἕπομαί σοι.

Cōmiſerationis & luctus cum quarto, vt ἐλεέω, & θρηνέω τὸν ἄνδρα· atque vnumquodque ferè etiam cum quarto nominis à ſe deducti, aut ipſum referentis, vt γάμους γαμῶ, nuptias ſequor: & ἡ ἀδικία, ἣν ἀδικῶ σε, iniuria, qua te afficio. Sunt autem pręterea, quæ in eadē aut varia ſignificatione variam ſortita ſunt conſtructionem, vt μετέχω τῶν ἀμφοτέρων, & τὰ ἀμφότερα· atque ἀπορῶ μηδὲν, & μηδενός, & cæt.

Infiniti modi frequentiſsimè cum quarto ante ſe, alios caſus quoque interdum patiens, dempto quinto: maximè tamen cum partibus huiuſmodi, ἕως, μή, πρίν, πρίν ἤ, ὡς & ὥστε· túmque pro cæteris verbi modis poni ſolet. Quæ ipſa modi commutatio & huic, & aliis modis vel ſæpiſsimè cōtingit,

vt ἕως ἐλθεῖν, dum veniam: & ἐὰν ἔλθοις, pro ἔλθῃς.

Perſonis carens vocis agendi cum ſecundo caſu tantùm, vt χρὴ φίλων, opus eſt amicis: aut cum ſecundo & tertio, vt μέλει μοι Πέτρου, eſt mihi cura Petri: aut cum tertio caſu & infinito verbi modo, vt συμβαίνει μοι πορεύεσθαι, accidit mihi ire: aut cum quarto & infinito modo, vt δεῖ σε ἡσυχίαν ἄγειν, oportet te quietem agere: aut cum ipſo infinito modo tantùm, vt δεῖ μανθάνειν, oportet diſcere.

Denique perſonis carens vocis patiendi plerunque abſolutè, vt νενόμισταί γε, ſancitum quidem eſt: atque aliquando cum tertio aut quarto caſu & infinito modo, vt εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ ὑπὸ τούτου φονευθῆναι, in fatis eſt illi ab hoc interfici.

CONSTRVCTIO PARTICIPII.

Conſtruitur participiū

Crebrò & eleganter quidem, vice infiniti modi, præſertim cum verbis affectionis animi, perſequendi, atque deſiſtendi, vt μέμνημαι, διατελῶ, & παύσομαι φιλῶν, pro φιλεῖν.

CONSTRVCTIO ADVERBII.

Conſtruūtur aduerbia

Quædam temporis, loci, quantitatis, ordinis, ſeparationis, exceptionis & cauſæ frequenter cum ſecundo caſu, vt ὁπότε, πόῤῥω, ἅπαξ, λάθρα, ἐφεξῆς, χωρὶς, πλὴν, & ἕνεκα τούτων.

Congregandi cum tertio, vt ἅμα τῷ λέγειν, ſimul cum dicto.

Iurandi & abiurandi cum quarto, vt νὴ δία, per Iouem.

Αεί cum quolibet verbi tempore.

Νῦν cum quolibet etiam, dempto pluſquamperfecto: atque σήμερον cum quolibet, demptis pluſquamperfecto & futuro.

Οτε & ὅτε cum quolibet, dempto perfecto.

Αρτι, πάλαι, πρώην, χθὲς & οὐδεπώποτε cum præteritis.

Αὖθις, αὔριον, αὐτίκα & εἰσαεί propè cum futuris.

Οὐκέτι, οὔπω & οὐδέποτε cũ præſenti & præterito.

Ηδη cum præterito & futuro.

Αχρι, ἕως, πρίν, & ſimilia cum pręteritis indicandi, ſubiũgendi & infiniti modi: atque ἕως aliquando cum futuris, ſed ferè cum ἄν.

Affirmandi & negandi cum indicandi modo: atque prohibendi cum modo imperandi, & interdum cum reliquis.

CONSTRVCTIO PRÆPOSITIONIS.

cõſtruũ-tur præ-poſitio-nes

Ex vel ἐξ, πρό, ἀντί & ἀπό cum ſecundo caſu.
Ἐν & σὺν vel ξὺν cum tertio.
Εἰς vel ἐς & ἀνά cum quarto.
Διά, κατά, μετά & ὑπέρ cum ſecũdo vel quarto, ſed frequentiſsimè in varia ſignificatione.
Πρός, παρά, ἀμφί, ἐπί, περί & ὑπό cum ſecundo, tertio, vel quarto, ſed frequentiſsime etiam in varia ſignificatione, vt ἐκ πόλεως, è ciuitate: ἐν οὐρανῷ, in cælo: εἰς ἀγορὰν, ad forum, & cæt.

CONSTRVCTIO CONIVNCTIONIS.

cõſtruũ-tur con-iunctio-nes.

Καί, ἀτάρ ſiue αὐτάρ, ἠ μὴν, ἠδέ, ἀλλά, ἀλλὰ μὴν, & quæ ſunt dubitationis aut cauſæ, ante alias partes orationis, vt σὺ καὶ Πέτρος, tu & Petrus.

Τέ, μέν, δέ, γάρ, & aliæ ratiocinandi & explendi poſt alias partes orationis, vt ὑπηρέτης ἑκών τε καὶ εὔνους, miniſter & volens & beneuolus.

Præterea μὲν & ἠ μὴν in prima ſermonis parte, ſicut καὶ aliquando geminatum: δὲ autem, ἠδὲ & ἀλλὰ nequaquam, vt οἱ μὲν σπείρουσιν, οἱ δ᾽ ἀμήσουσι, hi quidem ſeminant, alij autem metent.

Item continuationis & finis indices ſæpius cum ſubiungendi modo, vt ἐὰν ἀπολύσω αὐτούς, ſi dimittam eos: prçter εἰ, & cauſam rationémque alioqui ſignificantes, quæ penè modum indicandi ſibi aſciſcũt, vt εἰ γὰρ ἠθέλετε, τί ἦν ἐμποδών, ſi enim voluiſſetis, quid fuiſſet impedimento?

atque potentiam ſignificantes, quę frequentius optandi modum, & infinita tempora poſtulāt, vt οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι, nūquam fuerim cōtentus.

Demum quædam ſimul & cum aduerbiis: quædam etiam pro aliis, vt καὶ γὰρ αὖ, quinetiam: & ἀλλά, pro καὶ & γέ.

CONSTRVCTIO INTERIECTIONIS.

Cōſtruū-tur interiectiones Quædam, maximè admirantis, dolētis & exclamantis, cum ſecundo caſu, vt φεῦ, ὦ, & αἲ τῶν κενῶν ἐλπίδων, o vana ſpes! Quædam etiam interdum, cum aliis caſibus, vt ὦ τάλας, & αἲ τάλαν, o miſer! & cæt.

Hactenus ſanè ſuſceptum munus expleuimus. Quòd ſi quid ampliùs deſideretur, id aliūde quidem, & præſertim aſsidua lectione & vſu cùm ex Latinis, tum ex ipſis Græcis commodè ac facilè diſci poterit.

TABVLARVM FINIS.

ACCESSIONES NOMINVM.

Primæ declin. ſimplicium.

TRADVNT quidam nonnulla huius declinationis nomina in ης eſſe communis generis, vt ὁ καὶ ἡ λῃστής· quibus alij reclamantes aſſerunt eiuſmodi nomina eſſe tantùm maſculina: atque fœminina eorum, quoties reperiuntur, deſinere in α vel ις, vt ὁ δικαστὴς & πολίτης, ἡ δικάστρια & πολῖτις.

Iones α in η mutant, vt ὁ Αἰνείης, τῷ αἰνείῃ, τὸν αἰνείην· pro αἰνείας, αἰνείᾳ, αἰνείαν. Contrà, Dores η in α, vt ὁ Χρύσας, τῷ χρύσᾳ vel χρύσα (nam iota ſubſcribendum negligunt) τὸν χρύσαν· pro χρύσης, χρύσῃ, χρύσην. Similiter ἡ ἡμέρη τῆς ἡμέρης, & ἁ τιμά τᾶς τιμᾶς· pro ἡ ἡμέρα τῆς ἡμέρας, & ἡ τιμὴ τῆς τιμῆς, &c.

Dores quoque huius declinationis ſingulorum gignendi caſum terminant in α, vt τοῦ Ἑρμεία pro ἑρμείου· vnde recepta ſunt, etiam ab aliis, ὁ Ἀννίβας, Ἀρχύτας, Θωμᾶς, Κηφᾶς, Λουκᾶς, πατραλοίας Πυθαγόρας, Χρυσολώρας & ſimilia: τοῦ ἀννίβα ἀρχύτα, θωμᾶ, κηφᾶ, &c. Æoles autem & Bœotij terminant in αο, atque iidem Æoles aliquando in ευ, vt αἰακίδαο & αἰακίδευ pro αἰακίδου. Iones verò in εω, & poëticè in ω tantùm, ε dempto, vt αἰνείεω & αἰνείω pro αἰνείου.

Iones etiam quartum maſculinum terminant in εα, vt τὸν Αἰνείεα Ἀμμώνεα & Ξέρξεα. pro αἰνείαν, ἀμμώνην & ξέρξην.

Attici in omni declinatione quintũ caſum primo ſimilem faciũt, vt ὁ Αἰνείας, ὦ αἰνείας. Cæterùm deſinentia in της, vt τοξότης· gentilia, vt πέρσης· compoſita ex verbis μετρῶ, πωλῶ & τρίβω, vt γεωμέτρης, βιβλιοπώλης & παιδοτρίβης· atque poëtica in πης, vt κυνώπης, vocandi caſum finiunt in α, ὦ τοξότα, πέρσα, γεωμέτρα, &c. Veruntamen vocandi caſus in α ſibi ſimilem nominandi caſum plerũque habet, aut eius loco poëticè vſurpatur, vt ὁ Ἀρχύτα, Θυέστα & μητίετα· pro ἀρχύτας, θυέστης & μητίετης.

Dores ſecundum caſum plurimorum huius declinationis terminant in αν, Æoles & Bœotij in αων, atque Iones in εων, vt τῶν ἑρμειᾶν ἑρμειάων, ἑρμειέων· atque τῶν ἡμερᾶν, ἡμεράων, & ἡμερέων· pro ἑρμειῶν, ἡμερῶν.

Iones tertium finiunt in ῃς· deinde iidem cum Atticis & Doribus eidem, ac reliquis dandi caſibus in ς deſinentibus iota apponunt, vt ταῖς ἀτρείδῃς & ἀτρείδῃσι vel ἀτρείδαισι, τῇς & τῇσι vel ταῖσι μούσῃς & μούσῃσι vel μούσαισι, atque τοῖσι λόγοισι· pro ταῖς ἀτρείδαις, ταῖς μούσαις, & τοῖς λόγοις.

Iones denique finiunt quartum in εας, vt τὰς αἰνείεας, pro αἰνείας.

Secundæ declin. ſimpl.

NEVTRA in ον litera ν carent more Attico, cuiuſmodi ſunt ἄλλο, αὐτό, ἐκεῖνο, τοῦτο, τηλικοῦτο, τοιοῦτο, τοσοῦτο· quæ tamen interdum habent ν, vt τοιοῦτον & τοσοῦτον.

Iones ſecundum caſum huius inflexionis vertunt in οιο, vt τοῖο λόγοιο, pro τοῦ

λόγου. Quod nonnulli Theſſalis & poetis attribuunt.

Æoles tertio non ſubſcribunt iota, vt τῶ λόγω, pro τῷ λόγῳ. Poetæ quoque in eodem caſu metaplaſmum aliquando admittunt, vt τῷ μεγάκρατι, pro μεγακράτῳ.

Iones, aut quemadmodum alij dicunt, poetæ, iota ſecundo ac tertio duorum inſerunt, vt τοῖιν λόγοιϊν, pro τοῖν λόγοιν.

Dores οι recti plurimorum quandoque mutant in ες, vt οἱ ἐρυθρόμματες, pro ἐρυθρόμματοι: niſi quis fortè à communibus vtrunque iuxtà receptum eſſe dixerit.

Attici, Iones, atque Dores, quemadmodum antè diximus, per paragogen addunt iota dandi caſibus in ς deſinentibus: deinde ν. (quod & communis linguæ nunc eſſe videtur) ſequente vocali: Attici etiam ſequente conſonante, vt τοῖσι λόγοισι & τοῖσιν λόγοισιν, pro τοῖς λόγοις. Alij tamen dicunt Iones nunquam addere ν, ſed elidere iota per apoſtrophum, quemadmodum in verbis in ε vel ι. Cæterùm apud poetas idem caſus metaplaſmum aliquando patitur, vt τοῖς περόζαισι, pro τοῖς περοζάτοις.

Dores etiam mutant οις quarti caſus in ως, & Æoles in οις, niſi tertium pro quarto poſitum mauis dicere, vt τώς λόγως & τοῖς λόγοις, pro τούς λόγους.

In Atticis ο in ω mutātibus penultima lōga ſolet mutare α in ε, vt λαώς λεώς. hac autem declinandi forma vtuntur & Dores, præſertim in ſecundo ſingulorum caſu, vt λόγω pro λόγου: atque in quarto plurimorum, quo vtuntur etiam Æoles, vt λόγως pro λόγους. Poetæ verò ipſi ſecundo ο ſubiūgunt, vt πτῶ πτώο, & κάλω κάλωο, à πτώς & κάλως.

Veteres Attici accuſandi caſum formæ huius faciebāt abſque ν, vnde remanſerunt ἄθω, ἕω, κῶ, κῶ & λαγῶ· pro ἄθων, ἕων, & c.

Vnum neutrum eſt in ως huius formæ, χρέως, ω, ῳ, ως, & c.

Per hanc inflectēdi formam Attici flectunt compoſita ex γέλως, γῆρας & κέρας, vt φιλόγελως, ἄγηρως, μονόκερως, ω, ῳ, ων, & ita deinceps: quæ lingua communis flectit per tertiam declinationem in ωτος, ωτι, ωτα, & c.

Huius inflexionis exemplum in omni genere ita ſe habet: Num. ſing. ὁ καὶ ἡ ἄγηως καὶ τὸ ἄγηων, τοῦ καὶ τῆς καὶ τοῦ ἄγηω, τῷ καὶ τῇ καὶ τῷ ἄγηῳ, τὸν καὶ τὴν καὶ τὸ ἄγηων, ὦ ἄγηως καὶ ἄγηων. D. τὼ καὶ τὰ καὶ τὼ ἄγηω, τοῖν καὶ ταῖν ἄγηῳν, τὼ καὶ τὰ καὶ τὼ ἄγηω, ὦ ἄγηω. P. οἱ καὶ αἱ ἄγηῳ καὶ τὰ ἄγηω, τῶν ἄγηων, τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς ἄγηῳς, τούς καὶ τὰς ἄγηως καὶ τὰ ἄγηω, ὦ ἄγηῳ καὶ ἄγηω. Sic reliqua, etiam diſiunctis atque ſeparatis generibus, adoleſcentes facillimè declinabunt.

Tertiæ declin. ſimpl.

Hæc declinatio nominum imparium ſeu creſcētium eſt, atque ſuperiores duæ nominum parium: tres autem ſimul dicūtur vulgò ſimplices ſeu nominum ſimplicium declinationes, atque reliquæ nominū contractorum. Nam per illas tres nomina ipſa ſimpliciter & abſque cōtractione flectimus: per reliquas verò cōtrahimus, facta ſynæreſi ſeu craſi, vt aſper & hians vocalium concurſus vitetur. fit autē propriè ſynæreſis, cùm vocales ſeruatæ cōtrahuntur in diphthongū: craſis

craſis verò, cùm alioqui duæ ſyllabæ in vnam commiſcentur.

Huius declinationis nomina quædam in ῆς circunflexum, præſertim monoſyllaba, gignendi caſum formant, ς tantùm dempto, vt ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. Sic Θῆς & πόδῆς, τοῦ Θῆ & ποδῆ· atque diminuentia in ῦς, vt ὁ διονῦς, τοῦ διονοῦ. Alij tamen hæc nomina ad ſecundã Atticorum inflexionẽ, alij aliò referunt, quemadmodũ ὁ Θωμᾶς, Μαναοσῆς, & quæ ſimilia ſunt. Similiter ὁ Ἰησοῦς, τοῦ ἰησοῦ, τῷ ἰησοῦ, τὸν ἰησοῦν.

Πατὴρ & μήτηρ non patiuntur ſyncopen in quarto ſingulari ad differentiam nominum ἡ πάτρα & μήτρα.

Reperimus τὸν βότρυα & ἀφρέα, ſicut & βόα, quanuis deſinentia in ους ſæpius habeant quartum in ν.

Æoles, δ abiecto, purè flectũt fœminina in ις, vnde formãt quartũ in ν, vt τὴν σφρᾶγιν pro σφραγίδα, ἁ σφραγίς. Attici per apocopen, aut vt alij volũt, per craſin formant in ω quartũ caſum nominum in ων, vt ὁ Ἀπόλλων, τὸν ἀπόλλω pro ἀπόλλωνα.

Χαρίεις habet in quinto caſu χαρίεν & χαρίει. Poetæ verò ſecundum caſum in αντος quandoque formant in α, vnde & quintum per α enuntiant, vt ὁ Λαοδάμας, τοῦ λαοδάμα & ὦ λαοδάμα, pro τοῦ λαοδάμαντος & ὦ λαοδάμαν. Quemadmodum in eodem quinto (ſi quibuſdam credendum ſit) σιμοῦ, pro σιμοῦν efferũt. Alij tamen credunt finita in ους ex οεις habere quintum in ου, ς recti tantùm extrito, ſicut in tabulis dictum eſt: vbi ὁ ὀδούς & πούς excepta iure notantur. Siquidem ex οεις minimè contrahuntur.

Item in eodem caſu Dores ὦ Ποσείδαν pro πόσειδον enuntiant. Æoles autem deſinentia in ων finiunt in ον, vt ὁ Φαέθων, ὦ φαέθον· auferúntque ς ex quinto in ες nominis in ης, vt ὁ Σωκράτης, ὦ σώκρατε, pro φαέθων & σώκρατες. Attici verò huius quidem generis propria nomina in ipſo quinto aliquando per η flectunt, vt ὦ σωκράτη.

Cæterùm hæc declinatio in omnibus ſingulorum caſibus metaplaſmum patitur, vt τὸ ὕφα, τοῦ θόω, τῇ δαΐ, τὸν ἱδρῶ· pro ὕφασμα, θόαντος, δαΐδι, ἱδρῶτα, &c.

Penultima tertij plurimorum huius inflexionis nequaquam minor eſt quantitate, quàm penultima tertij ſingulorum, ſed ſemper æqualis aut maior. Quare plerunque augetur natura, dum poſitione longa erat, vt τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι, aut diphthongo, vt τῷ ἐλθόντι & διδόντι, τοῖς ἐλθοῦσι & διδοῦσι. Poetæ autẽ huic caſui σ aliquando inſerunt, vt τοῖς χαρίεσσι pro χαρίεσι. Iones verò ipſum deducunt ex recto plurimorũ in ες, addito σι, vt οἱ αἴαντες, τοῖς αἰάντεσι· aut (quod poetis etiam familiare eſt) mutãt ος ſecundi ſingularis, præſertim neutrius, in εσσι, vt τοῦ ἀνδρός & σώματος, τοῖς ἄνδρεσσι & σωμάτεσσι· quam formam Æoles in quibuſdam ſequuntur, vt τοῖς Θρώεσσι. Dores etiam terminant in εσι eundem caſum in nominibus in ευς, vt ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλέσι. Præterea quidam aiunt Æoles terminare quemuis plurimorum tertium caſum in οις, vt τὸ πάθημα, τοῖς παθημάτοις.

Declination. contractorum.

In contractione prior vocalis debet eſſe breuis, vt ἁπλόος ἁπλοῦς· raro autem longa, vt ἠρωΐνη ἡρῴνη, τυρηΐδες τυρῇδες.

Pauca nomina in omnibus caſibus contrahuntur, cuiuſmodi ſunt deducta ex prima & ſecūda declinatione cum paucis aliis, vt ὁ ἁπλόος ἁπλοῦς ἡ ἁπλόη ἁπλῆ τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, &c. Verùm ἀργύρεος, χάλκεος & χρύσεος, dum contrahuntur, accentum præter aliorum naturam in vltimam ſyllabam transferunt: atque poſtrema duo εα contrahunt in ῆ, ſicut in tabulis ſcripta ſunt: niſi fortè cum aliis dixerimus etiam fœminina eſſe in εη, vnde contracta ſint in ῆ.

Æoles è ſecūdo contracto in ους plerunque ε auferunt, vt τοῦ Σωκράτου pro Σωκράτους· ibidémque ipſi atque Dores aliquando vertunt ους in ῶς, vt τοῦ Διογένῶς pro Διογένους· id quod nonnulli Atticis quoque attribuunt. Cæterùm deſinentia in ης purum, quæ ſingulorum quartum in η contrahere ſolent, eundem etiam in ᾶ contrahunt, vt ὁ καὶ ἡ εὐφυής & ὑγιής, τὸν καὶ τὴν εὐφυέα εὐφυῆ vel εὐφυᾶ, & ὑγιέα ὑγιῆ vel ὑγιᾶ. Attici verò in propriis, quæ ſunt huius declinationis, quartum ipſum terminant etiam in ην, vt ὁ Δημοσθένης, τὸν Δημοσθένεα Δημοσθένη & Δημοσθένην.

Iones atque Dores εο in ευ aliquando contrahunt, velut in ſecundo caſu deſinentium in ευς, vt ὁ Πηλεύς, τοῦ Πηλέος Πηλεῦς· in cuiuſmodi nominibus Attici atque Dores etiam quartum ſingulorum in η contrahunt, vt ὁ Τυδεύς, τὸν Τυδέα Τυδῆ. Attici verò horum nominum caſus plurimorum in εις contractos flectunt etiam in ης, vt ὁ ἱππεύς, οἱ ἱππέες, ἱππεῖς & ἱππῆς, &c.

Iones ω contractum in quarto ſingulari deſinentium in ω & ως flectunt in ουν, vt ἡ Λητώ, τὴν Λητόα Λητώ & Λητοῦν.

Herodotus α in ε quandoque mutat in neutris in ας, vt τὸ κέρας, τὰ κέρατα κέρεα κέρεα, & cæt.

Sunt & alia, quæ contrahuntur, cuiuſmodi ſunt acuta in υς τοῦ εος, quæ craſin patiuntur in tertio ſingulorum, atque in primo, quarto & quinto plurimorum, vt ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ, οἱ & ὦ ἡδέες & τοὺς ἡδέας ἡδεῖς. Contrahitur autem ſolùm υς υος in iiſdem plurimorum caſibus, vt ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, οἱ & ὦ βότρυες & τοὺς βότρυας βότρυς, ſemper facta craſi in υ. Neutra verò in υ exeuntia in εος contrahuntur tantùm in tertio ſingulorum, vt τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος, τῷ ἄστεϊ ἄστει, & τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ.

Similiter in ους deſinentia, quæ flectuntur in οος, contrahuntur in eiſdem plurimorum caſibus, vt ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοός, οἱ καὶ αἱ & ὦ βόες & τοὺς καὶ τὰς βόας βοῦς· quanquam βόες in recto caſu differentiæ gratia fortè ſæpiùs effertur: de cuius quarto ſingulorum paulò antè & in tabulis nonnihil dictum eſt.

Comparandi gradus in ων cōtrahitur quoque in eiſdem caſibus, & in quarto ſingulorum communis generis, ν priùs eliſo, vt ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸν καὶ τὴν μείζονα μείζοα μείζω, οἱ & ὦ μείζονες μείζοες & τοὺς καὶ τὰς μείζονας μείζοας μείζους (nam hi caſus in numero plurimorum ſemper eodem modo cōtrahuntur) τὰ & ὦ μείζονα μείζοα μείζω.

Item, quæ in omnibus caſibus contrahuntur, κέαρ κῆρ, πάϊς παῖς, πλακόεις πλακοῦς, τιμήεις τιμῆς, & ſimilia.

Sūt poſtremùm aliæ cōtrahēdi formæ, vt προόπτος προῦπτος, προέργου προύρ-

γου, τὸ ἀγαθὸν τἀγαθόν, τὸ ἐνώπιον τοὐνώπιον, τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον. τὸ ὄνομα τοὔνομα, καὶ ἐγὼ κἀγώ, & c. Sic Doricè καὶ εἶπα κῆφα, καὶ ἐκ κήκ, ὁ ὗξ ὦξ. ὁ ἔπρος ὤπρος, οἱ αἰπόλοι ᾡπόλοι. ὁ ἄδωνις, ὤδωνις, & c. quorum multa tribuũtur etiã Ionibus. Attici plurimùm vtuntur contractionibus, quippe quas ferè omnes peculiariter ſibi vendicant, vt ὁ ἤϊθεος ἤθεος, ἡρωΐναι ἡρῷναι, ὁ ἄνθρωπος ὤνθρωπος, ὦ ἄναξ ὦναξ, ὁ ἕτερος ἅτερος, τοῦ ἑτέρου θατέρου, ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι, τὸ ἔλαιον τοὔλαιον, & οὐδὲ εἷς οὐδείς, οὐδὲ ἓν οὐδέν, pro quibus Æoles dicũt οὐθείς & οὐθέν, atque μοὶ ἐστί μουστί, ποῦ ἐστί ποῦστι, & c. quorum iam multa linguæ communis vſus recepit.

Heteroclitorum

Maſculina quædam neutra ſunt in numero plurimorum, vt ὁ δεσμός, δίφρος, ἐρετμός, ζυγός, κύκλος, λύχνος, μοχλός, νῶτος, σταθμός & τράχηλος· τὰ δεσμά, δίφρα, & c. Quorum tamen nonnulla etiam maſculina in numero plur. inuenimus, vt τοὺς κύκλους & λύχνους. Sic fœmininum ἡ κέλευθος, & commune ὁ καὶ ἡ τάρταρος, aut, vt aliis placet, maſculinum tantùm ὁ τάρταρος· & in num. plurim. τὰ κέλευθα & τάρταρα.

Item fœminina ἡ γυνή, ὁδός, πόλις & χείρ, in primo & quarto duorum ſunt maſculini generis, τὼ γυναῖκε, ὁδώ, πόλιε & χεῖρε.

Quædam vnum duntaxat habẽt numerum, vt ὁ ἀήρ, ἡ γῆ, τὰ διονύσια, Μέγαρα, & c. Eiuſmodi ferè ſunt, quæ primum & principalem numerum ſignificant, vt num. ſing. tantùm, ὁ εἷς ἡ μία τὸ ἕν, τοῦ ἑνός τῆς μιᾶς τοῦ ἑνός, τῷ ἑνί τῇ μιᾷ τῷ ἑνί, τὸν ἕνα τὴν μίαν τὸ ἕν· vnus vna vnum, vnius, vni, vnum vnam vnum. Duorum, τὼ καὶ τὰ καὶ τὼ δύο vel Atticè δύω, τοῖν καὶ ταῖν δυοῖν & δυεῖν, τὼ καὶ τὰ καὶ τὼ δύο vel Atticè δύω· duo duæ duo, duorum duarum duorum, & c. Communis tamen ratio poſtulabat δύω, δυοῖν, δύω, ſicut ἄμφω, ἀμφοῖν, ἄμφω. Cæterùm plerunque iungitur dictionibus numeri plurimorum, ad cuius formam habet δυσί in tertio caſu: plerunque etiam reperitur minimè declinatum. Plurimorum, οἱ καὶ αἱ τρεῖς καὶ τὰ τρία, τῶν τριῶν, τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς τρισί, τοὺς καὶ τὰς τρεῖς καὶ τὰ τρία· tres & tria, trium, tribus, tres & tria: atque οἱ καὶ αἱ τέσσαρες καὶ τὰ τέσσαρα, τῶν τεσσάρων, τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς τέσσαρσι, τοὺς καὶ τὰς καὶ τὰ τέσσαρα, quatuor.

Reliqua ad centum vſque flexibilia non ſunt, vt πέντε, ἕξ, ἑπτά, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα decem, ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαέξ, δεκαεπτά, δεκαοκτώ, δεκαεννέα, εἴκοσι viginti, εἰκοσιτρεῖς, εἰκοσιδύο, & c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἐνενήκοντα, ἑκατὸν centum. Hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι αἱ διακόσιαι τὰ διακόσια, ducenti ducentæ ducenta: τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι mille, δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀγδοακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι decies mille, δισμύριοι, τρισμύριοι, & ita in reliquis.

At integra ſunt, quæ ordinis numerum ſignificant, vt πρῶτος πρώτη πρῶτον, primus prima primum: δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος, δέκατος decimus, ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, & c. εἰκοστός

vigeſimus, εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, & c. τριακοστός, τεσσαρακοστός, πεντηκοστός, ἑξηκοστός, ἑβδομηκοστός, ὀγδοηκοστός, ἐνενηκοστός, ἑκατοστός centeſimus, διακοσιοστός, τριακοσιοστός, & c. χιλιοστός milleſimus, δισχιλιοστός, μυριοστός decies milleſimus, δισμυριοστός, & ſic deinceps.

Multa declinationẽ variãt, ὁ Ἄρης, τοῦ ἄρεω ἄρητος ἄρεος ἄρους, & Atticè ἄρεως, Doricè ἄρευς, Ionicè ἄρηος, Æolicè ἄρεος quibus omnibus poetæ vtuntur. Item Δάρης, κόμης, μύκης· τοῦ δάρου & δάρητος, κόμου & κόμητος, & c. quæ ſunt primæ ac tertiæ declin. præſertim in ſecundo & tertio caſu. Similiter propria nomina primæ declin. circunflexorũ, quæ naſcuntur ex tertia ſimpliciũ, habẽt interdum caſus minimè creſcentes, vt ὁ Ἀριστοφάνης, τοῦ εος, τὸν ἀριστοφάνην, οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. Sic compoſita ex ἔτος, ὁ ἑπταέτης, τοῦ εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας, & c.

Variãt quoque declinationẽ ἡ αὐλή, τῆς αὐλῆς, & poeticè ἡ αὖλις, τῆς αὔλιδος· atque ὁ υἷος, τοῦ υἷου, τῷ υἷῳ· vel ὁ υἱεύς, τοῦ υἱέος, Atticè υἱέως, & Ionicè υἷηος, τῷ υἱεῖ υἱεῖ, & υἱῆι· vel ὁ υἷς, τοῦ υἷος υἷος, ὦ υἷι υἷι, & c. Sic etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ vel νοός, vt βοῦς, τοῦ βοός· atque cõpoſita ex πούς, vt ὁ καὶ ἡ δίπους, τρίπους, ἑπτάπους, Οἰδίπους, τοῦ δίπου & δίποδος, & c. quæ reperiũtur etiã in οδης οδου, vt διπόδης διπόδου. Sæpe enim ex gignendi caſu creſcẽte fit nominãdi caſus, qui declinatur abſque incremẽto, vt ὁ καὶ ἡ ἑπτάπους, τοῦ καὶ τῆς ἑπτάποδος, vnde ὁ ἑπταπόδης ἑπταπόδου, cum quibuſdam aliis more Æolico, vt ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, τοῦ καὶ τῆς μάρτυρος, vnde ὁ μάρτυρος μαρτύρου, quod & μάρτυς μάρτυος dicitur: atque ὁ ψίθυρ, τοῦ ψίθυρος, vnde ὁ ψίθυρος, ψιθύρου. Sunt alia quoquè ab his paulùm diuerſa, quorũ nominãdi caſus etiã varius eſt, vt ὁ Μωσῆς, τοῦ μωσοῦ, & ὁ μωσεύς, τοῦ μωσέος, quod & ὁ μωϋσῆς & Μωϋσεύς dicitur: atque ὁ καὶ ἡ μάκαρ, τοῦ καὶ τῆς μάκαρος, vel ὁ καὶ ἡ μάκαρς, τοῦ καὶ τῆς μάκαρτος, & ὁ μακάρειος, τοῦ μακαρείου· τὸ δάκρυ, τοῦ δάκρυος, & τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου· τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος, & metatheſi γουνός, & τὸ γόνας, τοῦ γόνατος· τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος & δουρός, & τὸ δόρας, τοῦ δόρατος, vel δοῦρας, δούρατος, etiam δόρος, δόρεος, & craſi δόρους· ὁ Φόρκυν vel φόρκυς, τοῦ φόρκυνος, & ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυ vel φόρκυος, et ὁ φόρκος τοῦ φόρκου, & c. Ἡ γραῦς & ναῦς, τῆς γραός & ναός· & Att. νεώς· vel Io. et poet. ἡ γρηῦς et γρηΰς, νηῦς et νηΰς, τῆς γρηός & νηός, & c.

Caſus obliqui ſunt aliquãdo multi & varij in eadem inflexione, eodem recto manẽte, vt ὁ Πάρις, τοῦ πάριδος & πάριος· ὁ Χάρων, τοῦ χάρονος & χάροντος· ἡ χάρις, τῆς χάριτος χάριδος & χάριος, vt quidam volunt: ἡ χείρ, τῆς χειρός, & poeticè χερός. vnde receptum eſt in numero duorum ταῖν χεροῖν, & in numero plurimorum ταῖς χερσί. At λύγξ γγος, ſingultus eſt, λύγξ, γκός, lynx.

Quandoque diuerſa ſunt einſdem rei nomina, quorum caſus partim ab hoc, partim ab illo ſumuntur, vt ἡ γυνή τῆς γυναικός, τῇ γυναικί, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι ſine ξ, ab inuſitato γύναιξ. vt quandoque ὦ ἄνα ab ἄναξ· τὸ γάλα, τοῦ γάλακτος, ab inuſitato γάλαξ. Nã ἄναξ, γάλαξ & νύξ flectuntur in κτος, interpoſito τ per pleonaſ. τοῦ ἄνακτος, & c. ὁ Ζεύς, τοῦ διός, τῷ διΐ, τὸν δία, ὦ ζεῦ· quod & ὁ ζεύς, τοῦ ζεός & ὁ ζὴν, τοῦ ζηνός, & ita deinceps, dicitur. Similiter τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, ab ὕδας quod pariter τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεος & ὕδους dicitur: atque ὁ πολύς, τὸν πολύν, & τὸ πολύ, reliquis caſibus cuiuſlibet generis ac numeri ſumptis ab inuſitato nomine ὁ πολλός, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ· ἡ πολλή, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ, & c. Sic ὁ μέγας, τὸν μέγαν, & τὸ μέγα,

cæteris caſibus cuiuſlibet generis ac numeri etiam ſumptis ab inuſitato nomine ὁ μεγάλος, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ· ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, &c. Præterea neutra quædam in αρ declinãtur in ατος, ab inuſ. nominibus in ας, vt τὸ δέλεαρ, εἶδαρ, ἦμαρ, ἧπαρ, ὄνειαρ, στέαρ, φρέαρ· τοῦ δελέατος, εἴδατος, &c. ἀ δέλεας, εἶδας, &c. Quædam alia etiam neutra non declinãtur, vt nomina literarum, atque τὸ βρέτας, δέπας, νῶκαρ, &c. de quibus in tabulis æque nonnihil ſcriptum eſt: quanuis apud poetas interdum flectantur, vnde legimus, τῷ δέπαϊ, Odyſſ. ο. τῶν δεπάων, lib. 2. Epigram. & τοῖς δεπάεσσι, Iliad. γ.

Poſtremùm quædam paucos habent caſus, vt τὰ ἄλλα, ὦ ταν, &c.

Comparationis graduum.

Non legitimè comparãtur illa, primus gradus ἀγαθός, medius ἀμείνων ἀρείων βελτίων κρείττων λωΐων, & ſupremus ἄριστος βέλτιστος κράτιστος λῷστος, & quandoque ἀγαθώτατος, αἰσχρός αἰσχίων αἴσχιστος, ἐχθρός ἐχθίων ἔχθιστος, κακός κακίων χείρων χερείων κάκιστος χείριστος, καλός καλλίων κάλλιστος, λάλος λαλίστερος λαλίστατος, μέγας μείζων μέγιστος, πολύς πλείων πλεῖστος, ῥᾴδιος ῥᾴων ῥᾷστος, φίλος φίλτερος, φίλτατος per ſyncopen, pro φιλώτερος φιλώτατος.

Hæc βαθύς, βραδύς, γλυκύς, ἡδύς, παχύς, ταχύς & ὠκύς, habent υτερος & υτατος, vt εὐρύς· vel ιων & ιστος, vt βαθίων βάθιστος, &c. Atqui ταχύς habet etiam θάσσων.

Μικρός habet μικρότερος μικρότατος, vel ἐλάττων ἥττων μείων ἐλάχιστος.

Comparationes ex nullis terminationibus fieri ſolent, præter illas, quæ in tabulis explicãtur: fiunt tamen etiam interdum ex fixis nominibus, vt κέρδος κερδίων κέρδιστος interdum ex verbis, vt βελτίω βέλτερος βέλτιστος, φέρω φέρτερος φέρτιστος φέριστος & φέρτατος· interdum ex particip. vt ἐῤῥωμένος ἐῤῥωμενέστερος ἐῤῥωμενέστατος· interdum ex aduerb. vt ἄνω ἀνώτερος ἀνώτατος, ἐγγύς ἐγγύτερος ἐγγύτατος, vel ἐγγίων ἔγγιστος, ἔξω ἐξώτερος ἐξώτατος, κάτω κατώτερος κατώτατος, μάλα μᾶλλον μάλιστα, πέρα περαιτέρω περαίτατον, πόῤῥω ποῤῥώτερος ποῤῥώτατος· atque interdum ex præpoſition. vt πρό πρότερος πρότατος, & eliſo τ, factáq; craſi, πρόατος πρῶτος, ὑπέρ ὑπέρτερος ὑπέρτατος.

Pronominum.

Natiua pronomina hoc modo flectuntur in omnes dialectos: perſonæ primæ Num. ſing. communiter ἐγώ, Atticè ἔγωγε, Doricè ἐγών, ἐγώνη vel ἐγώγα. Com. ἐμοῦ vel μοῦ, Atticè ἐμοῦθεν vel ἐμέθεν, Ionicè ἐμέο, ἐμεῖο vel ἔμοιο, Do. ἐμεῦ vel μεῦ· Com. ἐμοί vel μοί, Att. ἔμοιγε, Do. ἐμίν. Com. ἐμέ vel μέ. Num. Duorum Com. νῶϊ vel νώ. Doricè ἄμμε. Commun. νῶϊν vel νῷν. Com. νῶϊ vel νώ, Doricè ἄμμε Num. plural. Com. ἡμεῖς, Ionicè ἡμέες, Æolicè ἄμμες, Doricè ἄμες. Com. ἡμῶν, Ionicè ἡμέων vel ἡμείων, Æolicè ἀμμέων, Doricè ἀμῶν. Com. ἡμῖν, Ionicè ἧμιν, Æo. ἡμίν, ἧμιν, ἄμμι vel ἄμμιν, Dor. ἡμίν, ἁμῖν vel ἀμίν. Communit. ἡμᾶς, Io. ἡμέας, Æo. ἄμμας, Do. ἁμᾶς. Perſonæ ſecũdæ nu. ſing. Cõ. σύ, Do. τύ, τύνη vel τύγα. Com. σοῦ,

Att. σέθεν *vel* σέθεν, *Io.* σέο *vel* σεῖο, *Do.* σέθεν, σεῦ, τεῦ *vel* τεοῦ. *Com.* σοί, *Do.* τοί, τεΐν *vel* τίν. *Comm.* σέ, *Do.* τέ, τύ. *Comm.* σύ. *Nu. Du. Com.* σφῶϊ *vel* σφώ, *Do.* ὔμμε. *Com.* σφῶϊν *vel* σφῷν. *Com.* σφῶϊ *vel* σφώ. *Num. plu. Com.* ὑμεῖς. *Io.* ὑμέες, *Æo.* ὔμμες, *Do.* ὔμμες. *Cō.* ὑμῶν, *Io.* ὑμέων *vel* ὑμείων, *Æo.* ὑμμέων. *Com.* ὑμῖν, *Æo.* ὔμμιν *vel* ὔμμι, *Do.* ὑμίν. *Com.* ὑμᾶς, *Io.* ὑμέας, *Æo.* ὔμμας. *Perſonæ tertiæ Nu. ſing. Com.* ὅς, *Com.* οὗ, *Att.* ἕοθεν *vel* ἕθεν, *Io.* ἕο *vel* εἷο, *Æo. ac Do.* ἑοῦ. *Com.* οἷ, *poëticè* ἑοῖ. *Com.* ἕ, *poet.* ἑέ. *N. du. Com.* σφωέ *vel* σφέ, σφωΐν *vel* σφίν, σφωέ *vel* σφέ. *Nu. plur. Cō.* σφεῖς, *Io.* σφέες, *Do.* σφές. *Com.* σφῶν, *Io.* σφέων *vel* σφείων. *Com.* σφῖν *vel* σφίσι, *Io.* σφί, *Com.* σφᾶς, *Io.* σφέας, *Do.* ψέ. *Quidam dicunt* μίν *&* νίν *Doricè poni pro* ἕ· *alij autem poeticè pro* αὐτόν αὐτήν αὐτό, *&* αὐτούς αὐτάς αὐτά.

Οὗτος *hunc in modum flectitur: Maſc. ſing.* οὗτος αὕτη τοῦτο, τούτου ταύτης τούτου, τούτῳ ταύτῃ τούτῳ, τοῦτον ταύτην τοῦτο, οὗτος αὕτη τοῦτο. *D.* τούτω ταύτα τούτω, τούτοιν ταύταιν τούτοιν, τούτω ταύτα τούτω. *P.* οὗτοι αὗται ταῦτα, τούτων, τούτοις ταύταις τούτοις, τούτους ταύτας ταῦτα. *Sic* ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο, *abſque* ν *in neutro*, ἐκείνου ἐκείνης ἐκείνου, *& ita deinceps, vt* ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον, *&c. His pronominibus Attici ad maiorem demonſtrationem (quemadmodum plerique dicunt) iota acutum addere ſolēt, vt* οὑτοσί, τουτουί, τουτωί, τουτονί· ἐκεινοσί, ἐκεινωί, *&c. Verùm in neutro ſingularū* τουτί, *& ſæpius* τουτί *efferūt: atq; in neutro plurimorum* ταυτί, *pro* τοῦτο *&* ταῦτα.

Αὐτός *etiam hunc in modum flectitur: Num. ſing.* αὐτός αὐτή αὐτό, αὐτοῦ αὐτῆς αὐτοῦ, *& ita deinceps, ſicut* ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον, *&c. abſque* ν *tamē in neutro, ſicut* τοῦτο *&* ἐκεῖνο.

Similiter articulus poſtpoſitus hunc in modū flectitur: Num. ſing. ὅς ἥ ὅ, οὗ ἧς οὗ, ᾧ ᾗ ᾧ, ὅν ἥν ὅ. *D.* ὥ ἅ ὥ, οἷν αἷν οἷν, ὥ ἅ ὥ. *P.* οἵ αἵ ἅ, ὧν, οἷς αἷς οἷς, οὕς ἅς ἅ.

Præpoſitus articulus aliquando infinitum quidpiam ſignificat, vt εἴτῳ *pro* εἴτινι, *ſicui: aliquando interrogat, vt* τῷ *pro* τίνι, *cui? & aliquando demonſtrat, vt* τόν *pro* τοῦτον, *hunc: atque tum eius officium eſt rem certam ſignificare, vt* ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, *redde mihi librum, nempe iſtum de quo inter nos conſtat. Id autem crebrum eſt, adiectus coniunctionibus* δέ *&* γέ, *vt* ὅδε ἥδε τόδε, ὅγε ἥγε τόγε· *& ita deinceps in reliquis caſibus, pro* οὗτος αὕτη τοῦτο. *&c. Verùm Attici pro* ὅδε *&* τόδε *dicunt* ὁδί *&* τοδί. *Præterea iidem articuli habēt locum in diuiſionibus, adiunctus coniunctionibus* μέν *&* δέ, *vt* ὁ μέν, ὁ δέ, *hic quidem, ille autem:* τὸν μὲν τὸν δέ, *hunc quidem, illum veró. Denique aſſerunt quidam eoſdem articulos ab Atticis plerunque addi ornatus gratia tantùm, atque rurſum ab illis plerunque contemni & abiici.*

Poſtpoſitus articulus componitur cum infinito τίς, τινός, *vt* ὅστις ἥτις ὅ, τι, οὗτινος ἧστινος οὗτινος, ᾧτινι ᾗτινι ᾧτινι, ὅντινα ἥντινα ὅ, τι, *&c. Accentus tamen hîc oſtendit multas dictiones, non vnam tantúm. Reperiuntur etiam* ὁστισοῦν, ὅστισπερ *&* πᾶς ὅστις, *quicūque, vnuſquiſque, quiuis, quilibet: atq;* ὅσπερ ἥπερ ὅπερ, *qui quæ quod.*

Coniugation. barytonorum.

Quatuor a primam thematis literam ſeruant in præterito, ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην, ἀηθέσσω ἀήθεσσον, ἀΐω ἄϊον, ἄω, ἄον· *quæ ferè poetica ſunt.*

Plurima non mutant ε in η, ſed augent, addito iota, vt ἐθίζω, ἔθω, ἑλκύω, ἕλκω, ἕλω, ἕπω, ἐρέω, ἑρπίζω, ἕρπω, ἐρύω, ἑστήκω, ἔχω, ἕω, ἐάω ῶ, ἑστιάω ῶ, ἕπομαι & ἐργάζομαι· εἴθιζον, & c. ἔθω εἶθα, & per pleonaſm. εἴωθα præteritum med. ἕπω, εἷπον, εἱπῆ, εἱπών, vbique ſeruat incrementum. ἑστήκω, εἱστήκειν pluſquamperf. med. cuius tamen perfectum vocis agendi ἕστηκα caret incremento: quod alij etiã attribuunt verbo στάω ſiue ἵστημι, vnde dictum eſt ἕστακα more Dorico. ἐρέω, εἴρηκα, εἴρημαι, vnde εἰρήθην, & eliſo iota, ἐῤῥήθην· ἕω, εἷμαι præteritum vocis patiendi.

Diphthõgus αυ Att. mutatur in ηυ in principio, vt αὔδω ηὖδον, αὔχομαι ηὐχόμην.

Diphthongum οι non mutant initio, οἰακίζω, οἰδαίνω, οἰνίζω, οἰακονομέω ῶ, οἰακοστροφέω ῶ, οἰκουρέω ῶ, οἰμόω ῶ, οἰνόω ῶ, οἰστρόω ῶ, οἰωνοπολέω ῶ, οἰωνοσκοπέω ῶ, οἰόομαι οῦμαι, & οἰωνίζομαι· οἰάκιζον, & c. vnde aoriſt. 1. οἰώθην & οἰωνισάμην, ab οἰόομαι οῦμαι. & οἰωνίζομαι. Nec ita rarò Iones & poetæ ab omnibus verbis auferunt incrementa, vt βάλλω βάλλον, & πίπτω πίπτον, pro ἔβαλλον & ἔπιπτον.

Apud Atticos incrementum ſyllabæ vertitur in temporis incrementum, vt ἐδυνάμην ἠδυνάμην, ἐβουλόμην ἠβουλόμην, & εἴδειν ᾔδειν pluſquamperf. ab εἴδω. Nam ε ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, mutant in η.

Attici inchoatorum ab α breui, aut ε & ο, præterito communi præfigunt duas priores literas præſentis, vt ἀγείρω ἤγερκα ἀγήγερκα ἀγήγερμαι, ἐρείζω ἤρεικα ἐρήρεικα ἐρήρειμαι, ὄλλω ὦλα ὄλωλα præteritum med. Corripitur autem præteriti Attici tertia ſyllaba, ſi trium ſyllabarum numerum exceſſerit, hoc modo: vertitur η in ε, ω in ο, ει & ευ abiiciunt ε, οι & ου ſubiunctam vocalem, vt ἀλήθω ἤληκα ἀλήλεκα, ἐρωτάω ῶ ἠρώτηκα ἐρηρότηκα, ἀλείφω ἤλειφα ἀλήλιφα, ἐλεύθω ἤλευθα ἐλήλυθα, ἑτοιμάζω ἡτοίμακα ἑτητόμακα, ἀκούω ἤκουα ἀκήκοα. Verùm ἄγω habet ἦχα ἄγηχα, & interpoſita γο ſyllaba, ἀγήγοχα, ſed euphonia tollente γ, ἀγήοχα· atque ἔδω ἦκα ἔδηκα, & interiecta δο ſyllaba, ἐδήδοκα & ἐδήδομαι· ἐρείδω autem ἤρεικα ἐρήρεικα ἐρήρεισμαι & ἐρήρειδα, vt differat ab ἐρήρεικα verbi ἐρείζω.

Inceptis ab ο vel ω præteritum Atticum præfigit ε, ὁράω ὥρακα ἑώρακα, ὄγω ὦγα ἔωγα, vnde ἀνέωγα, ὤθω ὦσμαι ἔωσμαι, ὠνέομαι ὤνημαι ἐώνημαι. Idem fit in præteritis imperfectis ἑώρων, ἐωνούμην, & ſimilibus: atque in præterito med. ἔοικα ex οἶκα verbi εἴκω· id quod & in aoriſtis aliorum quoque verborum aliquando accidit, vt ἧκα ἕηκα, vnde ξυνέηκα, εἶπα ἔειπα, vnde προσέειπα, & ὡσάμην ἐωσάμην· ſed hæc magis poetarum ſunt. Cæterùm ε incrementum Atticum præſentis ſpiritum ſortitur, vt in ſuperioribus exemplis.

Attici præterea pro incremento λε & με, ponunt ει diphthongum, vt λήβω λέληφα εἴληφα, μείρομαι μέμαρμαι εἵμαρμαι.

Quorum principium eſt γν, aut γρ, non repetitur prima conſonans, vt γνόω ἔγνωκα, γρηγορέω ἐγρηγόρηκα. Illa verò repetunt, κλάομαι κέκλημαι, μνάομαι μέμνημαι, πλάομαι πέπλαμαι, πλόω πέπλωκα. Nam apud poetas κτ, μν, & πλ communem faciunt ſyllabam.

Litera ρ propter ſyllabicum incrementum geminatur, vt ῥίπτω ἔῤῥιπτον, ρ poſteriore aſpirato, & priore attenuato, ſicut in tabul. de ſpirit. dictum eſt. Siquidem nulla ſyllaba deſinit in aſpiratam.

Compoſiti principium augetur, ſi præpoſitio nihil addit ad ſignificationem, vt ἔπω ἐνέπω, dico, ἤνεπον· εὕδω καθεύδω, dormio, ἐκάθευδον. Attici quædam augent initio, quorũ ſimplicia non ſunt in vſu, vt ἀμφισβητῶ ἠμφισβήτουν, ἀντιβολῶ ἠντιβόλουν· & quædam in medio, vt ἀπολαύω ἀπέλαυον & ἀπήλαυον, ἐγκωμιάζω ἐνεκωμίαζον, ἐπιχειρῶ ἐπεχείρουν. Sic compoſita quædam ex δυς & εὖ, vt δυσαπιστῶ δυσηπίστουν, δυσαρεστῶ δυσηρέστουν. Sic εὐορκῶ, εὐεργετῶ & εὐαγγελίζομαι. Sunt quæ vtrinque augẽtur, vt ἀνορθῶ ἠνώρθουν, ἐνοχλῶ ἠνώχλουν, ἀνέχομαι ἠνειχόμην. Hîc verò obiter notandum eſt, præpoſitiones in compoſitione vocalibus præfixas propriam vocalẽ vltimam abiicere, tam in præſenti, quàm in reliquis temporibus, vt παρακούω ex παρὰ & ἀκούω, παρέμενον ex παρὰ & ἔμενον imperfecto verbi μένω. Sed excipiuntur περὶ & πρὸ, vt περιέχω & προάγω, ex περὶ & ἔχω, atque πρὸ & ἄγω. Verùm, ſi ab aſpirata vocali verbum incipiatur, præpoſitio mutabit propriam tenuem in aſpiratam, vt ἀφαιροῦμαι & καθάπτομαι, ex ἀπὸ & αἱροῦμαι, atque κατὰ & ἅπτομαι.

Pluſquamperfectum quandoque contentum eſt incremento perfecti, vt ἀναχεχωρήκεσαν & τεθεμελίωτο, pro ἀνεκεχωρήκεισαν & ἐτεθεμελίωτο, ex ἀναχωρέω & θεμελιόομαι. Atticũ verò pluſquamperfectum initio temporis incremento augetur, vt ἀγήγερκα & ἐγήγερκα, ἠγηγέρκειν, ὀρώρυχα ὠρωρύχειν· præter ἐλήλυκα ἐληλύκειν, & ἐλήλυθα ἐληλύθειν ex ἐλεύθω. At ἔολπα ἐώλπειν, ἔοργα ἐώργειν, & ἔοικα ἐῴκειν augetur in ſecunda ſyllaba, pro ἠόλπειν, ἠόργειν & ἠοίκειν.

Tria ſpiritum præſentis aliquãdo mutant in aliis temporibus, ἔχω, Fut. 1. ἕξω, & med. ἕξομαι· τρέφω, aor. 1. ἔθρεψα, fut. 1. θρέψω, atque præter. perfect. vocis patiendi τέθραμμαι· τρέχω, fut. 1. θρέξω· quæ vſus fortaſsis partim differentiæ gratia, & partim originis ex aſpiratis in principio ductæ accepit. Multa enim vnà cũ temporibus ſuis ab inuſitatis ducta ſunt: cuiuſmodi ſunt & illa, ἀλέξω, αὔξω, ἕψω, θέλω, μέλω, ὀφείλω, ἄχθομαι, βούλομαι, μάχομαι, μέλομαι, οἴομαι & οἴχομαι, ab inuſitatis ἀλεξέω ῶ, αὐξέω ῶ, &c. Nam Attici è circunflexis barytona faciunt. Sic πλέω, πνέω, ῥέω & χέω, atque καίω vel κάω, & κλαίω vel κλάω, ab inuſitatis πλεύω, πνεύω, &c. de quibus omnibus ſuus locus in anomalis ampliùs nobis erit agendum.

Attici penultimam ε in ο vertere ſolent in diſſyllaborum perfectis in φα & χα, vt πέμπω & βρέχω, πέπεμφα & βέβρεχα communiter, πέπομφα & βέβροχα Atticè.

Quædam non mutant in perfecto, aoriſto & fut. 1. α, ε & ο, præſentis characteriſticas, vt γελάω γεγέλακα ἐγέλασα & γελάσω, τελέω τετέλεκα ἐτέλεσα & τελέσω, ὀμόω ὤμοκα ὤμοσα & ὀμόσω· atque hæc penultimam prioris aoriſti corripiunt, quam tamen poetæ aliquando poſitione producunt, vt ἐτέλεσσα. Nonnullis etiam, eiſdem ſeruatis aut mutatis characteriſticis, duplex futurum prim. à quibuſdã tribuitur, vt ἀλοάω, αἰνέω, καλέω, κορέω, πονέω, φορέω, φρονέω· ἀλοάσω & ἀλοήσω, αἰνέσω & αἰνήσω, &c.

Quanuis cognata tempora ſemper eãdem habeant characteriſticam (dicuntur autem primùm cognata præſens & imperfect. deinde perfectum & pluſquamperfect.

quamperfect. item aoriſtum prius & futurum pr. poſtremò aoriſtum 2. fut. 2. & med. perfectum cum pluſquamperfecto) nempe illam de qua proprio cuiuſque temporis loco in tabulis mentio facta eſt: excipiuntur tamen in aor. priore ἔπω εἶπα, φέρω ſiue ἐνέγκω ἤνεγκα, θέω ſiue τίθημι ἔθηκα, δόω ſiue δίδωμι ἔδωκα, ἕω ſiue ἵημι ἧκα· quorum prima duo aoriſta vſurpantur etiam in aliis modis, reliqua minimè: quibus omnibus nulla ſunt fut. 1. cum eiſdẽ characteriſticis, quemadmodũ nec illis, ἀλεύω ἤλευα, καίω vel κάω ἔκηα, σεύω ἔσσευα, χέω ἔχεα· quæ proinde ſimiliter excipiuntur.

Aoriſtum ſecundum diſſyllabum in multis non corripit penultimam, quòd in eandem cadit incrementum, vt ἄγω ἦγον, & Atticè ἤγαγον, interpoſito γα ſyllaba, ἄδω ἦδον, & εἴδω εἶδον· quia ἴδον poeticũ eſt. Sic ἐλεύθω ἦλθον, ſed eſt ſyncope ab ἤλυθον, ἕλκω εἷλκον, ἕλω εἷλον, ἔπω εἶπον, ἔχω εἶχον, ἥκω ἧκον. Triſyllabum etiam aliquando penultimã producit, vt δέρκω ἔδαρκον, πέρθω ἔπαρθον, & metatheſi poetica ἔδρακον & ἔπραθον, πλήσσω ſiue πλήγω ἔπληγον, quod ad corpus pertinet, vt quidam aiunt, & ἔπλαγον, quod ad animum, atque φέρω ſiue ἐνέγκω ἤνεγκον. Similiter aoriſtum eorum, quæ contrahũntur, vt βλαστέω ῶ ἔβλαστον, δουπέω ῶ ἔδουπον, εὑρέω ῶ εὗρον, σχέω ῶ, ἔσχον, ὀλισθέω ῶ ὤλισθον. Cæterùm tria non mutant ε in α, βλέπω, λέγω & φλέγω, ἔβλεπον, ἔλεγον & ἔφλεγον· at τέμνω ἔταμον & ἔτεμον.

Deſinentia in ζω habent aliquando perfectum in χα, aor. 1. in ξα, & fut. in ξω, vt ῥέζω, p. ἔρρεχα, aor. ἔρρεξα, fut. ῥέξω.

Attici fut. in ισω polyſyllaborũ in ιζω, σ ſublato, circunflectũt, vt νομίζω νομίσω νομιῶ, & med. βαδίζομαι βαδίσομαι βαδιοῦμαι, ἀγωνίζομαι ἀγωνίσομαι ἀγωνιοῦμαι.

Attici quoque tertiis perſonis in ε vel ι addunt literam ν, etiam ante conſonantem, vt ἔτυπτεν, & τύπτουσιν τοῦτον.

Bœotij tertiam perſonam plurimorum ſyllabis parem primæ faciunt in præterito imperfecto & vtroque aoriſto, hunc in modum: ἐτύπτομεν ἐτύπτοσαν, ἐτύψαμεν ἐτύψασαν, ἐτύπομεν ἐτύποσαν· vnde perfecta ſunt εἴδοσαν, ἐμάθοσαν & ἤλθοσαν, ab εἶδον, ἔμαθον & ἦλθον.

Singulorum prima & tertia pluſquamperfecti deſinunt in η, vt ἐτετύφη ἐγώ, vel ἐκεῖνος· proinde nata ſunt ab εἴδω & χαίνω ᾔδη & ἐκεχήνη, pluſquamperf. med. pro ᾔδειν & ἐκεχήνειν. Tertiam plurimorum efferunt abſque iota in penultima, vt ἐτετύφεσαν & ᾔδεσαν, pro ἐτετύφεισαν & ᾔδεισαν· quod quidem in aliis quoque perſonis Bœotij faciunt, vt ἐτετύφεμεν, ἐτετύφετε, pro ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, &c. Verùm quibuſdam placet Iones vertere ειν primæ ſingulorum in εα, & ει tertiæ in εε· deinde Atticos & Dores contrahere in η, vt ἐτετύφειν ἐτετύφεα, & ἐτετύφει ἐτετύφεε, ἐτετύφη.

Imperandi modi perſonam tertiam plurimorum ſecundo caſui participij eiuſdem temporis & numeri ſimilem Attici faciunt, vt τυπτόντων & τυψάντων, pro τυπτέτωσαν & τυψάτωσαν.

Optandi modi prius aoriſtum Æolicum, cuius ſecunda & tertia ſingulorum, atque tertia plurimorum ſæpe vtuntur Attici, coniugatur hoc modo: Sing. τύψεια, τύψειας, τύψειε. D. τυψείατον, τυψειάτην. P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

L

Vocis patiendi & mediæ præſentis & futuri temporis ſecunda perſona apud Atticos terminatur in ει, vt τύπτει, τυφθήσει & τύψει, pro τύπτῃ, &c. vnde remanſerũt βούλει, ἔσει & per craſin εἶ, atque οἴει & ὄψει (quæ ſola tamen alij tribuũt Atticis) à βούλομαι, ἔσομαι, οἴομαι, & ὄψομαι. Cæterùm quædã reperiũtur in σαι more præteriti perf. & verborum in μι, vt φάγομαι φάγεσαι, pro φάγῃ· & in circunflexis καυχάομαι ῶμαι, καυχάεσαι ᾶσαι, pro καυχάῃ ᾷ· & contrà, quædam à verbis in μι deſinunt in ῃ more barytonorum, δύναμαι δύνῃ, ἐπίσταμαι ἐπίστῃ, & κάθημαι κάθῃ, pro δύνασαι, &c. Sic perfectum μέμνημαι μέμνῃ, pro μέμνησαι.

Attici finiunt in σμαι perfectum vocis patiendi verborum in νω, vt μιαίνω μεμίασμαι, μολύνω μεμόλυσμαι· præter μιαίνω μεμίασμαι, vt μεμάθηκα, velut à μαθέω. Diſſyllaba, quæ in Attico præterito mutant ε in ο, hìc repetunt ε, vt κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι, & interdum κέκλαμμαι, λέγω λέλοχα λέλεγμαι. Quæ verò habent ρε cum aliqua conſonante, vertunt ε in α, vt στρέφω ἔστραμμαι· præter βρέχω βέβρεχα & βέβρεγμαι.

Penultima breuis præteriti perfecti, cuius thema characteriſticam habet, non ſemper σ aſſumit, vt δράω δέδρακα δέδραμαι, vnde δρᾶμα· δέω δέδεκα δέδεμαι, vnde ἐδέθην, quamuis ὁ δεσμὸς efferatur tanquam ex δέδεσμαι· ἀρόω ἤροκα ἤρομαι, vnde ὁ ἀροτήρ. Contrà, longa interdum aſſumit σ, vt ἀκούω ἤκουκα ἤκουσμαι.

In huius tẽporis atque pluſquamperfecti ſecunda & tertia perſona duorum, & ſecunda plurimorum interponitur σ. quoties tertia ſingulorum deſinit in ται purum, vt βεβόηται βεβόησθον, βεβόησθε, &c.

Aoriſta priora vocis patiendi ἐρρώσθην & ἐμνήσθην aſſumunt σ, quamuis non ſit in perfectis ἔρρωται & μέμνηται. Contrà, ἐσώθην perdit σ, quum ſit in præterito σέσωσται à σώζω.

Penultima huius temporis eadem eſt quæ perfecti: ſed ἐπῃνέθην & ᾐρέθην ſyſtolen patiuntur, ab ἐπῄνημαι & ᾔρημαι. Sic deducta ex αἱρέω ῶ, ᾑρέθην, ἀφῃρέθην & καθῃρέθην, ex præteritis, ᾕρημαι, ἀφῄρημαι & καθῄρημαι· atque ἐρρέθην ex εἴρημαι, quod & ἐρρήθην dicitur, vnde ῥηθείς. Cæterùm illa quæ verterant ε in α, hìc ε repetunt, vt στρέφω ἔστραμμαι ἐστρέφθην.

Imperãdi modi perſonam tertiam plurimorum præſentis & imperfecti temporis huius vocis, atque vtriuſque aoriſti med. ſimilem tertiæ duorum Attici faciunt, vt τυπτέσθων, τυψάσθων & τυπέσθων, pro τυπτέσθωσαν, τυψάσθωσαν & τυπέσθωσαν.

Optandi modi prima perſona in ημεν patitur ſyncopen in omnibus verbis, vt τυφθείημεν τυφθεῖμεν, vnde formatur tertia τυφθεῖεν, atque λυθείημεν λυθεῖμεν, λυθεῖεν quomodo fit ab εἴημεν εἶεν, pro εἴησαν.

Præterita media verborum βλάπτω, καλύπτω & κρύπτω deſinunt in βα, βέβλαβα, &c. ab antiquis βλάβω, καλύβω & κρύβω. Sic præterita med. verborum βάπτω, θάπτω & σκάπτω deſinunt in φα, βέβαφα, &c. ab inuſitatis βάφω, τάφω & σκάφω· vnde remanſerunt aoriſta & futura ſecunda ἔβλαβον, βλαβῶ, & ἔβαφον, βαφῶ, atque aor. 2. patien. ἐτάφην. verbum μίμνω facit μέμονα, à μένω à quo per pleonaſmum ortum eſt μίμνω· cuiuſmodi verba ε in ι vertere ſolent, vt ἕπω ἴσπω, πέτω πίπτω, ῥέπω ῥίπτω, τέκω τίκτω. Illa duo μηλέω ῶ, & πλέω ῶ gra-

nantur ab Atticis, μάω & πλω· vnde μέμηλα & πέπλα nata ſunt. At δαίω & καίω gignũt δέδηα & κέκηα, ſicut φαίνω πέφηνα. futura ſecũda med. ἔδομαι, πίομαι & φάγομαι, præter morem facta ſunt. Nam circunflecti deberent, vt ποιοῦμαι.

Coniugation. contractorum.

Monoſyllaba contracta ex εω non reperiuntur in prima perſona, neque in plurimorum tertia, vt πλέω πλέομεν & πλέουσι, non πλῶ, πλοῦμεν & πλοῦσι.

Quædam contracta pertinent ad plures coniugationes, vt γηράω vel γηρέω ῶ, ἐλεάω vel ἐλεέω ῶ, ξυράω vel ξυρέω ῶ, &c.

Craſis ex α & ε fit in α, iota etiam ſubſcripto, dum adeſt, vt βοάεις βοᾷς, Doricè verò in η vbique monophthongum, vt γελάεις γελῆς, διψάεις διψῆς· quem morem in quibuſdam Attici quoque ſeruarunt: dicentes διψῆς, ζῆς & πεινῆς, vnde imperfect. ἔζη, & infinitus modus ζῆν.

Optandi modi præſens contractum ſolent etiam Attici flectere, μι in ην verſo, hunc in modum: ſing. ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη. D. ποιοίημεν, ποιοίητον, ποιοιήτην. P. ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν. Hoc autem Æoles etiam facere quidã aiunt. Dores verò in eodem præſenti mutant οιμι in ῴην, vt ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη & ita deinceps, pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, &c.

Quidam aiunt infinito modo primæ coniugationis iota ſubſcriptũ eſſe communi lingua, Dorica verò minimè, vt βοᾷν & πεινᾷν, atque βοᾶν & πεινᾶν.

In vocis patiendi perfecto & pluſquamperfect. modi optandi penultima diphthongus vbique ſeruatur: ac ferè circunflexa: aliàs eadem eſt terminatio, quæ in præſenti & imp. vt βεβοῄμην & πεποιῄμην, ῇο, ῇτο· ῄμεθον, ῇσθον, ῄσθην· ῄμεθα, ῇσθε, ῇντο· κεχρυσῴμην, ῷο, ῷτο· ῴμεθον, ῷσθον, ῴσθην· ῴμεθα, ῷσθε, ῷντο. Modi verò ſubiungendi penultima etiã ferè circunflexa eſt: atque aliàs hæc tempora perpetuò ſequuntur præſens & imperfectũ barytonorum, vt βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται· πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται· κεχρυσῶμαι, κεχρυσῇ, κεχρυσῆται· ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον· ώμεθα, ῆσθε, ῶνται.

Coniugationum in μι.

Duplicem anadiplaſiaſmum Grammatici faciunt in verbis in μι· proprium, quoties prima thematis conſonans, aut eius tenuis, ſi aſpirata ſit, repetita cum iota præponitur, vt δόω δίδωμι, & θέω τίθημι· atque improprium, quoties themati à vocali aut σ incœpto iota ſolum præfigitur, vt ἕω ἵημι, & στάω ἵστημι. Aſpiratur autem iota in ἵστημι· propterea quòd ante σ aſperum ſpiritum habere ſolet. Cæterùm anadiplaſiaſmus reperitur etiam aliquando in barytonis & circunflexis, vt διδόω ῶ, & ἱστάω ῶ· atque vertitur aliquando in ε more Ionico, vt στάω ἕστημι, θεάω τέθημι, & τλάω τίτλημι, quod τλῆμι quoque dicitur. Quarta autem coniugatio anadiplaſiaſmum ignorat, vt δῦμι, ζεύγνυμι, κεράννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, πετάννυμι & φῦμι· quem ignorant & pleraque alia, quorum multa ſunt

apud poetas, vt γνῶμι, δίζημι, ἴλημι, ὄνημι, φημὶ, φίλημι, & cæt.

Vocis agendi tempus præſens peculiarem coniugandi formam ſibi vendicat: ſed imperfectum & aoriſtum ſecundum formam aoriſtorum barytonorum vocis patiendi ſequuntur: quæ omnia cum reliquis temporibus ex tabulis ſatis rectè cognoſcuntur.

Tertia perſona plurimorum præſentis indicandi modi ſimilis eſt tertio caſui plurimorum participij ſui, vt ἱστᾶσι, τιθεῖσι, διδοῦσι & ζευγνῦσι· Nam id fieri ſolet in omni præſenti & futuro vocis agendi, vt τύπτουσι, τύψουσι, &c. Verùm Iones, expuncta ſubiuncta vocali, aut ancipiti correpta, atque α interpoſito, dicunt τιθέασι, διδόασι & ζευγνύασι, pro τιθεῖσι, διδοῦσι & ζευγνῦσι· at ἱστᾶσι tantùm, non ἱστάασι, propter cacophoniã: ζευγνῦσι autẽ receptum nõ eſt, ſed ζευγνύουσι à ζευγνύω.

Imperfectum numeri ſingulorum trium primarum coniugationum vix eſt in vſu: ſed eius loco perſonæ circunflexorum vſurpantur, vt ἵστων, ἵστας, ἵστα· ἐτίθουν ἐτίθεις ἐτίθει, ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου ab ἱστάω ἱστῶ, τιθέω τιθῶ, &c. Idem iudicium eſt de tertia plurimorum, ἵστων, ἐτίθουν & ἐδίδουν.

Perfectum τέθεικα pro τέθηκα more Bœotorum, quibus η in ει mutari ſolet, effertur. Atqui ἕστακα, ſeruata aſpiratione præſentis ἵστημι, per α dicitur ad differentiam ἕστηκα præteriti med. verbi ἱστήκω· de quibus nõnihil antè diximus, quemadmodum de ἔθηκα & ἔδωκα aoriſtis priorib. quum futura ſint θήσω & δώσω.

Quarta coniugatio nec aoriſtum ſecundum, nec prius futurum habet, niſi in verbis quibuſdã diſſyllabis, vt δῦμι & κλῦμι, aoriſta 2. ἔδυν & ἔκλυν imperfectis paria, futura δύσω & κλύσω. Cæterùm eandem vocalem in omnibus numeris ſeruat aoriſtum ſecundum, vt ἔστην & ἔστημεν, ἔγνων & ἔγνωμεν· atque deſinit in θι in modo imperandi, vt στῆθι & γνῶθι, ſeruata etiam eadem vocali, ſicut & in modo infinito, vt στῆναι & γνῶναι. Sed ἔθην & ἔδων in numero duorum & plurimorum vocalem breuem repetunt, vt ἔθεμεν & ἔδομεν· habéntque in modo imperandi θὲς & δὸς· atque in modo infinito θεῖναι & δοῦναι. Ideo in tabulis plerunque anomala eſſe dicta ſunt.

Imperandi modus in θι deſinit, vt ἵσταθι, δίδοθι & ζεύγνυθι· ſed τίθετι deſinit in τι propter θ præcedens. Hîc verò magis recepti ſunt etiam modi imperandi ex contractis, vt ἵστα, τίθει & δίδου, ex ἱστῶ, τιθῶ & διδῶ. Receptum eſt etiam ἵστη pro ἵσταθι. fit enim aliquãdo imperãdi modus ex tertia perſona imperfecti, vt ἐπίμπλη πίμπλη.

Optandi modus habet penultimam diphthongum, quæ continet characteriſticam coniugationis, αι, ει & οι, vt præſens ἱσταίην, τιθείην, διδοίην· atque aoriſt. 2. σταίην, θείην, δοίην, & cæt.

Subiungendi modus habet in tempore præſenti ἱστῶ, ἱστᾷς ἱστᾷ · τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ· διδῶ, διδῷς, διδῷ· atque in aor. 2. στῶ, στῇς, στῇ· θῶ, θῇς, θῇ. δῶ, δῷς, δῷ, & ita deinceps in reliquis numeris eadẽ ſeruata vocali abſque Iota ſubſcripto, ſicut in tab.

Iones è præteritis κ ſubtrahunt, ac penultimam corripiunt, vt βάω βέβηκα βέβαα, γάω γέγηκα γέγαα, μάω μέμηκα μέμαα· quorum partic. ſunt βεβηκὼς βεβαὼς, γεγηκὼς γεγαὼς, μεμηκὼς μεμαὼς, & facta craſi βεβὼς, γεγὼς & μεμὼς. quo

quidẽ modo factum eſt participium ὁ ἑστὼς ἑστῶτος, ἡ ἑστῶσα, ἑστώσης, τὸ ἑστὼς ἑστῶτος, per ώ acutum in maſculino & neutro, ex ὁ ἑστηκὼς ἑστηκότος, ἡ ἑστηκυῖα ἑστηκυίας, τὸ ἑστηκὸς ἑστηκότος, & Ionicè ὁ ἑσταώς, & c. ab ἵστημι ἕστηκα ἕστα.

Attici vocis patiendi præſentis temporis ſecundam perſonam finiunt in η, vt ἵσταμαι ἵστῃ, & τίθεμαι τίθῃ, ſicut τύπτομαι τύπτῃ, pro ἵστασαι & τίθεσαι.

Imperfecti ſecunda perſona reiicit primùm σ deinde craſin patitur, hoc modo: ἱστάμην, ἵστασο, ἵσταο ἵστω· ἐτιθέμην, ἐτίθεσο ἐτίθεο ἐτίθου· ἐδιδόμην, ἐδίδοσο ἐδίδοο ἐδίδου.

Perfectum corripit penultimam, vt ἕσταμαι & δέδομαι· qua lege dicendum eſſet τέθεμαι à τίθεμαι. Verùm vt in voce agendi, ita & in voce patiendi habet ει diphthongum Bœoticam, τέθεικα τέθειμαι. Inde tamen orta ferè ſeruant ε, vt θέμα, θέσις.

Aoriſta priora ſunt ἐστάθην, ἐτέθην & ἐδόθην, penultima breui, à tertia perfecti ἕσταται, τέθειται & δέδοται· ſed ἐτέθην priorem aſpiratam mutat in tenuem, pro ἐθέθην.

Imperandi modus Ionicè σ abiicit: deinde Atticè contrahitur, vt ἵστασο ἵσταο ἵστω, τίθεσο τίθεο τίθου, δίδοσο δίδοο δίδου, ſicut in ſecunda perſona imperfecti modi indicandi.

Optandi modus habet diphthongum penultimam, quæ continet characteriſticam coniugationis, vt in voce agendi, quæque circunflectitur in duabus perſonis, ſi modus optandi vocis agendi ſit in vſu, vt ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο, τιθείμην· διδοίμην & c. ſicut in tabulis: alioqui accentus eſt acutus in antepenultima, vt δυναίμην, δύναιο, δύναιτο. δύναμαι enim receptum eſt, non δύνημι.

Subiungendi modus habet in præſenti ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται· τιθῶμαι, ῇ, ῆται· διδῶμαι, ῷ, ῶται, & c. quorum accentus eſt circunflexus: at ἐὰν δύνωμαι acuitur in antepenultima: quòd vox agendi δύνημι non ſit in vſu, ſicut diximus in optandi modo. Alij dicunt ἐὰν ἱστῶμαι, ῇ, ῆται & in voce agendi ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. Dicitur enim ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται & ita deinceps.

Verbi medij aoriſtum ſecundum in ſecunda perſona patitur etiam craſin Atticam, σ priùs Ionicè ablato, vt ἔθεσο, ἔθεο, ἔθου, ἔδοσο, ἔδοο ἔδου. Similiter in modo imperandi θέσο θέο θοῦ, δόσο δόο δοῦ.

Verba anomala barytona & circunflexa.

Verba anomala ſunt quæ aliqua varietate aut abundantia vel defectione à præſcriptis ac legitimis coniugandi formis recedunt, vt λαγχάνω, præt. perfect. Att. εἴληχα, aor. 2. ἔλαχον, fut. λήξω & κληρώσομαι, p. med. λέλογχα. φέρω, aor. 1. ἤνεγκα, aor. 2. ἤνεγκον, fut. οἴσω, aor. 1. patien. ἠνέχθην, & ſiquidem plerunque variis modis efferuntur vel ipſa themata, vt ἀπαύρω ἀπαυράω, αὔξω αὐξάνω, δυνάω δυνάζω, κυέω κύω, ῥιπτέω ῥίπτω, βυχόω βύχω, οἰέομαι οἴομαι, εἰδέω εἴδω εἴδημι, θάνω θνάω θνέω θνήσκω τέθνημι, & c. Sic θέλω ἐθέλω, σπαίρω ἀσπαίρω, στήκω ἑστήκω, καλινδοῦμαι ἀκαλινδοῦμαι, θρυλῶ θρυλλῶ, δινῶ δινεῶ, ναυαγῶ ναυηγῶ & c. Item

anomala ſunt permulta, quæ non coniugantur vltra imperfectum: cuiuſmodi ſunt deſinentia in βω, quorũ penultima ſyllaba continet ε, vt ῥέμβω & φέρβω· deſinentia in δω, antecedente λ aut ν, vt ἀλδω & κυλίνδω· præter σπένδω. deſinentia in ω, antecedente liquida cum aliâ conſonante, aut antecedente etiam liquida & prima ſyllaba ex anadiplaſiaſmo in liquidam deſinente, vt ἔργω & μαρμαίρω· præter nonnulla, quæ aliunde cætera tempora capiunt, vt δάκνω. deſinẽtia in αθω, εθω, υθω & σθω, vt κνάθω, πλήθω, μινύθω & ἐρίσθω· præter ἄχθομαι: nam in his omnibus per deſinentia in ω etiam deſinentia in ομαι intelligi volumus. deſinentia in φω, ψω & γω, vt φαείνω, ὀψέω & ἀγύω· præter κλέψω. deſinentia in ανω, quæ cætera tempora formant tanquam ex deſinentibus in εω, vt ἁμαρτανω, αὐξάνω, βλαστάνω, καταδαρθάνω, αἰσθάνομαι & ἀπεχθάνομαι, ex ἁμαρτέω, &c. præter λαμβάνω, λανθάνω, μανθάνω, τυγχάνω, φθάνω & πυνθάνομαι. deſinentia in σκω, quæ cætera quoque tempora formant tanquam ex thematis carẽtibus σκ, vt ἀρέσκω & ἱλάσκομαι, ex ἀρέω & ἱλάομαι· præter γινώσκω, βρώσκω, διδάσκω, διδράσκω, εὑρίσκω, θνήσκω, στείσκω, τιτρώσκω, χάσκω & ἀΐσκομαι. deſinentia in γνυω & γνυμι, quæ cætera tempora formant etiam tanquam ex deſinentibus in γω, vt μιγνύω, μοργνύω, πηγνύω, ῥηγνύω, ἄγνυμι & ζεύγνυμι, ex μίγω, &c. atque deſinentia in ννυω & ννυμι, quæ etiam cætera tempora formant tanquam ex carentibus νν, vt ζωννύω, κεραννύω, κορεννύω, πεταννύω, στορεννύω, χωννύω, ῥώννυμι & σβώννυμι, ex ζώω, κεράω, &c. Denique alia plurima, quæ ad certam regulam dirigi non poſſunt: verùm ſingula deinceps, quantum opus erit ordine alphabetico latiùs explicare non pigebit.

Ἄγαμαι igitur ab inuſitato ἄγημι, habet aor. 1. ἠγάσθην, med. ἠγασάμην, futur. ἀγάσομαι.

Ἄγνυμι aor. 1 ἦξα, & ſoluto η in εα ἔαξα, fu. ἄξω, aor. 2. patien. ἤγην & ἐάγην, præt. med. ἦγα & ἔαγα, ab ἄγω· ſoluitúrque η etiam in compoſito, κατέαξα, κατεάγην κατέαγα.

Ἀγορεύω, p. εἴρηκα ab εἴρω, aor. 1. ἠγόρευσα, fut. ἀγορεύσω· aut vt alij dicunt, p. εἴρηκα ab ἐρέω, aor. 1 εἶπα, ας, & aor. 2. εἶπον, ες, &c. ab ἔπω, atq; fut. ἐρῶ ab ἐρῶ.

Ἄγω, p ἦχα, & Atticè ἄγηχα, ac pleonaſmo ἀγήοχα, aor. 2. ἦγον, & pleonaſ. ſyllabæ γα, ἤγαγον· vnde ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἀγάγω, ἀγαγεῖν, & particip. ἀγαγών, f. ἄξω. Eſt autem imperandi modus ἄξε, ἀξέτω præſentis temporis. Nam futura quorundam verborum pro præſentibus vſurpantur, vt verborum ἄγω, δύω, οἴω & ὄρω, futura ἄξω, δύσω, οἴσω, & ὄρσω Æolicè pro ὁρῶ· quæ in præſenti, ſiue in præſenti & imperfecto ſolùm coniugantur, vt ἄξω, imperandi modi ἄξε, ἀξέτω· δύσω, imperf. ἔδυσον, imperf. med. ἐδυσόμην· οἴσω, imperf. οἶσον· vnde imperandi modi οἶσε, οἰσέτω· ὄρσω, vox patiendi ὄρσομαι, imperf. ὠρσόμην, ὤρσου, & Ionicè ὤρσεο, & imperandi mo. ὄρσεο. Naſcuntur etiam ex ipſo futuro, themata quædam in σκω, interpoſito κ, vt ἀρέσκω & μεθύσκω, ex ἀρέσω & μεθύσω.

Ἄδω, aor. 2. ἇδον, infinitus mo. ἁδεῖν, p. med. ἧδα, & ſolutione ἔαδα, particip. ἐαδώς, vt ἐάγην pro ἤγην, & ἐάλων pro ἥλων, & ſimilia.

Ἄζω, aor. 1. ἄσθην & ἀάσθην.

Αἱρέω ῶ, aor. 2. εἷλον ab ἕλω, fut. αἱρήσω· vnde αἱροῦμαι, p. ᾕρημαι, aor. 1. ᾑρέθην, aor. 2. med. ἑλόμην ab ἕλομαι, fut. αἱρήσομαι.

Αἰσθάνομαι, p. patiendi ᾔσθημαι ab αἰσθέομαι, infinitus mo. ᾐσθῆσθαι, aor. 2. med. ᾐσθόμην, fut. med. αἰσθήσομαι.

Ἀλέξω, fut. ἀλεξήσω ab ἀλεξέω inuſitato.

Ἁλίσκομαι, p. ἥλωκα & ἑάλωκα, p. patien. ἑάλωμαι, vnde deducta ſunt nomina ἅλωσις & ἁλωτός ab ἁλόω, aor. 2. ἥλων & ἑάλων, inf. mo. ἁλῶναι, particip. ἁλοὺς ἁλόντος, ab ἅλωμι· quæ omnia licet vocis agendi ſint, tamen pati ſignificāt, ſicut frequentiſſimè compoſita ex ἵστημι, vt καθεστῶτα cōſtituta. fut. ἁλώσομαι, vel ληφθήσομαι à λήβομαι. Cōpoſitum ἀναλίσκω multùm variat præteriti incrementum, vt ἀνάλωκα & ἀνάλωμαι ſine incremento, atque ἀνήλωκα & ἀνήλωμαι, vel ἠνάλωκα & ἠνάλωμαι vel ἠνήλωμαι cum incremento. Quæ quidem incrementi varietas multis aliis etiam contingit, vt ἀμπέχομαι, ἠμπεχόμην· ἀνέχομαι, ἠνεσχόμην & ἠνειχόμην· βλακεύομαι, p. ἐβλάκευμαι & βεβλάκευμαι· διαιτάω, δεδιῃτημένος per duplex incrementum, vt ἠνώχλησε· ἐγγυάω, præt. ἐγγεγύηκα, aor. ἐγγύησα & ἠγγύησα, vnde ἐγγυάομαι, aor. ἠγγυασάμην· at ἐγγυᾶτο & παρεγγύησε ſine incremento. ἐγχειρεάζομαι, p. ἐγκεχειρεασμένοι & ἠνεχυρεασμένοι, quod tamen fieri poteſt ex ἐνεχυρεάζομαι· ἐμπολῶ, ἐμπεπόληκα, ἐμπόλησα· ἐπιδημῶ, ἐπιδεδήμηκα· ἐπιορκῶ, ἐπιώρκηκα· ἐπιστατῶ, ἐπεστάτηκα· κλάομαι, κέκλημαι & ἔκλημαι· παροινέω, πεπαρῴνημαι· atque compoſita ex λέγω, vt συνειλεγμένοι & συλλελεγμένοι per ει aut λε.

Ἁλόω ῶ, aor. 2. ἥλων & ἑάλων, & particip. ἁλοὺς ἁλόντος.

Ἀναμιμνήσκω, fut. ἀναμνήσω atque ἀναμιμνήσκομαι, aor. 1. ἀνεμνήσθην.

Ἀνοίγω, aor. 1. ἀνῳξα, Att. ἀνέῳξα, fut. ἀνοίξω, p. patien. ἀνέῳγμαι, particip. ἀνεῳγμένος, aor. 1. patien. ἀνεῴχθην, p. med. ἀνέῳγα. Dicitur autē οἰγνύω & οἴγω poet.

Ἀνώγω, ἤνωγον & poeticè ἄνωγον, aor. 1. ἤνωξα, fut. ἀνώξω, p. med. ἄνωγα & ἀνωγῶ, imperf. ἠνώγουν & ἀνώγουν· ex quo ἀνώγημι Æolicè, imperandi mod. ἀνώγηθι, & ἄνωχθι per ſyncopen.

Ἀπαναίνομαι compoſitum ex ἀναίνομαι, aor. ἀπηνηνάμην.

Ἀπαύρω, quod & ἀπαυράω dicitur, aor. ἀπηῦρα & ἀπαῦρα.

Ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, p. ἀπώλεκα, & Atticè ἀπολώλεκα, aor. ἀπώλεσα, fu. ἀπολέσω, ab ἀπολέω· atque fut. ἀπολῶ, p. med. ἄπωλα, & Atticè ἀπόλωλα, ab ἀπόλλω, aor. 2. med. ἀπωλόμην, fut. med. ἀπολοῦμαι.

Ἀπέσκληκα, ἀπεσκληκέναι, ἀπεσκληκὼς perfect. ſunt ab inuſitato ἀποσκλάω, & optandi mod. ἀποσκλαίην, ης, η, ab ἀπόσκλημι.

Ἄχθομαι, aor. 1. ἠχθέσθην, fut. ἀχθήσομαι, ab ἀχθέομαι.

Ἀχέω vel ἄχω, quod & ἀχεύω dicitur, p. ἤκαχα.

Βαίνω, p. βέβηκα, fut. βήσομαι, à βάω, aor. 2. ἔβην à βῆμι· vnde ἀναβαίνω & καταβαίνω, ἀνέβην & κατέβην, mod. imperandi ἀνάβαθι & κατάβαθι per α Atticè, pro ἀνάβηθι & κατάβηθι, vt φάθι & σύμφαθι· at per apocopen ἀνάβα & κατάβα, vt ἀνάστα pro ἀνάσταθι.

Βάλλω præt. βέβληκα à βλέω ῶ, vnde βλῆμι & βλῆμαι, & opt. mod. βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, ſicut ἀπέσκληκα à ſimplici σκλάω· aor. ἔβαλον, fut. βαλῶ.

Βιόω ῶ, aor. 2. ἐβίων, ως, ω, à βίωμι, *imperãdi mo.* βιῶθι, βιώτω· *opt. mod.* βιοίην, *vt* δοίην, *vnde* βιῴην, *vt* δῴην· *inf. mod.* βιῶναι· *particip.* βιούς, όντος· *f.* βιώσω *aut* βιώσομαι, *perfecti patien. perſona tertia* βεβίωται, *tanquam nullius ſit perſonæ: & particip.* βεβιωμένα.

Βούλομαι, *p.* βεβούλημαι, *aor.* ἐβουλήθην, *f.* βουλήσομαι, à βουλέομαι.

Βρώσκω, *p.* βέβρωκα, *f.* βρώσω, à βρώω, *p. med.* βέβρωθα à βρώθω, *aor. 2.* ἔβρων, ως, ω, à βρῶμι.

Γαμέω, *aor. 1.* ἔγημα à γάμω, *f.* γαμήσω, *vnde* γαμησείω, *nupturio. Nam à futuro naſcuntur quædam in* σείω *actionis appetitum ſignificantia, vt* βρώσω βρωσείω, *eſurio,* ὄψω ὀψείω *cernere cupio,* πολεμήσω πολεμησείω *bellaturio: & quædam à præſenti, vt* κιχῶ κιχείω, κρατῶ κρατείω, πλῶ πλείω, *&c.*

Γηθέω ῶ, *p. med* γέγηθα.

Γηράσκω *&* γηράω ῶ, *p.* γεγήρακα, *f.* γηράσω, *per* α *in penultima.*

Γίνομαι *&* γίγνομαι, *p.* γεγένημαι, *aor. 1.* ἐγενήθην, *med.* ἐγενησάμην, *aor. 2.* ἐγενόμην, *f.* γενήσομαι, à γενάομαι· *& p. med.* γέγονα, *aor. 1. med.* ἐγεινάμην, *f. 1. med.* γενοῦμαι, à γένω *&* γένομαι, *aut vt alij malunt, à* γένω. *Dicitur etiam* γεννάω *per geminum* νν, *vnde aor. 1.* ἐγέννησα, *& med.* ἐγεννησάμην, *tertia perſona* ἐγεννήσατο, *& per ſyncopen* ἐγείνατο, *pro qua* γείνατο *more Ionum, qui reſpuunt incrementa, ſicut etiam* γείνατο *pro* ἐγείνατο *ab* ἐγεινάμην.

Γινώσκω *&* γιγνώσκω, *p.* ἔγνωκα, *f.* γνώσομαι, à γνόω· *aor. 2.* ἔγνων, ως, ω, *imper. mod.* γνῶθι, *inf. mod.* γνῶναι, *particip.* γνούς, à γνῶμι. *Sic* ἀναγινώσκω, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, ἀναγνῶναι, *&c. etiam à* καταγινώσκω.

Γρηγορέω, *f.* γρηγορήσω, *p. med* ἐγρήγορα.

Δαίω *&* δαΐω, *aor. 2.* ἔδαισα, *f.* δαίσω, *p. patiẽ.* δέδασμαι à δάζω, *p. med.* δέδηα· *atque f.* δαήσω, *p. patien.* δεδάημαι, *aor. 2.* ἐδάην, à δαέω ῶ.

Δάκνω, *aor. 2.* ἔδακον, *f.* δήξω, à δήκω.

Δείδω, *p.* δέδοικα, *med.* δέδοικα *pro* δέδοιδα *euphoniæ gratia: at Ionicè* δέδια, *ſublata conſonante, & penultima correpta: f.* δείσω, *imperandi mod.* δέδιθι *time. Sed* δεδίττομαι, *f.* δεδίξομαι, *aor. 2. patien.* ἐδεδίγην, *imperand. mod.* δεδίγηθι, *& per ſyncopen* δέδιθι, *pro quo etiam legimus* δείδιθι, à δεδίττομαι. *Crebrò enim additur ſubiuncta vocalis, vt fiat diphthongus, quemadmodum & contrà, altera tollitur è diphthongo, vt* εἷμα εἵματος, ἱμάτιον. *Syncope verò in multis locum habet, vt* ἀνώγηθι ἄνωχθι *ab* ἀνώγημι, *& migrat* γ *in* χ *propter* θ *ſequens. Sic* κεκράγηθι κέκραχθι à κεκράγομαι· *atque* ὠνησάμην ὠνάμην. *Nam aor. 1. facilè admittit hanc figuram per omnes modos & particip.* ὠνησάμην ὠνάμην, εὑρησάμην εὑράμην *&* εὑράμενος, ἐπριασάμην, ἐπριάμην, *ſecunda perſona* ἐπρίασο ἐπρίαο *& per craſin* ἐπρίω, *imper. mod.* πρίω, *ſicut* ἵσω *pro* ἵστασο. *Similiter* γεινήσατο γείνατο *Ionicum, pro* ἐγείνατο. *Atque perſonæ plurimorum optandi modi in* ημεν, *vt* φαίημεν φαῖμεν, δοίημεν δοῖμεν, *vnde* φαῖεν *&* δοῖεν *fiũt ꝓprietate linguæ Bœoticæ, quæ tertias perſonas plurimorum vtriuſque aoriſti vocis patiendi format à prima ſingulorum in ην, ipſo* ην *in* εν *mutato. In his tamen duobus, ſicut & in cæteris, quidam ſyncopen fieri putant: atque in tertia plurimorum* ἠγέρθησαν ἤγερθεν,

θεν, ἐκοσμήθησαν ἐκόσμηθεν. Item ſyncope locum habet in illis, δεδέμηκα δέδμηκα, κεκάμηκα κέκμηκα, πεπέμηκα πέτμηκα, & ſimilibus: atque ᾔειμεν ᾖμεν ἐπεξῄειμεν περιῄειμεν, ᾔειτε ᾖτε ἐξῆτε, ᾔαμεν ᾖμεν ἀπῇμεν. ἀνήκαμεν ἀνῆμεν & iſta ᾔδειμεν ᾖσμεν, ᾔδειτε ᾖστε, ᾔδεισαν ᾖσαν, eliſo ει, & mutato δ in σ, vt contrà ἴδμεν pro ἴσμεν, ἕστησαν ἕσταν, ἕστασαν per ε ab ἑστάκεισαν, at ἕστασαν per ε pro ἕστησαν, vt ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι· ἑστήκατε ἕστατε ἀφίστατε, ἐλεύθομεν ἐλῦμεν, ἐοίκαμεν ἔοιγμεν, δεδοίκαμεν δέδοιγμεν, & c.

Δεικνύω, & δείκνυμι, aor. 1. ἔδειξα, fut. δείξω, à δείκω. Sic ἀποδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι & ὑποδείκνυμι.

Δεῖ oportet, imperf. ἔδει, infinit. mod. δεῖν, à δέω· aor. 1. ἐδέησε, fut. δεήσει, infinit. mod. δεῆσαι, & δεήσειν, à δεέω· at δέω, fut. δέσω & δήσω, p. patien. δέδεμαι, aor. 1. ἐδέθην· δέομαι verò, p. δεδέημαι, aor. 1. ἐδεήθην, fut. δεήσομαι, à δεέομαι.

Διδάσκω, aor. 1. ἐδίδαξα, fut. διδάξω, à διδάχω· ſed hoc alij negant.

Διδράσκω, aor. ſecund. ἔδραν, ας, α, & c. pro ἔδρην, ης, η, à δρῆμι, optand. modi δραίην, infinit. δρᾶναι, particip. δράς, άντος· vnde ἀποδιδράσκω & διαδιδράσκω, ἀπέδραν & διέδραν, pro ἀπέδρην & διέδρην, ſicut ἕστασαν pro ἕστησαν, & cæt. Sed ἀπέδραν & διέδραν dicuntur etiam per ſyncopen pro ἀπέδρησαν & διέδρησαν· futurum διδράσω.

Δοκέω ῶ, aor. 1. ἐδόκησα, fut. δοκήσω, vel ἔδοξα & δόξω à δόκω.

Ἔδω, p. Atticum ἔδηκα, & pleonaſ. ἐδήδοκα, p. med. ἐδηδα, fut. 2. med. ἔδομαι pro ἐδοῦμαι, vt φάγομαι & πίομαι.

Εἴδω, aoriſt. 2. εἶδον, & poeticè ἴδον, atque in reliquis modis ſine ε, ἴδε, ἴδοιμι, ἴδω, ἰδεῖν, & particip. ἰδών· ſed alij dicunt εἶδον noui, & ἴδον vidi: præt. med. οἶδα, fut. εἴσομαι vel ἴσομαι. Verùm ab εἰδέω ῶ, præter. εἴδηκα, pluſquamperfect. εἰδήκειν, & per ſyncopen εἶδα & εἴδειν, futur. εἰδήσω, inf. modi præterit. εἰδέναι pro εἰδηκέναι, particip. εἰδώς· at pluſquamperfect. εἴδειν Atticè vertit ει in η, ᾔδειν, vnde fit Ionicè ᾔδεα, ας, εε, & η per craſin: optandi modi præſens εἰδείην ab εἴδημι. Cæterùm à verbi εἴδω præterito patien. εἶσμαι, εἶσαι, εἶσται, natum eſt εἰστέον, id eſt, ſciendum, & reiecto ε, ἰστέον, vt εἷμα, ατος, ἱμάτιον.

Εἴρω, præterit. εἴρηκα ab ἐρέω, fut. ἐρῶ· quæ tempora alij attribuunt ἔρω verbo inuſitato.

Ἐκέκραξα aoriſtum primum à κεκράγω. Nam præteritum fit aliquando præſens, vt κράζω, præteritum medium κέκραγα, vnde præſens κεκράγω, aoriſtum primum ἐκέκραξα, futur. κεκράξω & πείθω, præteritum medium πέποιθα, vnde præſens πεποιθέω ῶ, ex quo nomen πεποίθησις· atque ἐγείρω, præter. med. ἐγρήγορα vnde præſens ἐγρηγορῶ.

Ἐλαύνω, præteritum ἤλακα, & Atticè ἐλήλακα, aoriſtum primum ἤλασα, futurum ἐλάσω.

Ἔλπω, præteritum med. ἔολπα & ἦλπα.

Ἔπω inuſitatum. aoriſtum primum εἶπα, imperandi modi εἶπον, εἰπάτω, vt τύψον, τυψάτω· aoriſtum ſecundum εἰπόν pro εἰπέ, ον pro ε poſito Syracuſiano more.

Ἔρομαι, aoriſtum ſecund. med. ἐρόμην vel ἠρόμην (nam εἰρόμην fit ex εἴρομαι) futur. ἐρήσομαι ab ἐρέομαι.

Ἔρχομαι, aor. 2. ἤλυθον, & per ſyncopen ἦλθον, p. med. ἤλυθα, & Atticè ἐλήλυθα, f. ἐλεύσομαι poeticè, ab ἐλεύθω, vt quidã aiunt, dicẽtes oratores dicere εἶμι in fut.

Ἐῤῥω, fut. ἐῤῥώσω.

Εὑρίσκω, p. εὕρηκα & εὕρημαι, aor. 2. εὗρον, f. εὑρήσω, ab εὑρέω ῶ· aor. 1. patien. εὑρέθην.

Ἔχω, f. ἕξω per ε aſpiratum, p. ἔσχηκα, aor. 2. ἔσχον, f. σχήσω, à σχέω ῶ· imper. mod. σχές, ἐπίσχες, πρόσχες, à σχῆμι, vt στῆς & φρές, à στῆμι & φρῆμι, quemadmodum θές à τίθημι· aor. 2. med. ἐσχόμην, ἀνεσχόμην· imper. mod. σχοῦ, ἀπόσχου· at ἐσχόμην ex ἔσχε factum eſt. Item σχῆμι, p. patien. ἔσχημαι, vnde nomina σχέσις, σχετός & ἄσχετος, atque aor. 1. patien. ἐσχέθην, quomodo regulariter deduci poſſunt à perfect. patien. verborum in μι aoriſta illa, de quibus antè egimus, εὑρέθην, ἡρέθην, ἐσπείθην & ἐῤῥέθην. In ſumma à verbis deriuata, quæ longam habent vocalem, proficiſcuntur à præt. eorum quæ circunflectuntur: quæ breuem, à præt. verborum in μι, quorum penultima corripitur, vt σχῆμα ab ἔσχημαι, σχέσις ab ἔσχεμαι, ἅλωσις & ἁλωτός ab ἥλωμαι, δόσις à δέδομαι, &c.

Ἕω inuſitatum, vel quod aliis magis placet, εἴω, p. εἶκα, p. med. εἶα, pluſquamperfect. ᾕειν, fut. εἴσω.

Ἕω induo vel ſedeo, augetur etiam per ι, ſicut antè diximus, præt. patien. εἷμαι, pluſquamperf. εἵμην, particip. εἱμένος, aor. 1. εἷσα, particip. ἕσας· deriuatum nomen εἷμα, τος, incrementum ſeruat, vnde ἱμάτιον, ablato ε, quemadmodum ἰσίον ab εἴδω, & ἰτίον ab εἶμι.

Ζάω ῶ, imperf. ἔζων vel ἔζην, ης, η, &c. & ſimiliter aor. 2. ἔζην, ης, &c. aor. 1. ἔζησα, inf. mod. ζῆν, fut. ζήσω vel ζήσομαι.

Θέλω & ἐθέλω tempora ſunt à θελέω & ἐθελέω, aor. 1. ἐθέλησα, fut. θελήσω.

Θνήσκω, p. τέθνηκα à θνάω ῶ, & Ionicè τέθναα, imp. mod. τέθναθι, opt. τεθναίην, inf. τεθνάναι, partic. τεθνάς, à τέθνημι, quod patitur anadiplaſiaſmum per ε, vnde fit tertia plurimorum τεθνᾶσι, vt ἱστᾶσι, quanquam poteſt τεθνᾶσι præteritum eſſe per craſin, pro τεθνάασι, vt etiam infin. mod. τεθνᾶναι per ᾶ circunflexum, pro τεθναέναι· aor. 2. ἔθανον· f. 2. θανοῦμαι, à θάνω. fit autem particip. τεθνεώς à θνέω τέθνημι, p. Bœoticũ τέθνεικα per ι, & Ion. τέθνεια, vnde τεθνειώς, & ablato iota, τεθνεώς, pro quo poetic. τεθνηώς. Dicitur etiam θνήξομαι & τεθνήξομαι in futuro.

Ἱκνέομαι ἱκνοῦμαι, p. ἷγμαι, aor. 2. ἱκόμην, fut. 1. ἵξομαι, ab ἵκομαι. Sic ἀφικνέομαι οῦμαι, p. patien. ἀφῖγμαι, aor. 2. med. ἀφικόμην.

Ἱλάσκομαι, aor. 1. med. ἱλασάμην, f. ἱλάσομαι & ἱλάξομαι.

Καθέζω & καθέζομαι, f. 2. med. καθεδοῦμαι.

Καίω & κάω, p. κέκαυκα, aor. 1. ἔκαυσα, & poetic. ἔκηα, f. καύσω, aor. 2. patien. ἐκάην.

Κάμνω & κάμω, p. κέκμηκα per ſyncopen pro κεκάμηκα, aor. 2. ἔκαμον, futur. καμοῦμαι & κμήσω.

Καλέω, p. κέκληκα per ſyncopen pro κεκάληκα, f. καλέσω.

Κεραννύω & κεράννυμι, p. κεκέραμαι & κέκραμαι per ſyncopen, f. κεράσω.

Κλαίω & κλάω, f. κλαύσω vel κλαίσω, & κλαύσομαι.

Κλάγγω, p. κέκλαγχα, aor. 1. ἔκλαγξα, f. κλάγξω, p. etiam κέκληγα, quod & verbo κλάζω attribuitur, cuius p. quoque eſt κέκληχα, aor. 1. ἔκλαγξα, & f. κλάγξω· vel κέκλακα, ἔκλασα & κλάσω.

Κορέω ῶ, κορεννύω & κορέννυμι, p. κεκόρεκα & κεκόρηκα, f. κερέσω & κορήσω.

Κρεμάζω, κρέμαμαι, & κρεμάω ῶ, f. κρεμάσω.

Κρύπτω & κρύπτομαι, & κρύβομαι verbum vetus, f. κρύψω & κρύψομαι, aor. 2. patien. ἐκρύβην, particip. κρυβείς.

Λαγχάνω, λαμβάνω & λανθάνω tempora ſumunt à λήχω, λήβω & λήθω. λαγχάνω, p. εἴληχα Att. med. λέλογχα, aor. 2. ἔλαχον, fut. λήξω & κληρώσομαι à κληρόω όομαι. Λαμβάνω, p. λέληφα, & Att. εἴληφα, pluſquamperf. εἰλήφειν, aor. 2. ἔλαβον, f. λήψομαι. Λανθάνω, p. λέλησμαι, med. λέληθα, aor. 2. ἔλαθον, med. ἐλαθόμην, fut. λήσω & λήσομαι.

Μανθάνω, p. μεμάθηκα, aor. 1. ἐμάθησα, aor. 2. ἔμαθον, à μαθέω ῶ, vel à μήθω, fut. μαθήσομαι.

Μάχομαι, aor. 1. med. ἐμαχησάμην, f. μαχοῦμαι & μαχήσομαι vel μαχέσομαι, à μαχέομαι οῦμαι.

Μείρω & μορέω ῶ, p. εἵμαρμαι, med μέμορα & ἔμμορα.

Μέλω & μέλομαι, p. med. μέμηλα, fut. μελήσω, à μελέω ῶ. Μέλει, imp. ἔμελε, præt. μεμέληκε, fut. μελήσει.

Μέμνημαι & μνάομαι, aor. 1. ἐμνήσθην, fut. μνησθήσομαι.

Μένω, p. μεμένηκα tanquam à μενέω, aor. 1. ἔμεινα, f. μενῶ.

Νέω, f. νεύσω.

Οἴομαι, & per ſyncopen οἶμαι, οἴει, οἴεται· imperf. ᾠόμην & ᾤμην, ᾤου, ᾤετο· p. ᾤημαι, aor. ᾠήθην, ab οἰέομαι οῦμαι, fut. οἰήσομαι.

Οἶδα ab εἴδω natum eſt, vel ab οἴδημι, ſicut alij volunt: p. med. οἶδα, ſecunda perſona οἶδας, & Æolicè οἴδασθα, deinde per ſyncopen οἶσθα. Eſt autem pleonaſmus θα familiaris perſonæ in σ, εἶσθα, ἦσθα, ᾔδεισθα vel ᾔδησθα per η, πίνησθα, ἐπιξίνησθα, ἔφησθα & παρῆσθα.

Οἴχομαι, p. ᾤχημαι, aor. 2. med. ᾠχόμην, f. οἰχήσομαι, ab οἰχέομαι οῦμαι.

Ὀμνύω & ὄμνυμι, p. Att. ὀμώμοκα, f. ὀμόσω, ab ὀμόω ῶ.

Ὄρω, aor. 1. ὦρσα, f. ὄρσω, Æolicè: aut facta ſunt per ſyncopen ex ὄρυσα & ὀρύσω, ab ὀρύω.

Ὀφείλω, f. ὀφειλήσω ab ὀφειλέω ῶ· per ſyncopen autem ὄφλω, p. ὤφληκα, aor. 1. ὤφλησα, f. ὀφλήσω, ab ὀφλέω ῶ· aor. 2. ὤφελον ὤφλεν.

Πάσχω, aor. 2. ἔπαθον, f. πείσομαι pro πήσομαι patiar, à πήθω· at πείσομαι parebo, aut credam, natum eſt à πείθομαι· p. med. πέπονθα à πονέω ῶ, vnde p. agen. πεπόνηκα. & med. πέπονα, & pleonaſ. literæ θ πέπονθα, partic. πεπονθώς, πεπονθότος.

Πέσσω & πέπτω, f. πέψω ab antiquo πέπτω.

Πεταννύω, p. πεπέτακα & πέπτακα per ſyncopen, atque πέπταμαι, f. πετάσω. Alij dicunt πετάω ῶ. f. πετάσω.

Πέρθω, aor. 2. ἔπραθον, f. πέρσω.

Πίνω, p. πέπωκα & πέπομαι, fut. πιέσω, à πόω ῶ, aor. 2. ἔπιον à πίω, imper. mod.

πῖθι. Nam legitimum πίε aſciſcit pleonaſ. ſyllabæ θι πίεθι, deinde per craſin ει in ι longum verſo, fit πῖθι. Alij dicunt etiam πῖθι pro πίεθι, & πῶ pro πῶθι à πῶμι. fut. 2. med. πίομαι pro πιοῦμαι, vt ἔδομαι & φάγομαι.

Πιπίσκω, aor. 1. ἔπισα, fut. πίσω, à πίω.

Πίπτω, præt. πέπτωκα à πτόω ῶ, particip. πεπτωκὼς & πεπτὼς vel πεπτεώς. aor. 1. ἐπίσησα, aor. 2. ἔπεσον, à πεσέω ῶ. at ἔπεσαν tertia plurimorum eſt aoriſti prioris, pro ἐπέσησαν Bœoticè per ſyncopen, vt ἔστησαν ἔσταν. fut. Doricum πεσοῦμαι vſitatum eſt pro πέσομαι, à πέτω. Dores enim futura circunflectunt in omni coniugatione, pro πέσω dicendum πεσῶ, vnde fut. med. πεσοῦμαι.

Πλέω, p. πέπλευκα, f. πλεύσω, à πλεύω.

Πνέω, p. πέπνευκα, aor. 1. ἔπνευσα, f. πνεύσω, à πνεύω. Vnde ἀναπνέω, & c.

Πτάω, f. πτήσω, aor. 2. ἔπτην à πτῆμι, & med. ἐπτάμην à πτάμαι.

Πυνθάνομαι, aor. 2. med ἐπυθόμην, f. 1. πεύσομαι, à πεύθομαι, p. patien. πέπυσμαι pro πέπευσμαι, vt etiam ἄφυκτος pro ἄφευκτος, elidendo ε ex diphthongo.

Πράττω facio, p. πέπραχα, f. πράξω. ſed περάω vendo, p. πέπρακα, f. περάσω.

Ῥέω, p. ἐῤῥύηκα à ῥυέω ῶ, f. ῥυήσω & ῥεύσω, aor. 2. agen. ἐῤῥύην à ῥύημι, aut 2. patien. à ῥυέω ῶ, etſi ῥυῶ circunflexum deſinit in ῶ purum. Alij dicunt aor. 2. ἔῤῥυον, ἐῤῥύην à ῥεύω Æolico verbo. Compoſita ſunt διαῤῥέω & ἐπιῤῥέω per geminū ῤῤ. Nam ſicut ε incrementum ſyllabicū duplicat ρ, ita præpoſitio finita in vocalem, vt ῥῆμα ἐπίῤῥημα, ῥήγνυμι καταῤῥήγνυμι, ῥῆξαι ἐπιῤῥῆξαι. proinde καταῤῥάκτης fit ex verbo ῥάσσω καταῤῥάσσω, ſed καταράκτης fit ex ἀράσσω καταράσσω per vnicū ρ, pro quo dicitur & ἀῤῥάσσω, vnde συναῤῥάσσω nam συῤῥάσσω ex ῥάσσω factū eſt.

Ῥηγνύω & ῥήγνυμι, fut. ῥήξω à ῥήγω. aor. 2. patien. ἐῤῥάγην, pr. med. ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα. Siquidem hoc verbum pro η ſæpe capit ω. Sic διέῤῥωγα, διεῤῥωγώς, vt etiam dicitur ἀῤῥωγὼς pro ἀῤῥηγός.

Σεύω & σεύομαι, p. ἔσσυμαι pro ἔσευμαι à σύω, σύομαι, ἐσυόμην, vnde ἔσυτο, & per ſyncopen, ablato incremento, σύτο. aor. 1. ἔσσυα, patien. ἐσύθην pro ἐσώθην.

Σήπομαι, aor. ἐσάπην, fut σήψομαι.

Σπένδω, aor. 1. ἔσπεισα, fut. σπείσω, à σπείδω. Nam quandoque Æolicè pro ſubiuncta vocali ponitur conſonans, vt σπείρω σπέῤῥω, & γίνατο γύνατο.

Τέμνω, aor. 2. ἔταμον vel ἔτεμον, particip. ταμὼν vel τεμών, fut. τμήσω, vel τμήξω à τμήγω.

Τεύχω, aor. 2. ἔτυχον, & in tertia perſona p. patien. τέτυχται pro τέτευχται.

Τίκτω, aor. 2. ἔτεκον per ε, à τέκω. Nā ſecundū aor. ferè, tātùm vertit ε in α, dum adeſt aliqua immutabilis, vt δέρω ἔδαρον, & πλέκω ἔπλακον. f. τέξω, p. m. τέτοκα.

Τιτρώσκω, præt. τέτρωκα, aor. ἔτρωσα, fut. τρώσω, à τρώω. Habet autem anadiplaſiaſmum, ſicut δράω διδράσκω, μνέω μιμνήσκω, & quædam alia.

Τλάω ῶ, aor. ἔτλην à τλῆμι, fut. τλήσω.

Τρέχω, fut. θρέξω per θ, præt. δεδράμηκα à δραμέω ῶ, aor. 2. ἔδραμον à δρέμω, fut. 2. med. δραμοῦμαι. Vnde διατρέχω, & cæt.

Τρώγω, aoriſtum ſecund. ἔφαγον à φάγω, fut. ſecund. med. φάγομαι pro φαγοῦμαι, vt ἔδομαι & πίομαι.

Τυγχάνω, *præt.* τετύχηκα à τυχέω ῶ, *aor.* 2. ἔτυχον, *fut.* 1. τεύξομαι à τεύχω.

Ὑπισχνοῦμαι, *præteritum* ὑπέσχημαι, *aoriſtum primum* ὑπεσχέθην, *aoriſtum ſecundum medium* ὑπεσχόμην, *ab* ὑποσχέομαι, *futurum* ὑποσχήσομαι, *vel* ὑποστήσομαι *ab* ὑφίσταμαι, *vnde aor.* 2. ὑπέστην.

Ὑποπτεύω, *fut.* ὑποπτώσω *ab* ὑπόπτω ῶ.

Φέρω, *aor.* 1. ἤνεγκα, 2. ἤνεγκον, *ab* ἐνέγκω, *fut.* οἴσω *ab* οἴω, *aor.* 1. *patien.* ἠνέχθην, *particip.* ἐνεχθείς, *præt. med. Att.* ἐνήνοχα, *vnde* διενήνοχα, *ab* ἐνέχω. *Cæterùm per ſyncopen dicta ſunt* φέρω φρῶ, *&* φέρειν φρεῖν *vnde* φρῆμι, *aor.* 1. ἔφρησα, *f.* φρήσω, εἰσφρήσω, *imperand. mo aor.* 2. φρές, εἴσφρες *&* ἔκφρες, *vt* θές.

Φεύγω, *aor.* ἔφυγον, *præt. med.* πέφευγα, *fut.* φεύξομαι *&* φευξοῦμαι.

Φθάνω, *præt* ἔφθακα, *aor.* 1 ἔφθασα, *f.* φθάσω à φθάω, *aor.* 2. ἔφθην à φθῆμι, *optand. mod.* φθαίην.

Φθίνω, *quod &* φθῆμι à φθέω *dicitur, fut* φθίσω à φθίω. *Nam multa ſunt in* νω, *quæ negligunt* ν, *dum tempora formant, vt* πίνω, φθάνω *&* φθίνω, *tanquam ex* πίω, φθάω *&* φθίω.

Χαίρω, *fut.* χαιρήσομαι *&* χαρήσομαι, *aor.* 2. *patien.* ἐχάρην à χαρέω, *aor.* 1. *med.* ἐχηράμην.

Χάσκω, *aor.* 2. ἔχανον à χαίνω, *præt. med.* κέχηνα, *fut.* χανοῦμαι.

Χέω, *aor.* 1. ἔχεα, *imperand. mod.* χέον, ἔκχεον, *infinit. mod.* χέαι, ἐκχέαι, *aor.* 2. ἔχεον, *fut.* χεύσω *fut.* 2 χεῶ, ἐκχεῶ. *Hinc* ἐγχέω, *aor.* 1. ἐνέχεα, *vel* ἐνέχευσα, *& Æolicè* ἐνέχευα, *fut* ἐγχεύσω, *ab* ἐγχεύω,

Ὠθῶ *&* ὠθέω ῶ, *aor.* 1. ἔωσα, *fut.* ὤσω *&* ὠθήσω, *præt. patien.* ἔωσμαι.

Verba anomala in μι.

Horum plurima fiunt ex ἕω, *quod pro ſpiritus varietate varia ſignificat. Nam verbum hyparcticum* εἰμί *fit ex* ἕω *pro* ὑπάρχω, *i. ſum. Anadiplaſiaſmum non habet, nec* η *in penultima, ne idem ſit quod* ἠμί *dico: ſed aſciſcit iota, vt longa ſit penultima, & acuit vltimam, cùm dicendum eſſet* εἶμι. *Nam diſſyllaba penultimam circunflectunt, vt* γνῶμι, δῦμι *&* κλῦμι. *Coniugatur autẽ hunc in modũ:*

Modi indicandi præſens ſing. εἰμί, εἶ, ἐστί. *Duo.* ἐσμέν, ἐστόν, ἐστόν. *Plurim.* ἐσμέν, ἐστέ, εἰσί. *Imperfect. ſing.* ἦν, ἦς, ἦ, *vel* ἦν. *Duo.* ἦμεν, ἦτον, ἤτην. *Plur.* ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. *Pluſquamperfect. ſing.* ἤμην, ἦσο, ἦτο. *Du.* ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην. *Plur.* ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο. *Fut.* 1. *ſing.* ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται. *Du.* ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον. *Plu.* ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται. *Modi imperandi præſens & imperfect. ſing.* ἴσθι *vel* ἔσο, ἔστω. *Du.* ἔστον, ἔστων. *Plur.* ἔστε, ἔστωσαν. *Modi optandi præſens & imperfect. ſing.* εἴην, εἴης, εἴη. *Du.* εἴημεν, εἴητον, εἰήτην. *Plur.* εἴημεν, εἴητε, εἴησαν *vel* εἶεν. *Futur.* 1. *ſing.* ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο. *Duo.* ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην. *Plural.* ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο. *Modi ſubiungendi præſens & imperfect ſing.* ὦ, ᾖς, ᾖ. *Duor.* ὦμεν, ἦτον, ἦτον. *Plur.* ὦμεν, ἦτε, ὦσι. *Modi infiniti præſens imperfect.* εἶναι. *Futur. prim.* ἔσεσθαι. *Particip. præſen. & imperfect.* ὁ ὤν, ὄντος· ἡ οὖσα, οὔσης· τὸ ὄν, ὄντος. *fut.* ὁ ἐσόμενος, ου· ἡ ἐσομένη, ης· τὸ ἐσόμενον, ου.

Εἶμι τὸ πορεύομαι fit ex ἴω, deinde εἴω, εἶμι, hoc eſt, eo vel ibo. Nam f. εἴσω non eſt in vſu. Coniugatur autem hunc in modum: Modi indicandi præſens ſing. εἶμι, εἷς vel εἶ (vnde ἄπει) εἶσι. D. ἴμεν, ἴτον, ἴτον. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσι, & Ionicè ἴασι, vnde εἰσίασι & προσίασι. Imperf. ſing. εἶν, εἷς, εἶ. D. ἴμεν, ἴτον, ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν. Perf. inuſit. ſing. εἶκα, εἶκας, & c. vnde pluſquamperf. εἴκειν & Atticè ᾔκειν etiã inuſit. A perfecto medio εἶα, εἶας, εἶε, fit etiã ᾖα, ᾖας, ᾖε, & facta ſolutione, ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε. vnde pluſquamperf. ᾔειν, atque tertia plurimorum ᾔεισαν, & ᾔεσαν Atticè, vnde ἀνῄεσαν & ἐξῄεσαν. Ex aoriſto 1 εἶσα inuſit. fit εἶσαν, deinde ᾖσαν, & ἤϊσαν poeticé. Aor. 2. ſing. ἴον, ἴες, ἴε. D. ἴομεν, ἴετον, ἰέτην. P. ἴομεν, & c. particip. ἰών. Alij dicunt tria præſentia eſſe acuta, ἰών, κιών, & ἐών pro ὤν ab εἰμί ſum. Modi imperandi præſens & imperf. ſing. ἴθι vel εἶ, ἴτω. D. ἴτον, ἴτων. P. ἴτε, ἴτωσαν. Factum eſt autem εἶ ex ἴε ab εἴω per metatheſin, aut ſicut alijs placet, ex ἔε ab ἔω per craſin: & componitur cum omnibus præpoſitionibus, præter περί & σύν, vt δίε, ἔξει, & c. Modi optãdi præſens & imperf. ſing. εἴην, εἴης, εἴη, & c. ſed ferè obſoletum eſt. Modi infiniti præſens & imperf. ἰέναι, vel ἴμεν, vnde ἀπιέναι & παριέναι per metatheſin ab ἰέναι recepto infinito modo, vnde ἀπιέναι, μετιέναι & προσιέναι ab ἵημι, quod fit ex ἱέω, Atticè vel Doricè ἴμεναι, & Ionicè ἴμεν.

Ἵημι τὸ πέμπω, hoc eſt, mitto, fit ex ἕω per anadiplaſiaſmum improprium: coniugatúrque vt τίθημι hunc in modum: Modi indicandi præſens ſing. ἵημι, ἵης, ἵησι. D. ἵεμεν, ἵετον, ἵετον. P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, & Ionicè ἱέασι, vnde ἱᾶσι, ἐνιᾶσι, & c. Imperfectum ſing. ἵην, ἵης, ἵη, & c. vt ἐτίθην. Perf. ſing. εἶκα, εἶκας, εἶκε, & c. per ει Bœotorum more, pro ἧκα, ſicut fut. ἥσω. vnde εἱκώς, ἀφεικώς & ἀφεικέναι. Pluſquamp. εἴκειν inuſit. Aor. 1. ſing. ἧκα, ἧκας, ἧκε, pro ἧσα, & c. vnde ἀφῆκα, καθῆκα, παρῆκα, & aor. med. ἀνηκάμην. Attici verò dicunt ἕηκα & συνέηκα, pro ἧκα & συνῆκα. Aor. 2. ſing ἧν, ἧς, ἧ. D. ἕμεν, ἕτον, ἕτην. P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν· vnde πρόεσαν. Mutat autem penultimam, vt ἔθην & ἔδων. Futur. 1. ſing. ἥσω, ἥσεις, ἥσει, & c. Modi imper. præſens & imperf. ſing. ἵεθι, ἱέτω, & c. Aor. 2. ἕς, ἕτω, & c. vt θές· vnde ἄφες, κάθες & πρόες. Modi optandi præſens & imperf. ſing. ἱείην, ἱείης, ἱείη, & c. Aor. 2. ſing. εἵην, εἵης, εἵη, & c. Modi ſubiungendi præſens & imperf. ſing. ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, & c. Aor. ſing. ὧ, ᾗς, ᾗ, & c. & interdum ἕω, ἕῃς, ἕῃ, & c. deinde εἵω, εἵῃς, εἵῃ, & c. vnde ἀφείω. Modi infiniti præſens & imperf. εἶναι, vt θεῖναι· vnde ἀφεῖναι & καθεῖναι. Particip. εἷς, ἕντος· vnde ἀφείς & καθείς, & c. Vocis patiendi præſens ἵεμαι, imperf. ἱέμην, vt τίθεμαι & ἐτιθέμην, & c. perf. εἶμαι, vt τέθειμαι· tertia plurimor. εἶνται, ἀνεῖνται & ἀφεῖνται, pro quibus Attici dicunt ἀνέωνται, vt ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, ſublata ſubiuncta vocali, & ω interpoſito: aor. 1. ἕθην à tertia perfecti εἶται, penultima correpta, vt ἐτέθην· quod & εἵθην dicitur, vnde ἀφέθην & ἀφείθην. aor. 1. med. ἡκάμην, ἀνηκάμην, προσηκάμην, & c. aor. 2. ἕμην, ἕσο & ἕο vel οὗ, ἕτο, & c. Modi imperandi ἕσο & ἕο vel οὗ, ἕσθω, & c. vnde κάθου, πρόεου & πρόσου. Modi opt. εἵμην, εἷο, εἶτο. Modi ſubiungendi ὧμαι. Modi infiniti ἕσθαι. Participium ἕμενος, & c. deinceps.

Ἵημι τὸ πορεύομαι, i. concupiſco, vſitatum eſt in præſenti vocis patiendi, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, & c. vt τίθεμαι. Imperf. ἱέμην, & c. vnde ἐφίεμαι & ἐφιέμην.

Compoſitum συνίημι intelligo, aor.1.συνῆκα, & Atticè συνέηκα per geminum incrementum, vt ἠνώχλουν & ſimilia: aor.2.συνῆν· imperandi mod. συνές· particip. συνείς. Dicitur autem Atticè ξυνίημι, ξυνῆκα vel ξυνέηκα, ξυνῆν, ξυνές & ξυνείς. Nam pleraque compoſita communiter per συν, & Atticè per ξυν efferuntur, vt σύνοικος & ξύνοικος, & c. Quomodo verò ſe habeat συν in cōpoſitis, docere poſſunt ſubiecta exempla, βαίνω συμβαίνω, γράφω συγγράφω, ζάω συζάω, κάμνω συγκάμνω, λέγω συλλέγω, μανθάνω συμμανθάνω, παίζω συμπαίζω, ῥέω συῤῥέω, σείω συσσείω, στέλλω συστέλλω, φημί σύμφημι, χέω συγχέω, ψηφίζω συμψηφίζω. Idē iudiciū eſt de mutatione ν in præpoſitione ἐν, vt βαίνω ἐμβαίνω, γράφω ἐγγράφω, & c. niſi quòd ante σ non mutatur ν, vt σείω ἐνσείω, σημαίνω, ἐνσημαίνω, & c.

Cæterùm ex ἕω facta ſunt perf. εἷμαι, pluſquamperf. εἵμην, particip. εἱμένος· aor.1. εἷσα, infin. mo. εἷσαι· f. ἕσω· aor.1. med. εἰσάμην, particip. ἑσάμενος, & c. in quibus poetæ non rarò geminant σ, ablato iota, vt ἕσσα, ἕσσαι & ἑσσάμην, pro εἷσα, & c. Præterea ἧμαι & κάθημαι i. ſedeo, ſiunt ex ἕω ἕημι ἕεμαι, & per craſin ἧμαι, ἧσαι, ἧται. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται. Sic κάθημαι, κάθησαι, κάθηται, & c. Imperf. ἥμην, ἧσο, ἧτο· vnde ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο· & c. Imper. modi ἧσο, ἥσθω· & κάθησο, καθήσθω· vnde Ionicè κάθεο, & per ſyſtolen κάθο, ac deinde per craſin κάθου· infin. modi καθῆσθαι· f. mo. indic. καθήσομαι.

Ἵπταμαι, aor.2. ἔπτην ab ἵπτημι, & med. ἐπτάμην & ἐπτόμην, infin. mo. πτάσθαι, & α in ε πτέσθαι, vnde ἐπιπτέσθαι· quanquam ſint quædam vel in αω, vel in εω, vt τίθημι à θάω vel θέω· quomodo πτάσθαι è πτάω ἵπτημι, atque πτέσθαι è πτέω ἵπτημι factū fuerit: part. πτάμενος· vnde cōpoſita ἀφίπταμαι & καθίπταμαι· f. πτήσομαι, p. patien. πέπταμαι, vel ab ἵπτημι, vel à πτῆμι Multa enim nūc ſunt anadiplaſiaſmo affecta, nūc eo carent, vt ἵπτημι vel πτῆμι, & πίπλημι vel πλῆμι, & ſimil.

Ἰτέον, & pleonaſ. ἰτητέον, ab εἶμι vado. p. agen. eſſet εἷκα, patien. εἷμαι, εἷσαι, εἷται, vnde εἰτέον, & ε ſublato, ἰτέον. Contrà fit in θέμα, θέσις, ἄφεσις, & ſimilibus. Siquidem factum eſt θέμα ex præt. patien. τέθεμαι. vnde regulariter deduceretur θεμα· ſed θέμα, reiecta ſubiuncta vocali: aut habenda ratio legitimi præteriti, neglectis Bœoticis: quomodo diceremus τίθημι, præt. agen. τέθηκα, patiē. τέθεμαι, correpta penultima, vnde θέμα & θέσις & ἵημι, p. agen. ἧκα, patien. ἕμαι, ἄφεμαι, vnde ἄφεσις, & ita in cæt.

Ἵσημι, i. cognoſco, fit ex ἰσάω, ἵσημι, ἵσης, ἵσησι. Tertia perſonā plurimorum ἴσασι, antepenultima acuta, vt particip. ἰσάς, ἰσάντος, τοῖς ἴσασι, nō ἰσάς, ἰσάντος, τοῖς ἰσᾶσι. Non enim ſeruat legem verborum in μι, quæ exigit ἰσάς acutum. Imperf. ſing. ἴσην, ἴσης, ἴση. D. ἴσαμεν, ἴσατον, ἰσάτην. P. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, & per ſyncopen ἴσαν. Modi imper. præſens & imperf. ſing. ἴσαθι, ἰσάτω. D, ἴσατον, ἰσάτων. P. ἴσατε, ἰσάτωσαν. Verùm hîc vſitatior eſt ſyncope, ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, & Atticè ἴστων. Similiter in præſenti indicandi modi, ἴσαμεν ἴσμεν, ἴσατε ἴστε. Vox patiendi ἴσαμαι, vnde ἵσταμαι, addito τ· atque compoſitum ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, & Atticè ἐπίστῃ, ἐπίσταται. Imperf. ἐπιστάμην, ἐπίστασο, & Ionicè ἐπίσταο, deinde Atticè per craſin ἐπίστω. ἐπίστατο. fut. ἐπιστήσομαι.

Κεῖμαι, i. iaceo, fit κέω κεέω κέημι κέεμαι, & per craſin κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται. Im-

perf. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. fut. med. κείσομαι, κείσῃ, κείσεται. Compoſita ſunt ἀνάκειμαι, διάκειμαι, & ἐπίκειμαι.

Τίθημι habet anadiplaſiaſmum per ι, ſicut antè monuimus, vnde tertia perſona plurim. τιθᾶσι, vt ἱστᾶσι. modi imperandi τίθαθι. optandi τιθαίην & inf. τιθάναι. Similiter πίμπλημι, πίμπλαθι, πιμπλαίην. atque ἵστημι, vnde ἵσταμεν, ἱστᾶσι & optandi modus ἱσταίην, ἀφισταίην. infinit. ἱστάναι, ἀφιστάναι per ά in penultima.

Φημί dico, ex φάω. Modi indicandi præſens ſing. φημί, φῄς per ῃ diphthongum, φησί. D. φαμέν, φάτον, φατόν. P. φαμέν, φατέ, φασί, & Doricè φαντί, acuta vbique vltima, licet particip. ſit ὁ φάς, τοῦ φάντος, τοῖς φᾶσι. Dicitur etiam φαμί, φῄς, φατί, & c. Doricè: atque ἠμί, ἦς, ἠσί & ἠτί Æolicé. Imperfect. ſing. ἔφην, ἔφης, ἔφη. D. ἔφαμεν, ἔφατον, ἐφάτην. P. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν, vt ἵστην, ἵστης, & c. Aor. 1. ἔφησα. Aor. 2. ἔφην in numero ſingulorum imperfecto ſimile. Quod fit quoties anadiplaſiaſmus nullus éſt, vt τλῆμι ἔτλην, γνῶμι ἔγνων, & cæt. Sed hoc dicitur etiã per aphæreſin φῆν pro ἔφην. D. ἔφημεν, ἔφητον, ἐφήτην. P. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, penultima longa, quam imperfectum corripit, ἔφαμεν, ἔφατον, & c. Modi infiniti præſens & imperf. φάναι per ά acutũ, vt ἱστάναι. φᾶναι enim per ᾶ circunflexum eſt aor. 1. verbi φαίνω. quod & huic verbo quidam attribuunt. Aor. 2. med. ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, & cæt.

Χρή oportet, ex χρῆμι per apocopen, imperf. ἔχρην & χρῆν, mod. infin. χρῆναι. vnde ἀπόχρη, imperfect. ἀπέχρη, mod. infinit. ἀποχρῆν & ἀποχρᾶν, particip. ἀποχρῶν, aor. 1 ἀπέχρησε, fut. ἀποχρήσει, ab ἀποχράω.

Rimantibus verborum themata præcipuum ſit, vt in promptu, & tanquam ob oculos habeant ipſorum verborum coniugationes: atque ſingulorum temporum terminationes exactè norint, ſicut in tabulis deſcriptæ ſunt: deinde memores, quomodo ſingula tempora formentur, ſenſim aſcendant donec ſtatuendum ſit præſens hunc in modum: participium ὀφθησόμενος à futuro prim. ὀφθήσομαι. Aoriſtum prius eſt ὤφθην, tertia perſona perfecti patien. ὦπται, prima ὦμμαι. cuius perfectum agen. eſſet ὦφα, aor. 1. ὦψα, & fu. ὄψω. igitur præſens ὄβω, ὄπτω, ὄπω vel ὄσω. ὄβομαι, ὄπτομαι, ὄπομαι vel ὄφομαι. ſed vſus, aut adhibitum Lexicon monſtrabit ὄπτομαι.

FINIS.

EXCVDEBAT GVIL. MORELIVS, IN GRÆCIS TYPOGRAPHVS REGIVS, PARISIIS M. D. LIX.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE